

Авантюристка

Ірина Нотаніна

Бунт твоїх Колішніх

Ірина Потаніна

**БУНТ
МОЇХ
КОЛИШНІХ**

Роман

Авантюристика

Київ – 2006

УДК 821.161.2 – 312.4
ББК 84.4 УКР6 – 44
П 64

П64 ПОТАНІНА, Ірина
Бунт моїх колишніх: Роман. –
К.: ТОВ «Гамазин», 2006. – 352 с.
ISBN 966-365-081-8

Куди подіти колишніх чоловіків?

Адже вони такі безпорадні, що без жіночої руки губляться у найпростіших життєвих ситуаціях.

Ну а якщо колишні чоловіки уявили себе сучасними Робін Гудами і регулярно порушують закон, а теперішній чоловік – детектив – хоче спіймати їх на гарячому та посадити за ґрати?

Не лишати ж бідолашних напризволяще! Доводиться засукати рукави та братися до звичної справи – на додачу до свого теперішнього керувати ще й колишніми.

Слава Богу, українських жінок не треба вчити, як дати раду чоловікові. Це в них у крові. Адже ми відповідаємо за тих, кого приручили, чи не так?

ББК 84.4 УКР6 – 44

ISBN 966-365-081-8

© І. Потаніна, 2006
© ТОВ «Гамазин»,
художнє оформлення,
оригінал-макет, виключна
ліцензія на видання, 2006

Пролог

«Тойота» відчула під колесами рівний асфальт і з переможним ревом втисла водія в сидіння. Стрілка спідометра вперлася в обмежник на позначці 180. Багатокілометровий проспект промчали за три хвилини.

— Хто з мечем до нас прийшов, тому й пику з пліч, — безглуздо промурмотів Васько, згадуючи «Джип» переслідувачів з розбитим передком, залишений позаду.

Здається, вони відстали. Інші думки були менш актуальні, приходили поступово. Разом із холодним потом, запізнілим, а тому кумедним відчуттям страху, нудотним болем у животі та іншими свідченнями того, що Васько, який ще кілька хвилин тому почувався безстороннім роботом-водієм, знову перетворюється на людину. Підгонячи машину до заповітного гаража, хлопець марно силкувався заспокоїтися.

Серж, як і завше, терпляче очікував. Зарипіли ворота, назавжди закриваючи цей вечір непередбачених труднощів.

— Куриво є? — Васько досі ніяк не міг прийти в норму.

Серж простяг пачку.

— Що?

— Охоронці, блін, нікуди не їхали сьогодні. Інформаторові за таке писок натовкти, — Васько подумки наказував пальцям перестати тремтіти. — Працюємо навмання! Вічно все на волоску!!! Добре, що Метр сьогодні раніше пішов... Якби до кінця дня залишався на об'єкті, я б його, блін, і забрати не встиг...

Сергій співчутливо похитав головою, плюнув на долоні, потер одну об одну та подався працювати. Купа ганчір'я в куті заворушилася, і на світ виліз заспаний Інформатор.

– А чо я?! – обережно почав він. – Я що, типу, почув, те й...

Інформатор заходився докладно розповідати, з чого він узяв, що охоронці мали бути відсутні. Василь його не чув. У вухах, розриваючи перетинки, з надривом гуркотіли два мотори. Рівний гуркіт викраденої Василем «Тойоти» поглинав ненависний бас ворожого «Джипа»-переслідувача.

– Усе, проїхали, проїхали, – знову підійшов Сергій і поплескав товариша по плечі. – Надалі розумніші будемо.

Розділ перший, що весь час намагається стати для героїні останнім

Я б не зчиняла галасу – просто зрозуміла, що це неподобство ніколи не скінчиться. Зняла з очей пакетики чаю і неохоче витягла себе з гарячої пінявої ванни та обгорнулася купальним халатом. Гребінець без особливої надії на успіх пробігся по кучериках. Я похмуро насварилася кулаком до стелі, а по тому демонстративно полізла в шафу. Жодної придатної для походу нагору «шмотки» не виявилось. Настрій не погіршився тільки тому, що його й так не було. Господи, навіть піти полаятися з сусідами нема в чому!!!

Ось вони – плоди самотійного бізнесу. Не перестаю дивуватися, яким чином люди, що заробляють гроші, примудряються знаходити час на їх витрачання. Особисто мене ця дурна агенція з розшуку поглинає настільки, що ні про які походи по магазинах і мови бути не може. Якщо й промайне прибуток, який не мусиш негайно вкладати в по-

дальший розвиток справи, то обов'язково саме в той момент, коли й голови підвести нема коли.

Тим часом звук, що чувся від сусіда згори, став дедалі огиднішим. Ні, ви не подумайте, що в мене така вже сварлива вдача. Боже збав, я зазвичай співісную з цим сусідом за принципом «якщо згвалтування неминуче, розслабтеся та отримуйте задоволення». Тобто, приміром, наскільки б пізно Артем (так звать малолітнього шкідника) не врубував на повну потужність магнітофон, я не обурююся, а навпаки, намагаюсь теж насолоджуватись музикою. Але зараз Тимко очевидячки перейшов усі межі. Цей негідник ось уже третю годину лупив по підлозі молотком! З мого погляду, блюзнірство – робити ремонт недільного ранку. Тим більше, що цей кошмар було вчинено сусідом саме тоді, коли я вирішила нарешті дати собі раду в цілому і власним нервам зокрема.

«Господи! – подумки волила я. – Якщо цей звук негайно не припиниться, моя голова розвалиться на шматочки. У такому вигляді я, як людина створена за образом і подобою, Тебе, Творця, компрометуватиму...»

«Не богохульствуй! Знайшла кого шантажувати суспільною думкою!» – негайно зреагувало Сумління, що останнім часом стало аж надто релігійним. Воно змушене було вислухати всі заготовані для мерзенного сусіда лайки, тому ображено заскімлило, й бурмочучи щось про те, як мені в покару Небо скоро обвалиться на Землю, гордовито віддалилося в глибини підсвідомості. Це вперше погрози мого Сумління збулися. Чи то у відповідь на людську агресивність загалом, чи як вияв сусідської агресії, добрячий шматок стелі раптом звалився на підлогу. Я дивом встиг а відскочити. Нагорі миттєво запанувала мертва тиша. Я безтямно розглядала наскрізну діру: ну і що робити далі?

– Ну звісно! – досить бадьоро мовила я нарешті. – Як гуркотіти на весь дім, то він є. А як за власне хуліганство відповідати, то вже й зник кудись?! Ось зараз як зійду нагору, та як накручу тобі вуха!

Я була старша за сусіда на десять років і мала повне право саме так розмовляти з двадцятилітнім Тимком. Здавлені смішки, які почувлися з діри в стелі, розлютили мене до нестями.

– Зараз комусь посміюся! – я швидко поставила на плескату голову кухонного табурета маленький стільчик і видерлася на цю піраміду з наміром грізно вистромитися в новоутворену діру. Вона виявилася завузькою. Пролізла тільки рука, та й то не моя. Чоловіча лапа, що з'явилася з діри, безглуздо помацала повітря, та натрапила на моє горло й відразу піддалася природному хапальному рефлексові. Я з жахом прохрипіла щось матірне. Тимко усвідомив, що відбувається, і швидко розтис долоню. Вперше в житті я раділа, що в цьому помешканні низькі стелі. Коли ніжка маленького стільчика приземлилася за якийсь міліметр від моєї скроні, про всяк випадок подумки повідомила, що все зрозуміла та богохульствувати надалі не збираюся. Здається, мені повірили. Веснянкуватий Тимків писок частково проглянув з отвору.

– Хелло! А дядько Жорик удома? – розтягуючи губи в безглуздій посмішці, поцікавився сусід.

– Ти обвалив стелю, щоб спитати мене про це? – не підводячись, тому що з горизонтального положення зручніше було споглядати руйнацію, озвалася я. – Загальноприйняті квартирні отвори тебе вже не влаштовують?

– Соррі, – вигляд у Тимка був зовсім не винуватий, – палкий привіт від радянських будівельників. Гаразд, заводський брак – діра в перекритті. Це я розумію. Але навіщо ж її, типу, таким пога-

ним розчином зашпаровувати? Разів зо два тільки й вдарив по підлозі, а воно он як вийшло...

– По-перше не двічі вдарив, а значно більше... По-друге, ти мені на будівельників не звалюй. Відповідати все одно тобі доведеться!

– Немає в світі справедливості, – зітхнув сусід, але все-таки тягар відповідальності на себе прийняв, – я зараз, типу, спущуся.

Спустився він, звичайно ж, через балкон. Отаку дивну манеру ходити в гості мав наш сусід. Втім, самі були в цьому винні. Якось Жорик забув ключі та продемонстрував Тимкові, як легко можна потрапити з його сьомого на наш шостий, і тепер ніяк не міг привчити сусіда заходити до нас через двері. У Тимка ж не було телефону, крім того, він з дитинства звик часто бувати в Жорика. Той дозволяв від себе телефонувати і ніколи не підслуховував розмов. Коли в домі з'явилась я, сусід засмутився не на жарт. Його героїчний ідеал – завжди самотній і відлюдькуватий Рембо-Жорик, раптом виявився банальним мужиком із родиною та цілком земними турботами.

«Нічого, хлопчику, – я раптом згадала про свою Велику Образу, – незабаром твій улюблений Жорик знову залишиться сам. Ось заберу зараз речі та й піду!»

«І кому ти зробиш гірше? – охоче завели суперечку Приховані Комплекси. Останнім часом вони склали рушійний механізм моєї свідомості, але зараз чомусь, вирішили утримати мене від будь-яких вчинків. – Те, що ти підеш, – для якого завгодно нормального мужика справжнє свято. Ти краще живи з ним вічно. Оце, я розумію, покарання». На власні Комплекси я ображаюся з дитинства, тому навіть не вступила в сумнівний діалог. Якщо їм Жорик подобається, нехай вони з ним і живуть. Щоправда, Георгію власних комплексів не бракує...

Ні, ви не подумайте, я не чоловіконенависниця яка-небудь. Такі думки спали мені тому, що якраз оцей Жорик – головна причина всіх моїх страждань останніх півтора років – виявився найсправжні-сіньким зрадником. Саме він задурив мені голову казками про всеосяжну любов і мріями про власну розшукову агенцію. Саме з ним ми півтора року тому відкрили детективну агенцію «Order».

І не смійте говорити, що така назва чимось міліційним відгонить! Із англійської вона перекладається як «порядок». А решта – ваші дурнуваті домисли.

Повернімося до Жорика та до того, чому залишатися з цим типом не варто. Отож, півтора року ми мріяли про Справжню Солідну Справу і вдовольнялися нудотними дрібними замовленнями. Вистежували чиїхось гулящих чоловіків та підлітків, які втекли з дому. Розшукували зниклих домашніх тварин, з котрих особисто я змогла знайти тільки одну черепаху (єдине створіння, що не встигло далеко втекти за той час, протягом якого власники розмірковували, чи варто заявляти про його зникнення). Щоб не померти з голоду, Жорик працював охоронцем, а я строчила мерзенні статті для одного жіночого журналу. І ось нарешті здійснилося! Нам надіслали Велике Замовлення. Необхідно було охороняти одну поп-зірку під час двотижневої поїздки країною. Причому, за роботу обіцялася дуже солідна винагорода. Та що ви думаєте? Цей негідник Георгій заявив, що для вояжу передбачено лише одного сек'юриті. Він виїхав і покинув мене на з'їжу моїй власній люті. Раз у житті нам випало займатися чимось цікавим, і він не зволив узяти мене з собою! Перші три години по його від'їзді я просто не відповідала на дзвінки мобільного (нехай думає, що я вмерла, не знесла тягаря зрад-

ництва). Потім усе-таки змилювала і почала брати слухавку. Зрештою, потрібно ж якось було повідомити йому, що я йду геть і жити з таким егоїстом більше не збираюся. Жорик телефонував кожні дві години, з досвіду попередніх сварок знаючи, що рано чи пізно я заспокоюсь, приймаю його вибачення і заявлю, що повертаюся. Гарненько влаштувався, скажу я вам: з ним заочно розлучаються, заочно ж сходяться знов. Я на грані нервового зриву від настільки глобальних змін, а йому байдужісінько! Він, бачте, у відражденні роботу виконує.

«Оце вже ні! Я так жити далі не збираюся! – біснувалося всередині моє Самолюбство. – Провчу цього зрадника як слід! Піду! – покарання справді здалося мені не надто страшним. Необхідно було посилити. – Не просто піду, а складно. Піду до іншого чоловіка! – ця думка на мить шокувала мене. – А що? Нема нічого простішого. Так Жорикові й треба. Знатиме, як їхати, залишаючи мене саму, – я прибрала гордовитої пози та обдарувала дзеркало томливим поглядом. Виходило досить кумедно й не надто гарно. – Дарма, технологіями оволодіватимемо пізніше. Головне – знайти гідну кандидатуру».

Телефон задзвонив саме тієї миті, коли на балконі змалювався силует Артема. Я владним жестом тицьнула вказівним пальцем у крісло, змусила сусіда присісти й схопила слухавку.

– Так, любий, – медовим голосочком проспівала я. Не вистачало тільки, щоб Артем був у курсі наших сварок.

– Е, – від такого звертання Жорик якось розгубився, – ти вже прийшла до тям? Чудово, хочу де-що тобі розповісти.

– Ні, – чарівно перебила я, – це я хочу тобі щось розповісти. Ти знаєш, що в моїй стелі – дірка?

– Знаю. Тільки ти, напевно, хотіла сказати «у голові»? – зовсім щиро взявся виправляти мене благовірний.

Ні, ви бачили?! Він ще й знущається!!!

– Знаєш що? Я просто не хочу з тобою більше розмовляти, – відрізала я. – Передаю трубку твоєму улюбленому сусідові, спілкуйся з собі подібним.

Я вручила мобільник Тимкові, гордо повернулася і вийшла з кімнати. Природно, моє вухо цілком мимоволі прилипло до демонстративно причинених за мить до цього дверей.

– Дірка, наскрізна... Та я ж не навмисно! Хотів висоту стелі в своїй кімнаті збільшити. У книжці знайшов. Ну, не вийшло. Я ось подумав тут: адже все, що не робиться, то, типу, на краще. А що? Предки виїхали. Ну, раз уже так сталося... Ну це ж, типу, допоможе, – плаксиво виправдовувався Тимко. Спілкуючись із «дядьком Жориком», він чомусь завжди прагнув здаватися молодшим, ніж був. – Я не винен, що її, типу, потривожив. Вона – наша людина?! Та вона... Ну гаразд, буду, типу, ввічливіший...

Я миттю розтанула. Добре все-таки, коли поруч є хтось авторитетний і сильний. Той, хто завжди може поставити нахабного хлопчиська на місце.

«Можливо, я погарячкувала, збираючись іти від Георгія, – почала я виправдовуватись. – Можна просто провчити його... Зробити вигляд, що пішла. А потім, коли Жорик усвідомить бездонну глибину своєї провини і покається... Тоді можна буде й повернутися».

– Катю? – несміливо покликав із кімнати сусід, – дядько Жорик сказав, що я тебе, типу, дуже налякав. Я, типу, це... Не хотів.

– Нічого. Розумію, – я вже пом'якшала та з готовністю закивала, – ремонт річ серйозна...

Артем якимось підозріло примружився і зосереджено подмухав на довгий білявий чубчик, що

звішувався на обтикані золотавими пушинками очі. По тому, всім своїм виглядом демонструючи напружену роботу думки, сусід таємниче зашепотів.

– Ага, ремонт. Та ти, типу, не хвилюйся. Я вже не дитина, все розумію. Навкруги ж ці... Тобто, сусіди... Тихіше треба... Ремонт, типу, то й ремонт.

– Саме так, – радісно підтримала я, – живеш серед людей, то вже зроби ласку, подбай про гармонійне співіснування з ними. До речі, той чудернацький диск, який ти вчора слухав цілу ніч, мені перепишеш. Гарзд?

– Ноу проблем, – посміхнувся сусід, – це був ремікс Земфіри і «Рамштайна». Хтось із наших зробив і виклав у інтернет. А я скачав. Добре, що тобі сподобалося.

– Краще б я дізналася про цей диск у якийсь інший спосіб.

Сусід почухав біляву потилицю, широко посміхнувся, і став при цьому схожим на Жорика в моменти нападів Шкідливості. Він розвів руками, демонструючи, що не в змозі будь-що змінити.

– Ну не можу я слухати музику тихо!

– Я завдяки тобі незабаром взагалі не зможу музику слухати, – огризнулась я.

І тут я уявила, як це веснянкувате диво замішуватиме розчин, заліплюватиме дірку, зафарбовуватиме пляму... Я муситиму з ним про щось розмовляти, щось відповідати на його веснянкуваті запитання... Це остаточно позбавить мене можливості переживувати свою Велику Образу та займатися самореанімацією.

Ет, ані хвилини спокою! Взагалі, раз уже день все одно доведеться присвятити навколишньому світові, краще було б змотатися на дачу до батьків. Мама давно просила заїхати допомогти. Їй чомусь закортіло раптом звільнити міську квартиру від усілякого мотлоху та перевезти його на дачу.

– Слухай-но, – звернулася я до сусіда, – скажи, тебе ж можна тут самого залишати? Ти ж більше нічого не розтрощиш?

– Кривдиш, – Артем скривився, – дядько Жорик мені все життя довіряв. Ключі ваші, типу, вічно в моїх предків зберігаються.

– Мало там що, – я справді трохи переборщила. Ображати недовірою Тимка було свинством. – А раптом ти якесь там Дитинча Деточкіна.

Я спробувала звести розмову на жарт.

– Діти Деточкіна, між іншим, у квартиру не полізуть, – вирішив повчити мене сусід, який начитався кримінальних газет, – вони тільки автомобілі крадуть. І потім, ніколи вони порядним людям жодної шкоди не завдавали.

– Ну гаразд, гаразд. Тобі б адвокатом виступати, – покvapливо закивала я і кинулася вдягатись.

Нашвидкуруч прикрила всі меблі в кімнаті газетами, згорнула килим, звернулася до сусіда з іще одним слізним благанням не розгромити квартиру остаточно і кулею вилетіла на сходовий майданчик. Страшенно хотілося побути на самоті. Трапляється іноді такий стан, коли присутність сторонніх нестерпна. За кермом улюбленого «Форда» я сподівалася за звичкою піддати себе самоаналізу та з'ясувати нарешті, як поводитися далі. Стосовно життя в цілому і щодо Жорика зокрема.

У голові чомусь крутилося зауваження Артема про шляхетність Дітей Деточкіна. Річ у тім, що не так давно в нашому доволі спокійному місті з'явилося загадкове угруповання під назвою «Діти Деточкіна». Мало не кожні три дні вони викрадали автомобіль, залишаючи замість машини візитку угруповання (на жаль, без номерів телефонів і адрес, але з незмінним написом «Діти Деточкіна на варті справедливості»). Причому, ні «супернаворочені» сигналізації, ані складнокодовані замки, ні

голомозі охоронці не могли зупинити викрадачів. Уся міська міліція ось уже два тижні перебувала в стані бойової готовності. Судячи з назви угруповання, викрадачі претендували на роль послідовників героя фільму «Берегись автомобіля».

Теж мені Робін Гуди... Не знаю... «Я краду тільки в багатих!» – мені завжди здавалося сумнівним таке виправдання крадіжки. І потім, якщо в цьому світі справді є люди, готові судити про те, хто нажив своє добро чесно, а хто ні, то їх негайно слід показати психіатрам для вивчення яскраво вираженої манії величності.

«На щастя, мій старенький «Форд» ніяких злочинців не зацікавить, – посміхалась я дорогою. – А якщо й зацікавить, то до гаража їм потрапити ну ніяк не вдасться. Хіба що доведеться викрадати авто разом із гаражем...» Турбувалася я більше для порядку, аніж серйозно, оскільки Діти Дєточкіна крали тільки нові іномарки. Моя власність вочевидь була в повній безпеці. «Форд», подарований мені благовірним ще в період його, Жорикових, залицянь, мешкав поки що в гаражі Нинішньої Другої Дружини мого Колишнього Другого Чоловіка. Так уже вийшло, що ми з Шуриком – так звать Другого Колишнього – знову жили за п'ятнадцять хвилин пішки одне від одного. Раніше, відразу після другого розлучення, я наймала квартиру неподалік від місця, де мешкав Шурик. А згодом він перебрався до нової законної дружини (варто зауважити, що сталося це значно пізніше за наш із ним розрив), а я до незаконного Жорика. Наші половини, за дивним збігом обставин, жили в одному районі. Таким чином, ми з Шуриком знову виявилися сусідами. Певна річ, я просто не мала права не скористатися люб'язно запропонованим місцем у Шуриковім гаражі. Звичайно, розумніше було розтягти романтичний період стосунків із Жориком, аби встигнути

отримати на додачу до «Форда» ще й гараж. Але, на жаль, я ніколи не вміла застосовувати власні почуття для корисливої мети. Втім, мій Другий Колишній Чоловік, він же нинішній чоловік моєї близької подруги Вікторії, зовсім не відчував незручностей від мого вторгнення до їхнього величезного гаража.

Я кілька разів повернула ключ у замку, відчинила двері, клацнула вимикачем. Безтямно вдивляючись у порожнечу освітленого простору, кілька разів протерла очі. Про всяк випадок вийшла на вулицю й там протерла очі знову. Гараж стояв на місці. «Форда» всередині не було. Новеньке «Вольво» Шурика стояло на місці. Гараж стояв на місці. А от старого «Форда», який уже ледве дихав, не було! Згадала основні правила поведінки в критичних ситуаціях – кілька разів вийшла з гаража і ввійшла назад. Ситуація не змінилася. «М-да! Спочатку розбили серце зрадництвом, потім спробували розбити голову страшними звуками і скрутити в'язи, скидаючи з-під стелі... Залишили без коханого чоловіка, без справи й без авто... Тепер ось до інфаркту довести намагаються... Ет, не треба було тоді богохульствувати...» Я сіла просто на залитий мастилом поріжок оглядової ями, підперла рукою підборіддя і взялася до спроб не заревти.

Розділ другий, котрий спокутує частину гріхів попереднього

Незважаючи на те, що за статусом колишні чоловіки мусять мати самі недоліки, Шурик володів єдиною безперечною чеснотою: він завжди з'являвся вчасно. Ось і тепер мій другий колишній чоловік примудрився з'явитися за півмиті до того, як я зважилася набрати на мобільному Жориків номер, аби порадувати його зникненням «Форда» й істерично зажадати негайної допомоги.

– Кет, ну чому ти завжди з'являєшся так невчасно?! – замість привітання Шурик чомусь невдоволено закопил губи й гордовито виставив своє квадратне підборіддя. Цей вираз обличчя означав, що Шурик гнівається. – Що ти тут забула зараз?

Ну от! Бракувало ще, аби Шурка розмовляв зі мною так брутально...

– Хіба ми домовлялися про зустріч, і я спізналася? – з награною наївністю закліпала я. – Пробач, забула. Просто не здогадувалася, що ти нудишся в чеканні...

– Не перестаю вражатися твоїй здатності обертати будь-які наїзди на компліменти, – Шурик не уважно посміхнувся. Він ніколи не вмів гніватися довго. – Все-таки краще було б, якби ти зайшла кількома хвилинами пізніше...

Взагалі така поведінка зовсім не властива моему колишньому чоловікові. Зазвичай він радів зустрічам зі мною. Останні років зо три ми з Шуриком підтримували дуже близькі дружні стосунки, тому я, звичайно, розраховувала на підтримку в тяжку хвилину. «Отакої, -- подумала я, – коханий чоловік по-зрадницькому їде у відрядження, улюблений «Форд» нагло зникає... А колишній чоловік, він же за сумісництвом найкращий друг, замість того, щоб надавати посильну допомогу, всіляко демонструє відсутність бодай найменшої привітності...» Мені раптом стало до смерті себе шкода. Що ж, коли навіть Шурик не бажає мене бачити, я можу й піти. Залипую наодинці з власним горем, і хай ця безодня мене без жалю поглине. Дивлячись прямо перед собою, я мовчки рушила до виходу.

– Стривай, ти куди? – постать другого колишнього чоловіка, немов гора, стрімко виросла на моему шляху.

Я не відповіла, й далі повільно простуючи до дверей. Шурик задкував і, безглуздо розмахуючи руками, вигукував дивні слова.

– Зажди! Не ходи туди! Я спершу повинен тобі пояснити! Ти ж, напевно, вже все неправильно зрозуміла...

– Та що ти там, труп, чи що, на задньому сидінні ховаєш? – я не витримала і, не без жалю залишила образ несправедливо скривдженої та зупинилася.

Шурик важко зітхнув, пригладив чомусь постійно розкошланого чуба, швидко протер окуляри і чомусь заговорив пошепки.

– Ні. Трупа там немає. А ось авто... Авто є...

– Ну, хоч у когось, – автоматично огризнулася я, не цілком розуміючи, до чого він хилить.

– У тому-то й річ. Моє авто стоїть у тебе за спиною. Бачиш?

Я про всяк випадок озирнулася, перевіряючи.

– Виходить, я приїхав не на ньому...

– Ти що, вкрав чиєсь авто? – не без поваги поцікавилася я.

– Так. Тобто, ні. Тобто... Я лише взяв його покористуватися...

Мені жахливо набридли всі ці гаємниці.

– Негайно кажи, в чому справа! – я набрала повні груди повітря і звично взяла перші нотки істерики, яка була саме доречною. – У мене тут трагедія на трагедії, а ти дурня клеїш...

– Пообіцяй, що не вважатимеш мене лютим ворогом і при цьому ні про що не допитуватимешся...

– Говори! – прогарчала я, бо згадала, що, на жаль, спільне життя з істеричною Вікторією зробило Шурика невразливим для жіночих сліз.

– Обіцяй! – Шурик залишався непохитний.

– Говори! – я вже грізно блискала очима.

– Обіцяй!

– Обіцяю! Говори! – цікавість виявилася сильнішою, і я впокорилася.

– Говорю! Обіцяй!

Кілька секунд у гаражі панувала тиша. Ми обоє заплуталися в репліках і намагалися тепер осмислити суть і підсумок суперечки.

- Ну? – обережно почала я.

- Річ у тім, що я приїхав... на твоєму «Форді».

- Правда? я кулею вискочила з гаража. Улюблений «Форд» виглядав неушкодженим. Скажати, що мені гора спала з пліч, означало нічого не сказати. Цілий гірський хребет, який обтяжував мою нещасну свідомість, миттєво розсипався на порох. – Ур-р-ра!

З радісним вереском я кинулася Шурикові на шию і заходилася відчайдушно теліпати босоніжками, з яких не так давно підбила підбори. Такої реакції другий колишній чоловік очевидячки не сподівався.

- Ні, ну ти точно ненормальна. На мене ображатися треба, а ти на шию кидаєшся...

- Ой Шурочко, якби ж ти знав, як я перелякалася! Думала, хтось «Форда» викрав. А це ти, виявляється... Ні, звичайно, я на тебе зла, – я ретельно намагалася прогнати з обличчя променисту посмішку, – і ти повинен заприсягтися мені надалі такого не робити... Але... Як же мені не радіти, коли й авто повернулось, і злочинець сам знайшовся...

- Я не злочинець! – заволав Шурик. – Кет, мені просто конче треба було їхати. Причому, бажано своє авто не світити, його знають. От я й вирішив «Форда» взяти. Хто ж знав, що тебе в неділю ранком сюди занесе...

Слід зауважити, що недільний ранок для мене священний. Цього ранку я відсипаюся, займаюся собою, загалом, роблю все що завгодно, тільки не ходжу в гараж по «Форда». Шурик, зараза, про це знав і вирішив згадати колишні часи. Бачте, раніше «Форд» належав Шурикові. Георгій викупив

авто в мого другого колишнього чоловіка, знаючи, що я до нього звикла, мов до рідного.

– Зачекай, – я зібрала всі внутрішні сили, намагаючись придушити власну цікавість, – Шурочко, а скажи-но мені...

– Ти ж обіцяла нічого не запитувати.

– Я брехала. Скажи, як ти примудрився завести машину без ключа?

– А, ти он про що... – Шурик зітхнув з відчутним полегшенням. – Кривдиш... Я на цьому «Форді» два роки проїздив, невже думаєш, змусити працювати не зможу...

– Гаразд, відповідь приймається. А скажи-но ще...

– Ти обіцяла...

– Слухай, – я починала заводитися – жарти з моєю Цікавістю завжди були дуже небезпечні. – Шурику, ти ж знаєш, що маєш справу не з простою людиною, а з приватним детективом...

– Мало того, це не просто детектив, а це ти, Катерина Кроль, що істотно посилює ризик, – в'їдливо перебив Шурик.

– Ти мене вже заінтригував, – провадила я, – тепер у тебе є тільки два варіанти: добровільно розповісти мені, куди їздив, або добровільно віддатися в мої брудні лапи...

– Що? – Шурик гидливо примружився. – А мити їх ти не пробувала? До речі, що ти цими лапами зі мною робитимеш?

– Досліджуватиму. Точніше, розслідуватиму, що відбувається. Розпочну стеження, підслуховуючі пристрої встановлю, залучу до справи різних знайомих із кримінального середовища... За ким ти там на моєму «Форді» ганявся? Може, й не дізнаюся нічого, зате галасу нароблю... Подумай сам – схоже, в усьому зізнатися добровільно тобі вигідніше... Я ж бо можу таке розкопати, що тобі й не снилося...

– Ото ж бо й воно, – закивав Шурик, – із твоєю багатою уявою, коли вже ти візьмешся щось розслідувати, неодмінно навигадуєш бозна-яких небилиць. Може, справді простіше зізнатися у всьому? Бо Жорик мені потім довіку твого нервового розладу не пробачить.

– Пробачить. Йому тепер байдуже. Він взагалі виїхав. У нього, бачся, відрядження.

– Серйозно? – Шурик якось підозріло примружився. – Виїхав у такий момент?

– У який?

– Ну, – Шурик якось знітився, – залишив тебе саму...

– Що вдієш, йому запропонували дуже вигідну роботу, – з якогось дива я вирішила відстояти честь Георгія. – Він ненадовго. Тижнів на два максимум. Я, звичайно, страждаю через відсутність самореалізації, але не настільки серйозно...

Шурик раптом став як укопаний.

– Що? – не витримала я.

– Кет, скажи відверто, чи гарний з тебе приватний детектив?

Цього разу як укопана зупинилась я. Брехати другому колишньому чоловікові не хотілося. Однак, якби я зізналася у власній некомпетентності, напевне, виник би ризик, що моя цікавість залишиться невдоволеною.

– На жаль, – я безтурботно посміхнулася, – я не стільки приватний, скільки чесний детектив, тому змушена зізнатися...

– Зрозуміло, – Шурик сприйняв моє хитре зауваження на свій манір. – Ти права. Скромність, звичайно, прикрашає. Розумієш, – Шурик дивився крізь мене, щось обмірковуючи, – я їздив на твоєму «Форді», тому що стежив за однією людиною... Загалом, мені б не завадили послуги компетентного детектива. Я ось щойно зміркував, що

можна залучити тебе... Мені потрібно встановити стеження...

– О, – я пафосно закотила очі до стелі, – стривай, угадаю, – подумки вилаяла себе за підсвідому радість, яку відчула при звістці, що особисте життя не клеїться не в мене одної. – Ти хочеш найняти мене, щоб перевірити, чи вірна тобі Вікторія. Так? Шурику, в мене всі ці стеження вже в печінках сидять! Стала відразу до справ сердечних. Крім того, вона моя подруга, я навряд чи зможу...

– Господи, що ти знову собі навігадувала?! – перебив мене Шурик. – Справа зовсім не у Вікторії. Узалити Бога, я ще не розучився ставити запитання та вірити їй відповідям. Мене просто попросили перевірити на благонадійність деяких потенційних, кгм, партнерів. А сам я це робити не маю ані часу, ні вміння...

Я зачаїла подих, намагаючись надати обличчю якомога байдужішого виразу. Здається, в мене з'явилася можливість узятися до справи, цілком гідної приватного детектива.

«Ти при своїм розумі?! – пані Сумління, звичайно, вирішила все зіпсувати. – Ти ж навіть приблизно не знаєш, як такі справи робляться! Жорик, якщо ти забула, допомогти не зможе... Про яку справу може йти мова, коли ти просто в підмайстрах у Жорика ходила? Грошики візьмеш, а сама підведеш? І кого? Рідного колишнього чоловіка...»

– Шур, – мені, певна річ, зробилося дуже соромно, – я нічим не можу тобі допомогти... Жорик виїхав, а я без нього нічого не вмю...

Шурик розширив очі від подиву, навіть доторкнувся долонею до мого чола.

– Кет, ти нездужаєш? Звідколи це ти від цікавих і вигідних справ відмовляєшся?

– Не занедужала, – знову згадався мій плаксивий настрій. – Просто давно вже пізнала свою справжню

ціну. Далі секретарки, на жаль, ніяк у цій самій детективній справі просунутися не можу...

– Так... Терміново влаштовуємо процедуру під назвою «Зміцнення віри в себе». Та не бійся ти! Допомагатиму. Просто мене всі ці люди знають, та й часу обмаль...

– Які це «всі ці люди»? Вони що, розмножуються? Щойно йшлося про одну людину? – настільки стрімкий розвиток подій остаточно налякав мене.

– Ну, гадаю, так чи інакше, розмножуються, звичайно... – замислено мовив Шурик. – Але не в цьому річ. Слухай, ти зі своєю підлітково-показовою зовнішністю саме те, що мені потрібно... У чарівній наївній панянці ніхто не запідозрить запеклої шпигунки...

Я вирішила демонстративно образитися. Допокі триватимуть ці знущання? Хоча кучерики солом'яного кольору, які завше стирчать врізнобіч, і самій мені здавалися до непристойності тінейджерськими, все-таки я сподівалась на більшу повагу до своєї зовнішності.

– Ну от. Чого надулася? – Шурик помахав рукою перед моїм носом. – Це комплімент. У твоєму віці скакати, наче коник-стрибунець, навіть дуже похвально. А головне, ніхто ні на мить не запідозрить у тобі серйозної людини, котра відчинить нам ворота до багатьох таємниць... Загалом, працюватимеш моїм виконавцем... Згодна?

Я постаралася зосередитись.

– О, – радісно вигукнув Шурик, – тобі навіть вдалося скорчити серйозну пичку. У твоєму випадку це п'ятдесят відсотків успіху.

Я не змогла стримати посмішки.

– Ось тільки посміхаєшся ти несолідно, – незворушний Шурик знущався й далі. – Ніяково підводиш кутики губів, та ще й червонієш при цьому... Як маленька дурненька дівчинка.

До таких вишуканих глузів мій другий колишній чоловік досі не вдавався.

– А по-твоєму я повинна іржати, як велика дурепа? Де ти тільки таких нісенітниць набрався?

– Дарія до школи фотомоделей ходить, – тужливо зітхнув Шурик, – усією родиною беремо участь у відпрацьовуванні її образів... Підозрюю, що незабаром навіть рибки почнуть масово крутитися перед дзеркалом і зачувати голлівудські гримаси... Хатня робітниця Тетяна вчора так охоронцеві в під'їзді посміхнулася, що той з криком «Бабусю, вам що – зле?» кинувся «швидку» викликати... Загалом, розважаємося...

Я співчутливо покивала головою. Дванадцятирічна Даша, донька Вікторії від першого шлюбу, змалечку демонструвала свою деспотичну вдачу, змушуючи всіх жити лише її захопленнями... Це що ж треба було зробити з програмістом Шуриком, аби він навчився звертати увагу на міміку співрозмовниць?!

– Знаєш що? – Шурик, нітрохи не соромлячись моєї присутності, знову сів за кермо «Форда» і продовжував розмову зі мною крізь відчинене вікно, – Ходімо до нас. Вип'ємо чайку та поговоримо докладніше про майбутню роботу. Єдине, про що мушу попередити: я в присутності Вікторії особливо афішувати все, що відбувається, наміру не маю.

– Хочеш сказати, Віка дасть нам змогу побалакати наодинці? – не повірила я власним вухам. – Я б нізащо в світі не дозволила, щоб найближчі люди мали від мене таємниці...

Вікторія Силенська, одна з найвідоміших леді нашого міста, що домоглася і грошей, і статусу самостійно та задовго до свого другого заміжжя, звичайно, мусила неодмінно бути в курсі всіх чоловікових справ.

Кет, – Шурик посміхнувся, – Віка мудра жінка. Вона чудово знає, що мої справи – це мої спра-

ви. Якщо я з якихось причин не втаємничую її в те, що відбувається, значить так потрібно. На відміну від тебе вона поважає мою внутрішню волю і не гине в нав'язливих обіймах цікавості.

– Краще бути потрібним, аніж вільним, – глузливо процитувала я класика. – Втім, кожен обирає свій шлях. Я, як тобі відомо, вірний прихильник повної відвертості між людьми. Справжнє кохання, на мій погляд, можливе, тільки коли люди посправжньому живуть одним життям, без поділу справ на «мої» та «твої»...

Розмірковуючи вголос на подібні теми, я знову згадала про від'їзд Георгія і відчула, як порожнеча, якою я силкувалася витиснути своє почуття до Жорика, змінюється болем. Як показав досвід, наскільки б спільним життям не жили двоє, корисливі інтереси миттєво роз'єднували їх, розкидаючи по різних роботах і турботах. Це відкриття навівало на мене немислиму тугу.

– Принаймні, в ідеалі повинно так бути, – несміливо пом'якшила я категоричність власних висловлювань.

– Здоровий реалізм показує, що так не буває. Справжнє кохання! – Шурик презирливо гмикнув. – Твоя теорія придатна тільки для палких закоханих, але ніяк не для тривалого спільного життя. Ех, Кет, ну коли ти вже подорослішаєш?

Я навіть не образилася, за що відразу поставила собі великий плюс. Приємно, коли на практиці власні позитивні якості виявляються справді наявними. Подібні ситуації, на жаль, поки що в моєму житті склалися вкрай рідко, тому я щиро пораділа з власної просвітленості та невразливості.

Шурик тим часом підняв скло і жваво загнав «Форда» в стійле. Я лагідно погладила авто, яке знайшлося, по лобовому склу. За довгі роки спільного існування в нас із цією машиною утворився

якийсь цілковито містичний щиросердний зв'язок. Якби «Форд» умів, він би вдоволено замуркотів.

– Ти пам'ятаєш, що я поки не давала згоди на виконання твоєї дивної роботи? – про всяк випадок я вирішила ще трохи покомизитися.

– Та облиш ти, Кет... Уявляєш, як здивується Георгій, коли довідається, що ти самотійно впоралася з замовленням!

Мда... Шурик завжди вмів наполягти на своєму. Я уявила перекошену фізіономію Жорика, який дізнається, що, поки він там роз'їздив по відрядженнях, я теж не сиділа склавши руки, напрацьовувала нашої агенції клієнтуру, навіть життям ризикувала. Видовище мало б бути надзвичайно приємне. Моє самолюбство мусило отримати гідну компенсацію. Навіть стороннього чоловіка спокушати не довелося б. Хоча ні, для певності можна було б і справу розпочати, й чоловіка спокусити, й ще якусь таку саму повчальну для Жорика штуку втнути...

«Стривай, – Здоровий Глузд, який давно вже, здавалося, не мешкав у моєму внутрішньому світі, вирішив раптом забігти в гості, – ти що, заради дитячого бажання довести власну перевагу, на які завгодно дуращі погодишся?»

«А з тобою ми взагалі ще два роки тому розлучилися! – відбивалась я, обурена цим знахабнілим втручанням. – Якщо пам'ятаєш, рішення жити разом із Георгієм смертельно образило тебе, і ти залишив мою жалюгідну свідомість...»

«Неправда! – Здоровий Глузд ображено шморгнув носом. – Ти сама прогнала мене. Скоротила через непотрібність, бо вирішила, що мої функції у твоєму житті відтепер виконуватиме Георгій... Але тепер, я так розумію, ти нарешті усвідомила мою необхідність?»

«Як бачиш, Жорик не впорався зі своїми обов'язками, – я не могла не визнати наявність здо-

рового глузду в словах Здорового Глузду, – що ж, доведеться поновити тебе на посаді. Але врахуй, це зовсім не керівна посада...»

«Можна подумати, я колись розраховував на інше! – огризнувся Здоровий Глузд. – У будь-якому випадку, вважаю недоцільним звалювати на себе обов'язки, з якими ти напевно не впораєшся»

– Кет, ти про що так серйозно замислилася? – вже в ліфті запитав мене другий колишній чоловік.

– Намагаюся прислухатися до порад свого Здорового Глузду, – відверто зізналась я.

– До чийх порад? Його ж у тебе зроду не водилося...

– Схоже, справді не водилося, – я вирішила, що свій ліміт неввічливості Шурик уже вичерпав, – інакше я б ніколи не вийшла за такого мерзенного типа, як ти...

– Гаразд, гаразд, я жартую, – Шурик спробував підлизатися і галантно розчинив переді мною дверцята старенького ліфта.

Природно, Дарія не могла підійти до кабіни ліфта іншої миті. Дверцята, відчиняючись, вдарили доньку Вікторії Силенської по лобі.

– Клас! – захоплено вигукнула Дашка й навіть забула розреветися. – Я іскорки бачила!

– Негайно приклади до лоба лід, бо вискочить ґуля, – радила я, не на жарт налякана.

Дашка рвонулася до дверей помешкання. Видно, наявність ґуль на лобі у фотомоделей за ступенем трагізму прирівнювалася до світових катастроф.

– Дашо, а привітати тітоньку Катерину!? – суворо гукнув услід втікачці Шурик.

– Мамо! Там Катруся прийшла! – Дарія все життя величала мене на ім'я, не зважаючи на постійне невдоволення батьків. – А я на базар не піду, бо Шурик убив мене дверима! – замість привітання Дашка підморгнула мені й пірнула в квартиру.

Щонеділі хатня робітниця Тетяна мала вихідний, і всі домашні клопоти лягали на тендітні Даринині плечі. Вікторія, створила таку ситуацію з педагогічних міркувань, але вже невдовзі відчула, що залучення дітей, котрі підростають, до ведення господарства смертельно небезпечно для самого господарства, та відмовлятися від намірів привчити Дарію до виконання елементарних обов'язків не збиралася. Особисто я вважаю, що даремно. Життя – найкращий педагог. Коли треба буде, Дашка сама всього навчиться. На щастя, ні Віка ні Шурик до моєї думки прислухатися наміру не мали.

Ми з Шуриком увійшли вслід за Дарією.

– Привіт-привіт, дико тобі рада, проходи у вітальню, я зараз, – скоромовкою проказала Віка, що виникла в передпокої, – тільки з'ясую, що з цією малолітньою симулянткою.

– Вона не симулянтка, – Шурик вирішив поновити справедливість, – я двері відчиняв... А вона саме з іншого боку стояла...

Вікторія, схильна перебільшувати будь-які лиха, сплотніла й обережно гукнула в бік кухні:

– Донечко, ти жива?

– Дивлячись для чого, – хитро примружилася Дарія, котра вже притулила собі до чола рушник із льодом. – Телевізор дивитися можу... А от на вулицю вийти затяжко буде...

– Гаразд, я сама на базар піду, – відмахнулася Вікторія. – Вам не здається, що я сьогодні підозріло покірлива? – звернулася вона до нас із Шуриком. – Це, мабуть, на дощ.

– Віко, – до мене мова нарешті повернулася, – скажи, що в тебе на голові? Коли я бачила тебе востаннє в настільки, гм, – я затнулася, підшуковуючи слово, – фривольному вигляді, справа скінчилося твоїм другим заміжжям... Що відбудеться цього разу?

Варто зауважити, що Вікторія завжди виглядала бездоганно, рідко дозволяючи собі якісь відступи від загальноприйнятих норм. Статус директора великої агенції нерухомості зобов'язував Віку справляти виключно позитивне враження на всіх, хто її оточував. Стильна блондинка з рівним білясто-попелястим тоном волосся та уважними темними очима. Втілені охайність і стриманість. Тому безліч найтонших кісок, що прикрашали нині її світлу (і в буквальному значенні теж) голову, м'яко кажучи, здивували мене. Так само, як і прорізані на колінах джинси разом із «фенечками» на тонких зап'ястях.

– А, – Вікторія знову відмахнулась, – наявність дочки-підлітка й не те ще може спричинити.

– Я вирішила змінити мамин імідж, – серйозно заявила Дарія.

– За це вона сама прибирає свою кімнату й допомагає Тетяні готувати їжу, – багатозначно додала Вікторія. – Потрібно ж хоч якось готувати її до майбутньої самотійності. Довелося погодитися на кіски. Та ти не переживай. Це ж я тільки на неділю. До завтра все повернеться до колишнього порядку. Знову стану дорослою, серйозною та солідною.

Я відчула, що вже зовсім нічого не розумію. Вікторія, з якою ми дружили з раннього дитинства, завжди була натурою владною та запальною. Ні оцієї лагідності, ні такого кричущого альтруїзму я в ній не підозрювала.

– Ось до чого Дарія матір довела, – посміхнувся Шурик.

– Це не я, – Даша чарівно повела плічком, – це її любов до мене довела.

– Мда, – Вікторія похмуро посміхнулася, – любов, вона й не до такого доведе.

– Бачиш, бачиш, – радісно загукала я до Шурика, – весь твій реалізм летить під три чорти!

– Мій реалізм не літає, – намагаючись зберегти повну незворушність, відрізав Шурик. – Пропоную все-таки пройти в кімнату.

Вікторія помчала на ринок, Дарія забилася у свою кімнату, щоб там зусібіч обікластися льодом.

– Отож, – посміхнувся Шурик, – виявляється, галантність теж може бути корисною. Хотів усього-на-всього відчинити двері, а в результаті отримав ситуацію, украй вигідну щодо можливості спокійно поспілкуватися.

– Звучить так, ніби ти збираєшся запропонувати мені щось непристойне, – мені стало смішно.

– Ой, – Шурик гидливо поморщився, – не турбуйся. У цьому відношенні я для тебе абсолютно безпечний. Сексуально безтурботний, я б сказав. Знаєш, начитався Сартра, і тепер мене верне від білястої плоті.

Я покрутила пальцем біля скроні – зайвий раз відзначила, що в Шурика почалися якісь дивні проблеми з почуттям гумору.

– Нічого приземлено-плотського й на думці не мала, – сухо відрізала я, опускаючись у м'яке шкіряне крісло.

– Отже, – Шурик зволив нарешті перейти до справи. – У цій теці раніше зібрана мною інформація, – колишній чоловік простяг мені темно-бордову канцелярську теку. – Нічого цікавого не дізнався. Так, дрібниці всілякі... Загалом, відштовхуватися будемо від цих досьє на наші об'єкти.

– Скільки хоча б цих твоїх об'єктів?

– Три штуки. Всі жіночої статі. Потрібно дізнатися, на чому ці люди роблять гроші. Так би мовити, перевірити на благонадійність...

– Навіщо?

– Кет, ти дійсно нікчемний детектив. Справжній сищик ніколи не турбуватиме клієнта зайвими запитаннями...

– Ну, знаєш, – обурилась я, – аби щось знайти, на-самперед, слід мати уявлення про те, що шукаєш...

– Скажемо так, – Шурик затарабанив кінчиками пальців по столі, – один банк збирається дати цим громадянам кредит. Мені доручили перевірити, чи не аферисти ці люди...

– Тобі? – я аж похлинулася від такої дурнуватої вигадки, – Шурочко, ну що ж це за банк такий, котрий, замість служби безпеки використовує самого лише програміста?

– Приватний, – і оком не змигнув другий колишній чоловік. Вираз обличчя при цьому він мав настільки щирий, що сумнівів у правдивості його слів не залишилося. – Просто це мої друзі...

Взагалі всіх друзів Шурика я чудово знала.

– Ну гаразд, – другий колишній чоловік зрозумів, що шила в мішку не втаїш. – Ти маєш рацію. Я не маю друзів, ці місця вакантні. Кредит збирається давати не банк, а приватна особа, котра залучила мене до перевірки, тому що я випадково переборщив із саморекламою. Бачиш, я розписував власну необхідність для безпечної роботи, маючи на увазі комп'ютерне забезпечення... А ця людина мене зрозуміла не зовсім вірно й запропонувала роботу цілком іншого плану. Одним словом, замовник платить непогані гроші за досье на цих людей, – Шурик нарешті передав мені в руки нещасну теку, – Я готовий поділитися з тобою і грошми, й усілякими ідеями...

– Відколи це ти вдаєшся до подібних авантур?

– Наявність дружини, що належить до вищого світу, зобов'язує... – невиразно промимрив Шурик. – Гаразд, подумай поки що – я піду кави зварю. До речі, за кожне досье ти отримаєш ось таку винагороду, – у стилі найкращих детективів Шурик вивів цифру на аркушику з учнівського зошита й простяг мені.

– Можна, я не спалюватиму і не з'їдатиму цього папірця? – відверто кажучи, мене давно вже нудило від усіх цих шпигунських штучок. – У мене, знаєш, розлад шлунку через надмір з'їденої протягом останніх двох років таємної документації...

Шурик мовчки пішов на кухню. Кілька секунд я боролася з бажанням негайно розв'язати загадкову теку. «Не руш! – довелося подумки нагримати на себе. – Ти ж чудово знаєш власне невміння приймати правильні рішення! Варто бодай чимось цікавій особистості промайнути серед цих підсудних, і ти миттю даси згоду на таку роботу. Перегляд теки виведе тебе зі стану, в якому ти ще здатна зберігати об'єктивність...» Не варто забувати про необхідність розслаблюватися перед прийняттям відповідальних рішень, тому втупилася в акваріум з рибками. Відчайдушно волаючи до Здорового Глузду, я марно силкувалася заглушити в собі голоси Жаги Самоствердження та Авантюризму.

– Розслаблюєшся? – Шурик поставив переді мною мініатюрну філіжанку. Я мимоволі поморщилася, демонструючи неповагу до традиції розпивання кави з наперсткового посуду. – Рибки, це добре, не вгавав Шурик, – до речі, це останнє божевільне захоплення нашої Дарини. Уявляєш, вона кожній рибці дала ім'я...

– Родовід кожної відслідковувати не пробувала? – звела я брови.

– На щастя, таке не спало їй на думку...

– До речі, – зате мені раптом на думку спала досить цікава річ, – пропоную у присутності сторонніх осіб говорити про наших підопічних, ніби про рибок. Інформативно і не підозріло. Скажімо, «Знаєш, моя золота рибка все життя сама збирала зхробачків».

Шурик розреготався.

– Або: «Люба, наші мечоносці за ближчого розгляду виявилися кровожерливими піраньями», –

Шурик теж долучився до гри. – Домовилися. Радий, що ти погодилася. Гадаю, ми чудово з цим упораємось!

Як це завше й бувало, найважливіші рішення я приймала непомітно для себе. Втішало тільки те, що в будь-якому разі провчу Георгія. Коли розслідування виявиться вдалим, він лопне від заздрощів, а якщо скінчиться невдачею – збожеволіє від каяття.

***Розділ третій, що ратує за відсутність
неправди, дружню відвертість і взагалі
за мир у всьому світі***

Розчинені навстіж вікна «Форда» не рятували від нестерпної задухи цього недільного вечора. Навіть те, що обабіч траси тяглися тіняві лісопосадки, нітрохи не додавало повітрю свіжості. Разом із усім навколишнім світом я болісно нудилася в очікуванні дощу. Небо красномовно супилося, але ніби глузуючи, зберігало вперту сухість. Цікаво, що мій внутрішній стан із виразністю блискучого пародиста наслідував настрої природи. Кожен нерв напружено очікував струсу. Ось воно – перша серйозна самотійна справа. Я гранично зібрана і готова до будь-яких подій. На жаль, нічого не відбувається. Ще б пак: якщо я не докладу зусиль, нічого й не може відбутися. А сили для цих зусиль, певна річ, не лишилося.

«Гляди, не лопни від нервової перенапруги», – в'їдливо попередила моя Самоіронія.

«Ой, не ятри душу, – відмахнулась я. – Краще зберіть там у себе консиліум та придумайте нарешті, що ж робити. Я просто зобов'язана поставити Жорика на місце. Він, бачся, поїхав у справах!» – я уявила, як Жорик повертається і виявляє мене, оточену пошаною та повагою. – «Пробач, я зовсім забула про тебе за цей час! У мене, знаєш, було

стільки клопоту, – я подумки проказувала свій майбутній монолог, аж поки настільки вжилася в образ, що навіть почала ворухити губами і зарозуміло підвела брови. – Я отримала надто важливе замовлення. Та, хвалити Бога, все обійшлося. Я, звичайно, впоралася з завданням, хоча це було й не так просто...»

У тому місці, де я мусила докладно описати свої неймовірні подвиги, уява різко загальмувала. Придумати, як саме я впораюся з замовленням, вона не могла.

«Пригоди заявлено, а що починати для їхнього народження – невідомо, тому покладаємо ухвалення рішень на внутрішній голос та інші неіснуючі інстанції... Негативна тенденція», – невдоволено забурчав мій Внутрішній Голос.

Здіймаючи куряву на дорозі, я гнала «Форда» до батьківської дачі та намагалася накидати в голову бодай поганенький план дій щодо запропонованої Шуриком роботи. Розгляд заповітної теки з інформацією про об'єкти, котрі потребували перевірки, мене водночас порадував і засмутив. Річ у тім, що з однією із наших рибок я стикалася раніше. Це була Валерія Венгерська, або просто Валька, секретарка і коханка одного мого старого знайомого. Нині, як свідчила наявна в Шурика інформація, Валька мала в своєму розпорядженні солідні кошти. Що Кішка (так я подумки величала Валерію за цілковито котячу естетику і пластику), яка постійно крутиться в колах, наближених до кримінального світу, могла раптом ступити на шлях праведний, мені не вірилося. Засобів для того, щоб рибка на ймення Кішка стала більш відверта зі мною, я, на щастя, трохи мала. Це радувало. Засмучувало ж те, що на даний момент це нікому не було потрібно. Першочерговим завданням розслідування, вчиненого Шурчиними клієнтами, було зовсім не ви-

криття Кішки. Спочатку я мусила зібрати інформацію про іншого типа. І тип цей мені не подобався. Сорокап'ятирічний коротко стрижений бізнесмен із могутньо випнутою щелепою і люто примруженим оком – одним словом, із обличчям затятого кримінального елемента. Генеральний директор і засновник фірми «ОПО», основним напрямком діяльності якої офіційно вважалося виготовлення поліграфічної продукції.

«Назва фірми походить від його ініціалів, Ожигов Павло Олександрович – пояснив Шурик у відповідь на мою усмішку, а далі похмуро додав: – До речі, мені особисто здається дивним, що звичайний поліграфіст не скупиться на охоронців, броньовані шибки та інші «навороти» такого штибу».

Мені самій цей Ожигов здавався підозрілим. Було, судячи з фото, у цьому персонажеві таке, що схиляло до думки: з ним краще не зв'язуватися. Мені, на жаль, доводилося зв'язатись. Із чого почати – ні я, ані Шурик уявлення не мали. Ет, якби можна було порадитися з Георгієм... Той би напевне придумав щось таке... Але моя природна Вреднючість категорично відмовлялася повідомляти Жорикові про детективну діяльність, розгорнуту мною, до появи бодай якихось більш-менш серйозних результатів.

Третьою рибкою виявився відомий на всю країну діяч шоу-бізнесу, гордість і видатна особа нашого міста, іменита поп-зірка. Що, цікаво, нового можна дізнатися про нього, якщо мої товариші-журналісти вже давно перевернули всі можливі матеріали, пов'язані з цією Зіркою? У будь-якому разі, за короткою ц. в. Шурика, «зоряним» питанням належало займатися в станню чергу.

Для початку ми з Шуриком вирішили діяти, так би мовити, «книжковими методами». Перевірити банківські рахунки Ожигова, визначити коло

спілкування... Відверто кажучи, мені все це здавалося марним витрачанням часу. Не думаю, що така людина, як Ожигов, заздалегідь не подбала про офіційне прикриття. Напевне, якщо він і робить дещо шкідливе для своєї репутації, загальноприйнятими методами такого не викриєш.

Крім усіх інших неприємностей, у мене склалася чітка думка, що Шурик чогось не договориє. Ніякої конкретики, просте відчуття. У відповідь на кожне моє запитання, що стосувалося замовників, Шурик вочевидь був змушений напружувати уяву, щоб придумати, що саме відповісти... Думка про нечесність другого колишнього чоловіка не давала мені спокою.

«Відчепися! – нагримала я на цю Думку. – Через тебе я не можу зосередитися та взятися до справи. Облиш мене, дай спокій! Забирайся геть із моєї голови!»

«Не хочу йти, – пищала в моєму мозку нестерпна Думка, – мені в тебе добре. Я, між іншим, усе життя мріяла про таку голову, як твоя. Знаєш, як приємно бути єдиною?»

Цієї миті в мене задзвонив телефон, і бридку думку було відсунуто далеко на задній план.

– Як сямаєш? – обережно поцікавився Жорик.

Насправді він запитував, чи перестала я гніватися на нього.

– Чудово! – безжально відповіла я. – Ось, їду до батьків на дачу... Відпочивати збираюся! Ти собі навіть уявити не можеш, який тягар я скинула, коли вирішила піти від тебе...

– М-да... Цього разу твоя хвороба трохи затяглася. Подумки до двадцяти рахувати не пробувала? – діловито поцікавився Георгій.

– Ну чому? – не витримала я. – Чому ти такий бридкий? З тобою зовсім неможливо розмовляти. Усі точки зору, відмінні від твоєї, ти називаєш хво-

робами і тимчасовими потьмареннями розуму!!! Знаю, що ти повторюватимеш будь-яке запитання доти, поки не почувеш саме такої відповіді, якої тобі хочеться, я вже ладна що завгодно торочити, аби лиш відчепитися від тебе...

– Тоді повторюй за мною, – Жорик зрозумів, що настрій у мене вже привітніший, і вирішив цим скористатися: – «Я мудра і спокійна, – театральним тоном «телевізійного місіонера» почав диктувати він, – я чудово розумію, що у відрядженні Георгія нема нічого поганого... Я схвалюю його бажання підняти рейтинг нашої агенції серйозними справами...»

– І давно це ти став говорити про себе в жіночому роді? – повторювати за ним, я, звичайно, і не збиралася. – Спілкування з поп-зірками негативно на тебе впливає.

– Я б охоче подивився, як воно впливало б на тебе, – мені почулася ніби образа в голосі Жорика. Здається, я наступила-таки йому на мозоль. – Мені таку роботу за подвійним тарифом оплачувати слід. Знаєш, що мені доводиться споглядати щовечора? Дорослий солідний мужик, вкритий жиром прошарком, який йому за віком належить мати, виходить на сцену і раптом перетворюється на огидно солоденького хлопчика. З першими звуками із синтезатора він починає кивати головою, ніби той бовванчик, і заклично вихилати стегнами. Тьфу! – Жорик аж сплюнув спересердя, і я мимоволі відсахнулася від телефону. – Це ж сором! У житті нормальний мужик, а на сцені з усмішечкою трирічного дегенерата тоненьким голосочком пече: «Ах, голубоглазка, мне бы твою ласку, мне уже семнадцать, будем обниматься». А малолітні «голубоглазки» буквально штабелями забивають при цьому величезну залу, істерично верещать і рвуть на собі одяг від захвату. Ти не уявляєш, настільки

важкі для сприймання ці концерти. Тут би якраз мене пожаліти, а ти ображаєшся...

Жорик таки свого домігся. Я забула всі образи і весело розсміялася. До речі, тепер я хоча б уявляла, в охоронці до якої поп-зірки завербувався мій благовірний. Бо за всіма цими сварками, помноженими на природну нехіть Георгія до відвертості, я навіть не знала, з ким саме він працює.

«Стривай-но, – я згадала про одну річ і миттю припинила свій дурнувятий регіт, – чи не підозріло часто доля зіштовхує мене з паном Зіркою? Саме цей виконавець був третім у Шуриковім списку. Кгм... Гаразд, вирішуватимемо проблеми по мірі їх виникнення. Мене поки що повинен цікавити тільки Ожигов. Ожигов Павло Олександрович... Сорокап'ятирічний бізнесмен... А що?» – я раптом уявила себе в розкішній вечірній сукні, під ручку з бульдогоподібним Ожиговим. Він, звичайно, був уже впокорений. Розсипав дрібні перли компліментів і розтікався в усмішечках. Пронози-журналісти, – не без того, – встигли зробити знімок... Жорик наткнеться в якому-небудь журналі на фатальне фото: блискуча я і пан Ожигов біля моїх ніжок. Ревнощі скиплять у душі благовірного, кулею примчить він додому. Але запізно.

– Ти проміняв мене на свого співака, – холодно кину я, прямуючи до свого автомобіля, – прогавив своє щастя.

Уява малювала мені, як пан Ожигов розчиняє переді мною дверцята, ми хоробро стартуємо і... Однак у всій цій історії мене категорично не влаштував єдиний факт: з цим самим Ожиговим доведеться якось взаємодіяти. Приміром, розмовляти... І це мінімум. Ні вже, хай Бог милує... Про що мені з ним говорити? Він, напевне, й двох слів до купи не стулить! Прокручений уявою сюжет я хоробро переінакшила. На ходу вистрибнула з авто й побігла назустріч розкритим обіймам Георгія.

– Ах, як я могла бодай припустити, що житиму без тебе? – палко шепотіла я йому.

– Ну... Не знаю... Яюсь змогла. Але ти того, – ніяково відповідав Жорик, – більше такого не пускай. Я вже скоро повернуся, ти ще трішки почекай, гаразд? Я й сам, щиро кажучи, страшенно скупив...

Отут до мене дійшло, що розмовляю я з сьогоднішнім Георгієм, причому по телефону.

– Вибач, це я не тобі, – відмахнулась я від його зізнань, та раптом налякалася власних дивацтв і додала: – Тобто тобі, але тому, що в моїй уяві. Ти не лякайся. Це все від спеки. А взагалі я нормальна.

– А я вже ні! – розлютився Георгій. – Мало того, що клієнт дикі пісні й танці влаштовує, то ще й ти нерви псуєш! Невже не можна поговорити про щось спокійне?

Мені раптом стало цікаво, як Жорикові вдалося вийти на героя вітчизняного шоу-бізнесу? Невже оголошення, яке я регулярно розміщую в міській газеті з чарівною назвою «Газета», діє і на «зоряний» контингент? Дивно.

Цікавість трішки послабила мій крицевий панцир.

– Жорику, скажи, – я хотіла запитати про Зірку, але замість цього чомусь звернулася за порадою, – як перевірити, чи можна давати людині в борг? – власне, це запитання вилетіло з мене цілком незалежно від моєї волі. – Ну, тобто, як встановити ступінь порядності потенційного боржника?

– Ти що, зібралася брати в когось кредит і боїшся, що коли копнути глибше, люди не зважаться тобі довіряти? – насторожився Жорик. – Хочеш підстрахувати всі можливі дірки в репутації?

До подібного трактування моїх запитань я була абсолютно не готова.

– Це з чого ти зробив такі висновки?

– Ну, поміркуй сама. Ти в борг нікому дати не можеш, тому що нічого... Отже...

– Ні, – заспокоїла я його, – просто пишу одне оповідання на кримінальну тему. Ось і цікавлюся. – «А чого це я, власне, перед ним виправдовуюся? Непорядок. Потрібно бути строгішою. Нехай відчує, що провини йому поки не пробачено». – То ти відповіси мені нарешті, чи ні?

– Ні. Ти ж розумієш, у кожному конкретному випадку потрібно діяти по-різному. Я б натис на оточення об'єкта. Завжди знайдеться двійко чи трійко заздрісників, ладних розповісти все, що їм відомо... Але це не в кожному разі допомагає...

– Як завжди, жодної користі від тебе! – обурилась я. – Гаразд, поки не палитимемо юнітів.

– Поки що?

– Поки, – я мимоволі зітхнула, і знову язик заворушився проти мого бажання, вимовляючи зовсім не заплановані мною тексти. – Зажди... Опере... Ти того... Дзвони, коли що...

Колись давно Жорик працював у міліції. Крім кепської вдачі та цілковитої втрати решток гуманізму, від колишньої роботи в Георгія залишилося ще й прізвисько Опер.

– Дача і доча – два головні лиха і два головні захоплення мого життя, – самозречено заявляла мама, маючи на увазі мою молодшу сестру Настю. Слід зауважити, що дванадцятирічна Настуся, протягом останніх років значно переплюнула дачу в тому, що відбирала значно більше батьківських сил і нервів.

– Нічого не вдієш, – серйозно заявляла Настуся у відповідь на такі зізнання, – у мене перехідний вік. Терпіть.

Варто також самокритично додати, що, я, замість потреби у застосуванні виховних методів, в такі мо-

менти відчувала до Сестриці щирий інтерес. Спостерігати, як набір природних інстинктів і затяганих дорослими істин поступово видозмінюється, втілюється у особистість і починає самостверджуватися, так само цікаво, як і відслідковувати перетворення гусені на лялечку, а далі на метелика. Звичайно, мусить минути певний час, перш ніж новоявлена самостійна людина зрозуміє, що самостверджуватися з допомогою рідних і близьких, хоч і простіше, але не так дієво. Видно, цей час і називається в нас перехідним віком.

Звичайно, по приїзді я застала черговий виховний процес.

– Ні, діти – шкідники від природи! – радісно кинулася до мене мама, яка тепер нарешті мала кому поскаржитися на сестрицю. – Просила її полити квітку, а вона телевізор полила!!!

– Може, вона промахнулася, – мимоволі заступилась я за сестру.

– Не повіриш, – мої слова мама, за звичкою, котру мала ще з часів мого перехідного віку, проігнорувала, – їй, бачся, хотілося покрутитись... Посеред кімнати і з лійкою в руках!

Цієї миті на ганочку дачі постала винна власною персоною.

– Катрусю! – радісно заволатала вона і з переможним кличем диких індіанців кинулась мені на шию. – Не звертай на маму уваги, – шепнула на вухо. – Вона, як і водиться в такому віці, все перебільшує.

– Настусю, а що, Даша і тобі теж вирішила змінити імідж? – дивлячись на масу тоненьких кісок сестриці, я подивувалася, яка ж та Даринка працьовита. Це ж скільки треба було плести?!

– Чому Даша? – Настуся насторожилася. Вони з Даринкою були давніми, як самі вони казали, подругами. Усе раннє дитинство жили в одному під'їзді, а нині вчилися в одному класі. Загалом, Настя з Дашкою дружили.

– Я була в гостях у Шурика і Силенських, – не підозрюючи про майбутню катастрофу, відверто зізналась я. – Дарія вирішила познущатися з Вікторії та змінити їй імідж. Мам, уявляєш нашу дорослу Вікторію з негритянською зачіскою?

Настуся сполотніла.

– І що? – намагаючись опанувати себе, запитала вона. – Затонкі кіски на голові в тітки Віки Дашка заплела?

Мама за спиною в Настусі щосили робила мені якісь знаки, намагаючись пояснити ними, що саме мушу відповісти сестрі. Але я, як на зло, не цілком зрозуміла, чого від мене хочуть.

– Та куди вже тонші, – запевнила я сестрицю.

– І тут вона встигла! – ледве стримуючи сльози, скрикнула Настуся. – Мамо, негайно розплітаємося!

Схоже, наших дівчаток відвідав дух суперництва.

– Ні! – закричала мама. – Я мало не збожеволіла, поки плела все це! Сама дивуюся, як ти мене змусила на таке зважитися... А тепер ще й розплітати?! Слухай-но, зрештою, в тебе ж однакова зачіска не з Дашею, а всього-на-всього з тіткою Вікою. Цього ніхто з твого класу не знатиме...

– Даша знатиме, – трагічно виголосила Настуся.

– Нічого не розумію! – розгубилась я, але від мене просто відмахнулися.

Наступні півгодини я істерично доводила Настусі, що мати таку саму зачіску, як у матері однокласниці – швидше почесно, аніж ганебно. Мама щось колупала на городі й тихцем посміювалася, дослухаючись до нашого діалогу. Як жінка щира, вона примудрилася легко ухилитись від розмов на цю тему і заявила, що гінцю, який приносить лихі звістки, й голову з пліч, тобто, раз я Настусю так засмутила, то кому ж тепер із її кісками й морочитися, як не мені. На тридцятій хвилині розмови я

пообіцяла постригти сестру наголо. Настуся остаточно образилася і ретирувалася до своєї кімнати. Страждати і рятувати голову від обстригання. Нарешті я могла заговорити про те, що мене цікавило. Ми з матір'ю урочисто всілися в новій, буквально вчора добудованій батьком альтанці.

– Чудова у вас альтанка, – почала я, бо мала намір спершу підлизатися як слід, а вже потім усе інше.

– Ой, не нагадуй, – відмахнулася вочевидь потішена ненька. – Слово честі, я просила тільки поставити надворі невеличку лаву...

– Батько, як завжди, перестарався? – я розвеселилася, оглядаючи витвір батьківських рук. Величезний дощаний стіл та дві лави, які розмірами більше нагадували односпальні ліжка, підносилися посеред асфальтованого майданчика.

– Як бачиш. Підозрюю, у нього гігантоманія. Усе, що б він не робив...

– Не все! – обурилася я.

– Атож, – мама посміхнулася, – ви з Настусею, безумовно, виняток. Очевидно, як компенсація за те, що ви такі дрібні, все інше він робить завелике...

– Ет, зрозуміло тепер, у кого я такою максималісткою вдалася, – тяжко зітхнула я і вирішила нарешті ризикнути перейти до справи.

– Люба, мені потрібна твоя допомога, – хором промовили ми з ненькою, щільно дивлячись одна одній у вічі.

– Чудово, виходить, пропоную баш на баш, – радісно заявила мама, загалом, озвучуючи і мої думки.

– Ти перша, – я намагалася не втрачати ділового тону.

– Ну це вже ні, – ненька, на жаль, відзначалася рідкісною проникливістю. – Досвід підказує, що ти, як завше, жадатимеш від мене чогось неймо-

вірного. Виходячи з твого прохання, я вирішу, чого зажадати від тебе натомість. Простим перевезенням речей ти вже точно не відбудешся...

Востаннє я просила неньку про щось настільки серйозне років десять тому. І просила тоді про одну дуже просту річ: дати мені спокій і не втручатися. Мама й досі жила в переконанні, що я зажадала тоді подвигу, і тепер насторожено сприймала будь-яку заяву про мої потреби. Мене такий підхід не влаштовував.

– Враховуючи те, скільки в тебе зайвого мотлоху, одне таке перевезення може дорівнювати десятку яких завгодно побажань...

– Ну, це ти загнула. У міській квартирі в нас не так і багато зайвих речей.

На жаль, у мами був прикрий недолік: вона постійно була права, бо справді належала до того типу жахливо охайних жінок, що бачать буквально окремі молекули бруду. Тому жодних сумнівів щодо того, наскільки легко буде перевозити майбутній мотлох, у мене вже не лишалось.

– Ну мам, – я скорчила жалісну пичку.

– Викладай, чим я тобі можу бути корисна? – тісне спілкування з Настусею зробило маму невразливою для жалісних виразів облич.

– Мені потрібна інформація про благонадійність однієї фірми, – я вирішила говорити саму лише правду, – ТОВ «ОПО». Знаю, що фірма є клієнтом вашого банку... Більше того, знаю, що раніше пана Ожигова, засновника цієї «ОПО», обслуговували у вашому банку і з його попередніми фірмами...

– Оп-па! – ненька замислено присвиснула.

– Так ото ж, – я не зводила очей з її обличчя, яке вже встигло добряче засмагнути.

– Ти ж знаєш, що подібна інформація суворо конфіденційна...

– От я й прошу конфіденційно повідати мені, – почала я.

– На щастя, тобі не вдасться звести мене на мавнівці. Я не маю доступу до таких відомостей.

– А хто має?

– Багато хто. Наприклад, операціоністка Юлія Георгіївна.

– Ти можеш відрекомендувати мене їй?

Ненька в задумі накрутила на палець вигоріле на яскравому дачному сонечку пасмо волосся.

– Перевезення речей, плюс допомога в оббризуванні рослин, плюс підсипання помидорів, плюс...

– І все це тільки за один телефонний дзвінок?! – обурилась я.

– Мам, я сама помідори прополю, допоможи Катрусі, раз вона просить, – із вікна вистромився писочок Настусі. Сестриці вочевидь набридло ображатися, і вона вирішила знову стати гарною дівчинкою.

– Ну гаразд, – проти масованого тиску з боку обох дочок ненька встояти не могла, – тільки ніякої гарантії, що Юля погодиться тобі допомагати, я не даю.

Наступні кілька годин оббризування городу якоюсь моторошною гидотою, від якої німіє язик і сльозяться очі, були цілковито виправдані тим, що операціоністка Юлія Георгіївна люб'язно погодилась зустрітися зі мною завтра вдень.

Додому я потрапила досить пізно. Шкідливий сусід Артем упорався з роботою на подив акуратно. Звичайно, той клаптик, де була діра, трохи вирізнявся на стелі, бо його окреслювали рвані краї шпалери, але в цілому, мене таке влаштувало.

Повідомляти Шурику про завтрашню зустріч із операціоністкою поки не хотілося. Я не надто вірила в успіх майбутніх переговорів. Навряд чи вдасться накопати що-небудь варте уваги з цілком офіційних джерел. Нехай Шурик поки думає, що я не збираюся

виявляти ініціативи і чесно виконуватиму лише покладені на мене обов'язки зовнішнього спостереження за рибкою. На щастя, стеження мені належало розпочати завтра ввечері, а виходить, вранці я могла робити що завгодно. Усе це моя бідна голова двадцять п'ятий раз прокручувала, засинаючи. Зазвичай сплю я так, що хоч із гармати стріляй, однак зараз, коли Жорик виїхав і залишив мене зовсім саму, інстинкт самозбереження відродився та зробив мій сон чутливим до навколишнього світу. Не розплющуючи очей, я дослухалася до п'їтьми, яка мене оточувала зусібіч. У замковій шпарі повільно повертався ключ. Щоб не закричати, я запхала собі до рота добру половину подушки. Трохи згодом вхідні двері зарипіли, відчиняючись. Ну, це вже занадто! Невідомість завжди найбільше мене лякала.

– Хто там?! – якомога буденнішим тоном погукала я. – Георгію, якщо тобі не важко, поглянь, хто в нас там у коридорі... Може, твої колеги міліціонери...

Остання фраза, як мені здавалося, мусила налякати нічних гостей і змусити їх до втечі. Лиховісна тиша знову зависла в квартирі. Я різко підвелася. Клацнула нічником і, ледве перебираючи ватяними ногами, підійшла до дверей спальні. Двома руками я стискала стільниковий телефон. У коридорі нікого не було. Я швидко поклацала вимикачами по всій квартирі та заходилася гарячково озиратись. Вхідні двері були замкнені, ніщо на сходовому майданчику не виказувало будь-чєї присутності в під'їзді.

– Ох, – власний голос лунав для мене зараз заспокійливо, – схоже, звукові галюцинації. Може, я справді комаха-шкідник і та отрута, якою оббризкують городи, отруїла мене також? Точно, – провадила я, – ще й сама з собою вголос розмовляю... Негайно спати!

Я остаточно переконала себе, що нічний візит мені просто привидівся, і знову вляглася, навіть примудрилася задрімати. Як же була я здивована, коли ранком, збираючись на зустріч із банківською операціоністкою, випадково кинула погляд на ганчірку для підлоги, яка завжди лежить при вході, та помітила, що вона мокра... Уночі лив дощ. Той, хто заходив до мого помешкання, певне натоптав, а потім ретельно витер за собою всі сліди. Он який охайний злочинець! Я досліджувала квартиру аж надто прискіпливо. З першого погляду всі речі стояли на своїх місцях, нічого не зникло, але... Я була впевнена, що хтось був тут уночі. Скажімо, накривка на кріслі раніше лежала трохи по-іншому... І, знову ж, мокра ганчірка. А може, в усьому винна моя уява, що саме розгулялася?

– Добрий ранок, Георгію, – я миттю встановила зв'язок зі стільниковим Жорика, – ти де?

– Тобто, що значить, де? У відрядженні, певна річ... А ти? – голос Георгія був на диво сонний. Лихі передчуття зграєю промчали по моїй душі. Що ж це за робота така, коли він о дев'ятій ранку ще навіть очей не продер? Добре влаштувався... Розважається там у якихось турах із супер-зірками, а я тут його квартиру та жінку від грабіжників обороняти повинна...

– А я ні! І мене це страшенно нервує...

– Знову? Ти ж нібито відпереживала на цю тему... Ми ж неначе вчора помирилися. Катерино, в тебе, схоже, дежавю.

Ну про що можна розмовляти з такою людиною?! Я побажала Георгієві приємних сновидінь і відімкнулася. Краще вже загинути від пазурястих лап нічного відвідувача, ніж зізнатися цьому егоїстові, що я чогось боюся....

«Але ж нічний гість очевидячки не був грабіжником, – міркувала я дорогою до Юлії Георгіївни, –

він же нічого не взяв... Що тоді йому було робити в нашій квартирі? Чи може це бути пов'язане з Шуриковою справою?»

Поки я дісталася до банку, накрутила себе до твердої впевненості, що таємничий Хтось підслухав нашу з Шуриком розмову і вирішив будь-що-будь перешкодити мені з'ясувати справи фірми «ОПО». У моїй уяві Хтось був одним із сек'юриті Ожигова, таким собі витонченим лиходієм, що вражає фізичною силою і безпринципністю. На мить я уявила себе в блискучій вечірній сукні під ручку з жахливим Кимось. Б-р-р-р! Кошмар який! Раз він по чужих квартирах ночами блукає, то від нього взагалі будь-якої гидоти можна очікувати. Ні, з подібним персонажем я кепсько почувалась би. Ніякий Хтось для моєї великої помсти вочевидь не підходив.

Отже, у п'ятні він пробрався до мене в квартиру, щоб переглянути вміст теки з інформацією, зібраною на Ожигова. Я навіть пригадала раптом, що зав'язала вчора шнурочки теки на бантик, а не на вузол, як вони були зав'язані сьогодні вранці. Втім, на такі дрібниці, як вузол на шнурочках теки, моя пам'ять навряд чи могла звернути суттєву увагу. Швидше за все, шнурочки ті я придумала сама.

«Шурику! Ну в що ти мене втяг?! – подумки лаялась я, хоча й вирішила поки в істерику не впадати і найближчим часом зажадати від другого колишнього чоловіка пояснень і захисту.

– Добридень, – несміливо озвалась я до банківського охоронця, що сидів у одній і тій самій позі та на тому самому місці, мабуть, уже кілька століть. Принаймні, в дитинстві, приходячи до матері на роботу, я завжди з задоволенням вивчала його розкішні вуса.

– Пропускати не дозволено. Скажіть внутрішній номер, я її викличу, – на подив суворо буркнув охоронець і відразу, не чекаючи на відповідь, захо-

дився накручувати диск на доісторичному з вигляду чорному телефонному апараті. – Охорона турбує. Отут до Кроль дівчинка прийшла. Ага, добре.

– Я не до мами, я до Юлії Георгіївни, – перебила його я.

– Так би відразу й казали, громадяночко, – охоронець насупився ще суворіше.

Юлія Георгіївна спустилася до мене за п'ятнадцять хвилин. Це була маленька рухлива жінка років сорока, з майже чорними верткими очицями, які ховала за вибагливо затемненими окулярами в модній оправі.

– Відпросилась у керівництва на двадцять хвилин, – Юлія Георгіївна приязно посміхнулася. – Найближча кав'ярня тут за рогом. Там і поговоримо.

– Чомусь охорона у вас помітно суворіша стала, – зауважила я, ледь ми вийшли з банку. – Раніше мене пропускали взагалі без запитань, обличчя ж бо знайоме, а тепер ось дотримуються таких порядків...

– Це в них із зими. Тоді сталося якесь просто містичне пограбування.

– ???

– Як, ваша матінка не розповідала вам? – Юлія Георгіївна неймовірно пожвавішала. «Ну не звірятися ж їй у тому, що я за всіма справами-турботами з власною матінкою практично не спілкуюся», – подумала я і вирішила не відповідати на запитання.

– Справа в тому, – виявляється, Юлія Георгіївна чекала від мене зовсім не відповіді, а запитання. Не дочекалася і сама вирішила почати розповідь про події, що сталися півроку тому, – справа в тому, що була зима. Пригадуєте, які страшні морози стояли? Люди куталися, хто в що міг. І от саме в цей час наш Юрко-охоронець бачить, як до банку заходить худорлявий хлопець у плетеній шапочці. Обличчя в ного щільно шарфом замотане, самі очі світяться. Ну, просто як у фільмах про гангстерів.

– А, пам'ятаю, пам'ятаю, – я справді згадала, – мама розповідала мені...

– Так, так, – Юлія Георгіївна очевидячки полюбляла балакати й не могла зупинитися, – і йде цей хлопець, виходить, повз прохідну. Киває на знак привітання і далі собі йде. Юрко його гальмує, звичайно. Мовляв, куди сунеш? «Ану документи пред'яви, бандите!»

– А потім цей бандит виявився директором банку, у якого замерз двигун, і який, добираючись громадським транспортом, і сам мало не замерз від незвички, то й обмотався шарфом від голови до п'ят. Так?

– Так. Але в цієї історії є ще продовження. Тільки нікому не говоріть, це підриває престиж нашого банку. Знаєте?

Я помотала головою.

– Раз не знаю, виходить, напевне, й не повинна знати, – м'яко зауважила я. «Ет, не бути тобі, Катре, сищиком. Невірно ти поводишся, голубко!» – заволатала моя професійна гідність.

На жаль, робота детектива зобов'язувала мене уважно вислуховувати розповіді такого штибу, аби потім спритно використовувати чужу відвертість. Я мусила вислухати і м'яко натякнути Юлії Георгіївні, що, коли вона не хоче, аби про її балакучість довідалося керівництво банку, хай негайно викладає мені все про фірму «ОПО». Сумління моє було категорично проти таких методів розслідування, тому я всіляко намагалася не дозволити говіркій операціоністці підставити себе. Напружену боротьбу між моєю педантичністю і професійним обов'язком легко припинила сама операціоністка.

– Та вже ж послухайте. Це страшенно цікаво.

Схоже, отримати необхідні відомості було можливо тільки з довантаженням безлічі зайвих для мене банківських таємниць. Якби ж то така бесіда

була в мене років на чотири раніше! У ті часи ідейній журналістці Катерині Кроль усе здавалося важливим і цікавим... З радістю я всотувала в себе будь-які таємниці світу, зовсім не соромлячись хитро витягати їх у співрозмовників. Зараз я ставилася до чужих таємниць вкрай обережно. Що менше знаєш, то менше в тебе шансів випадково комусь нашкодити.

– Отож, – ставати на заваді до вдоволення жіночої потреби в плітках не вдавалося поки нікому, – наступного дня директор прийшов уже в нормальному вигляді. А ось за день по тому – знову весь замотаний шарфом. Юрко-охоронець, позавчорашнім досвідом уже навчений, без зайвих запитань пропустив змерзлого директора. Остаточо упевнився в тому, що начальник наш трохи того, дивакуватий. А потім, глип, а директор у нормальному вигляді до банку заходить. «А кого ж я тоді пропустив?» – ошелешено запитує Юрко. Виявилось, бандита. Тільки дивний це якийсь грабіжник був. Він до дівчаток у відділ зайшов, пістолет дістав, потім подумав хвилику, застромив його назад у внутрішню кишеню пальта й пішов собі. Дівчатка ще хвилин п'ять ошелешені сиділи, перш ніж вереск здійняли. Так цього типа і не спіймали. А Юрко тоді мало з роботи не вилетів. Тепер він – сама пильність. Навіть у нас, старих співробітників, документи завжди перевіряє. У, телепень!

– Весело, – посміхнулась я.

На час цієї розмови ми вже сиділи за столиком у кафе, відділеному від вулиці величезним вікном. Людина, яка придумала такі кафе-акваріуми, напевне, була жахливо раціоналістичною. Відвідувачі експлуатувалися в таких закладах по максимуму: вони одночасно виконували і роль клієнтів, і роль реклами кафе. Перехожі, яким крізь скло було чудово видно все всередині, задивлялися на те,

як затишно прилаштувалися за столиком клієнти, й миттєво відчували бажання бути не гіршими, тобто теж відвідати це кафе. Відверто кажучи, я не надто любила працювати манекеном-закликачем.

– Отже, – Юлія Георгіївна і не думала передавати мені ініціативу в розмові, – ваша мамця повідомила мені приблизно, чого ви хочете...

Я вирішила не відкривати відразу мети мого візиту і просила неньку назвати мене журналісткою, що пише статті про цікавих людей нашого міста.

– Так. Я знаю, що ви близько спілкуєтеся з паном Ожиговим. Знаєте, хотілося б...

– О, – операціоністка широко розплющила очі, – це дивовижний чоловік, втілена галантність. За стільки років співпраці з банком жодного разу не приходив без шоколадки...

– За скільки років? – пожвавішала я. – Адже фірма «ОПО» існує всього три роки. Це ще не так багато часу...

– Дівчинко моя, невже ви думаєте, що бізнесмен такого рівня, як Ожигов, відкривав лише одну фірму? До «ОПО» були ще «Аметист» і «Топаз». Теж солідні підприємства.

Я ледве стримувалася, щоб не дістати записника та ручку.

– Скажіть, а ці попередні фірми були закриті з яких причин?

– Я їх закривала, чи що? – Юлія Георгіївна насупилася і підозріливо підвела праву брову. – Щось ви не про те, паняно, довідатись намагаєтесь...

– Ох, – я відмахнулася з вдаваною безтурботністю, – просто не знаю, що запитати, аби перейти до потрібної теми... Розумієте, читачеві не цікавий Ожигов як такий. Йому цікаві пригоди Ожигова. Небезпеки, що чигали на нього в його бізнесі, героїчні спроби ці небезпеки перебороти... Конфіденційність інформації, природно, гарантую.

– Ну... – операціоністка зосередилася, очевидно намагаючись згадати, – не знаю... Бували, звісно, всілякі неприємності... Це я з настрою клієнта визначити можу. Але подробиці ж мені відомі бути не можуть.

– Скажіть, можливо, попередні фірми Ожигова збанкрутіли? Чи закрилися за якихось загадкових обставин?

– Рахунки закривалися цілком нормально... Нормальні фірми – і попередні, і «ОПО». З гарним оборотом, з постійними клієнтами-платниками...

– А хто ці клієнти?

– Ох, Катрусю, не були б ви дочкою вашої матері, я б подумала, що ви через мене про Ожигова щось вивідуєте... Я вам можу тільки про його людські якості розповісти, а про справи, вже вибачайте, краще в іншому місці довідайтеся. У тому ж таки його офісі... Секретарка його, чарівна дівчинка, ой яка ласа до всіляких оповідок!

– Так, так, ви маєте рацію, – довелось впокортись, – перепрошую, я на хвильку відійду.

Я рушила в напрямку дамської кімнати. А за кілька хвилин уже набирала Шуриків номер. Усе-таки негоже було не витягти з зустрічі з Юлією Георгіївною бодай трохи користі для нашої справи. З паршивої вівці – бодай вовни жмут. Щоправда, з якого місця цей жмут вискубти, я зовсім не уявляла.

– Ти звідкіля дзвониш? Я перетелефоную, – швидко проговорив колишній чоловік і нинішній компаньйон.

– З жіночого туалету, – відверто прошепотіла я, – не варто сюди передзвонювати. Скажи краще... Я зараз розмовляю з банківською операціоністкою нашої головної риби. Поки все, що пов'язано з потрібним акваріумом, цілком таємне. Може, риба і плаває в каламутній воді, але мені в цьому ніхто не признається. Чи є в нас до співбесідниці які-не-

будь запитання, котрі честі й гідності риби не порушують, але можуть стати нам у пригоді?

Пані, яка випадково почула кілька речень із моєї розмови, покvapливо вийшла.

– Не знаю, – безапеляційно сповістив Шурик. – По-моєму, для встановлення мильності нашої рибки треба не з равликами бесіди проводити, які нічогісінько не значать, а черв'ячка жирнішого підсадити й чекати, поки клюне. Загалом, іди звідтіля зі спокійним серцем. Нічого там ловити – я так думаю.

– Іду, – легко погодилась я, трохи розчарована тим, що зустріч із операціоністкою приречена була на марне витрачання часу. – Равлик уже, напевне, нудьгує і може подумати, що в мене проблеми з травленням.

Равлик, він же операціоністка Юлія Георгіївна, виявляється, нітрохи не нудьгувала.

– Катрусю, – зовсім уже церберським голосом проказала вона, – ви мені посвідчення, будьте ласкаві, покажіть, га?

Мою співрозмовницю наче підмінили. Куди поділася чарівна посмішка? Куди поділася легкість інтонацій?

– Ось...

Я дістала з сумочки журналістське посвідчення, отримане три роки тому. Воно так часто мені ставало в пригоді в цій нерівній боротьбі з зовнішнім світом.

– Ну, хоч ви не брешете... – дивлячись прямо перед собою звуженими від злості очима, промовила Юлія Георгіївна.

– А хто бреше? – обережно поцікавилась я, бо моя співрозмовниця чомусь дивно поблідла.

– Нічого я вам не скажу! – напружено ворущачи губами, відрізала операціоністка. – Ти ба, влаштували день запитань, знайшли собі інформатора...

Та я у віці вашої матері! Як не сором так розмовляти зі мною?!

Юлія Георгіївна гордо звела підборіддя і кинулася до виходу з кафе. Я в розпачі побігла слідом.

– Юліє Георгіївно, та що сталося, врешті-решт?!

Операціоністка на мить зупинилася та окинула мене поглядом, ніби вивчаючи.

– Якщо ви й справді не причетні до цього, Катрусю, вибачте мені цю брутальність... Але, знаєте... Не пристало мені про клієнтів плітки розпускати. Не розмовлятиму я більше з вами на такі теми, даруйте.

– Але чому? – благала я. – Не хочете – про Ожигова слова більше не скажу... Але що сталося за час моєї відсутності? Розкажіть...

Юлія Георгіївна озирнулася, однією рукою м'яко відсторонила мене від проходу, а іншою взялася за ручку дверей.

– Прощавайте, – замість пояснень промовила вона.

Мені такий розвиток подій зовсім не сподобався. Я й собі безпорадно озирнулася і наткнулася поглядом на офіціанта. Він послужливо схилив голову на бік, холодно спостерігаючи за сценою нашого з Юлією Георгіївною прощання, та витирав при цьому келихи не надто свіжим вафельним рушником.

– Поясніть, заради Бога, – кинулась я до нього, – що відбулося з цією пані за час моєї відсутності?

Офіціант стримано знизав плечима.

– Жіночий настрій, знаєте, річ мінлива.

Я дістала з сумочки купюру, наміряючись розрахуватися за каву. Офіціант пожвавішав. Зрозуміло, доведеться залишити чайові... Добре, що Шурик виплатив мені аванс...

– Можливо, її засмутив той молодий чоловік, що вийшов за кілька секунд до вашого повернення.

Думки про нічного відвідувача негайно повернулися до моєї бідолашної голови.

– Звідки він узявся? – від хвилювання я завжди починала говорити хрипким голосом.

– З дверей, як усі нормальні люди. Зайшов, оглянувся. Підійшов до вашої подруги. Присів за столик, не запитуючи дозволу. Показав якийсь папір... Щось запитав...

– А вона?

– Вона якось відразу вся поникла. Потім замотала головою, немов заперечуючи. Я, по правді кажучи, думав уже втрутитися... Але тут цей грубіян устав і пішов до виходу. Від дверей обернувся, голосно сказав: «Сподіваюся, до наступного нашої зустрічі ви порозумнішаєте». І вийшов із кафе.

– Як він виглядав?

– Та звичайно... Коротко стрижений брюнет. Джинси, футболка... Вік незрозумілий. З армії точно вже повернувся, на пенсію ще рано...

Я кинула погляд на жвавий рух пішоходів за склом і відчула себе якось зовсім невпевнено в кафе, де кожен вираз мого обличчя міг бачити будь-який перехожий. Невже нічний відвідувач вистежив мене та вирішив зіпсувати переговори з Равликом?

Дорогою до гаража з «Фордом» я намагалася заплутати можливих переслідувачів. Не марно в ранній юності ретельно стоптувала взуття, вивчаючи вигадливі дворики нашого міста. Кожне підворіття впізнавало мене та бажало успіху, привітно розмахуючи ослаблою шнурівкою мотузок для білизни. У разі, коли нещасний Хтось, який так зіпсував мені настрій і переговори з операціоністкою, зібрався відслідковувати мої подальші пересування, то нехай спробує тепер виблукати з мудрого лабіринту підворіть старого центру. Для певності я навіть вийшла з одного під'їзду через горищне віконце. Нехай цей шкідник-пересліду-

вач обійде всі п'ять квартир, шукаючи мене.

«У хованки грати – це, звісно, чудово, – мій Здоровий Глузд усе життя терпіти не міг стрибати по дахах, – але ти ж пам'ятаєш, Хтось знає, де ти живеш...»

«Не факт, що нічний Відвідувач і сьогоднішній шкідник, що налякав Равлика, – одна й та сама людина. Не факт, що нічний Відвідувач взагалі не примарився мені...» – раптом прокинувся оптимізм.

«Знайшла час демонструвати святу наївність! Швидше за все, хтось із охоронців Ожигова в курсі, що Шурик доручив тобі цю справу. Природно, відразу вирішив з'ясувати, якої інформації ти вже назбирала. Для цього й проник у квартиру... Теку подивився, зрозумів, що вбивати тебе поки нема за що, то вирішив про всяк випадок контролювати всі твої кроки. Настрахав Равлика, щоб зайве не балакав... Решту теж розполохуватиме... А якщо ми, не доведи Боже, знайдемо щось таке, що Ожигова дійсно компрометує, – не зносити тобі голови...»

«Якщо моя голова настільки дурна, що дозволить якомусь типові впливати на хід справи, то не потрібна вона мені зовсім! Якщо цей Хтось ще раз з'явиться, я йому сама війну оголошу», – з удаваною хоробрістю заявила я.

– Алло, Шурику, – хоробрість мала потребу в бодай якомусь підкріпленні реаліями, – скажи мені, хто, крім нас із тобою, знає, що ти взяв мене на риболовлю?

– Навряд чи хтось знає про це. Якщо ти нікому не розповідала – ніхто. А що сталося?

– Та так. Боюся зіштовхнутись із рибнаглядом.

– Є приводи?

– Безліч. Включаючи мою хворобливу уяву, певна річ. Гаразд, не бери дурного в голову. Поки що все нормально. Зараз візьму з гаража «Форда» та

поїду просто до головного акваріума. Судячи з відомостей, що в твоїй теці, саме час до цього вдатися.

– Що шукатимеш?

– Не знаю, якщо по правді. Може, паперами якими розживуся, котрі свідчать проти нашої рибки...

– Добре, дій. Коли що, дзвони.

Проникати в квартири без згоди хазяїв мені вже двічі доводилося. Справи сердечні довели до такого. Ні, не мої, звичайно, а клієнтські. Одного разу знадобилося любовного листа в коханця викрасти, щоб законний чоловік мав вагомий доказ наявності в себе рогів. Іншого разу встановлювала жучка під ліжком у однієї пані. У обох випадках почувалася останньою сволотою. І в обох випадках діяла за тим самим сценарієм, що його вигадав Жорик. Що ж, Бог любить трійцю. Принаймні, тепер уже наміри я мала не такі огидні. Ні в чие особисте життя не збиралася втручатись, просто взялася допомогти людям визначитися зі ступенем довіри товаришеві.

Як не дивно, Ожигов мешкав у одному з найвіддаленіших від центру міських районів. Цегляна п'ятиповерхівка з величезними вікнами за толстеленними кутими ґратами втопала в зелені. Я легко збігла на заповітний четвертий. Головне, щоб зібрана Шуриком інформація від сусідів виявилася правдивою. Дзвоник залився солов'їною треллю.

– Слухаю вас? – крізь металеві двері почувся низький грудний голос хатньої робітниці.

– Добридень, – я посміхнулася якомога чарівніше, – я з п'ятої квартири. Збираю підписи мешканців під'їзду. Ми хочемо посадити внизу вахтера. Від вас потрібно тільки розписатися, роботу оплачуватиме ЖЕК.

Судячи з того, що моя особа не викликала в неї особливих підозр, інформація про те, що ця жінка над міру відлюдькувата, виявилася правдивою. Із

сусідами Ожигова робітниця вочевидь ніколи не спілкувалася.

– Знаєте, власника квартири зараз немає вдома. Я не можу за нього вирішувати. Він, звичайно, буде не проти, але... – не відчиняючи дверей, провадила жінка.

«Ну ось, тепер вона мені взагалі не відчинить. Дивно, вічко ж дозволяє їй бачити весь сходовий майданчик, видно, що я прийшла сама... Чого боятися?»

– Ой, перепрошую, але мушу здати заяву вже до другої. Ну підпишіться, що не заперечуєте, ну будь ласка... Я там у дужечках позначу, що ви домоправителька, а не господарка... Можливо, ЖЕК і таку заяву прийме...

– Звідкіля це ви знаєте, що я тут працюю?

– Хто ж вас не знає в нашому дворі? – поквапилась я виправити свою першу промашку. – Ми ж у одні магазини ходимо, в одному дворі сміття виносимо... Тих самих котів бездомних підгодовуємо...

– Ну гаразд, давайте я розпишуся.

Я давно зауважила, що любов до котів надзвичайно зближує людей. Заповітні двері відчинилися. Мене охопило неприємне хвилювання.

– Ой, ручка не пише, ампула скінчилася...

Як же все-таки огидно обманювати ні в чому невинних людей...

– Зараз я ручку принесу.

Якби цей хід не подіяв і ручка знайшлася б просто в передпокої, довелося б просити води абощо. На щастя, цього разу все спрацювало з першого разу: нетямуща робітниця залишила мене в коридорі саму. Я швидко озирнулася.

– Ой, вибачте, мені все одним кольором потрібно, я краще таку саму ручку вдома візьму, – швидко прострекотіла я, ляскаючи дверима і навшпиньки наближаючись до шафи для верхнього одягу. Добре, що в цьому коридорі була шафа. Одного ра-

зу в аналогічній ситуації мені довелося ховатися під старовинну швейну машинку і накриватися зверху старими картонними ящиками, що валялися в передпокої. Здивована хатня робітниця досить швидко повернулася і виявила, що привітна сусідка справді пішла.

– Придумають теж, однією пастою... Яка різниця!

Робітниця швидко оглянула коридор, певна річ, не здогадалася при цьому зазирнути до шафи, й замкнула вхідні двері.

– Чекай тепер на неї, – невдоволено пробурчала жінка. – Щойно зібралася йти!

Я страшенно зраділа. І тому, що жінка незабаром збиралася піти звідси, й тому, що не я одна розмовляю сама з собою вголос. Не позбавлена я все-таки людських вад. Звістка, що не тільки в мене з психічним здоров'ям не гаразд, принесла мені задоволення. Колега по хворобі трохи ще покрутилася в квартирі, поки зрозуміла, що я вже не прийду, і, судячи зі звуків, які долинали до мене в шафу, заходилася вбиратись.

– Ет, і чого я помаду кольору вохри не взяла? Білявкам така саме й до лиця, – мовила наостанок хатня робітниця та замкнула вхідні двері з зовнішнього боку. Я закивала, погоджуючись. Тони вохри завжди викликали в мені приємні асоціації.

Я ще кілька хвилин перечекала, далі вилізла з шафи і з жахом виявила, що в цій квартирі не сама. Двоє чорних очей-намистинок очікувально дивилася на мене.

– Тяф! – грізно гавкнула ця страшна істота, яку, коли б не нашійник, можна було прийняти за гігантського пацюка.

Я блискавично знову залізла в шафу. В умовах, що склалися, абсолютно неможливо було міркувати логічно. Я дістала з сумочки газовий балончик.

– Тяф, тяф! – ще раз привітала мене істота. Вигляд людини, що вилазить із шафи, вочевидь добре впливав на апетит цього чудовиська, воно раділо й крутило хвостом.

«Якщо кинеться, встигну пшикнути з балончика», – вирішила я. Безвинно кривдити й без того природою скривдженого собаку не хотілося. Відверто кажучи, якби я мала таку зовнішність, лютилася б безмежно. Кусала б усіх підряд, не замилюючись.

До самого кінця огляду собака не припиняв загравати до мене своїм «тяфканням». Видно, він був ще дуже малий. Я перерила півквартири і не знайшла нічого, що бодай приблизно нагадувало б ділові папери, записники, щоденники чи щось подібне, здатне поінформувати про справи господаря.

«Ну не може в нормальній людини вдома не ваятися всіляких цікавих речей, – думала я. – Схоже, Ожигов навмисно не зберігає в квартирі нічого, пов'язаного з роботою. Виходить, має що приховувати, раз так ретельно маскує інформацію...» Хоча з таким само успіхом Ожигов міг просто виявитися схибленим на охайності. Загалом, нічого я так і не знайшла, тому вирішила йти собі. Та ба! Двері чомусь відмовлялись відчинятися... Тобто, кругла ручка легко прокручувалась, але язичок замка від цього й не думав зрушувати з місця. Я ще кілька хвилин безтямно покрутила ручку, повмовляла замок відімкнутися, постукала по ньому кісточками пальців... Що ж, на жаль, залишався єдиний шанс. Намагаючись не втрачати самовладання, я вирішила боротися з бридким замком суто жіночим способом. Шляхом набору на мобільнику номера Георгія. Він-бо вже точно що-небудь придумає.

– Жоррику, скажи, що б ти робив, якби випадково зайшов до чужої квартири, а вийти не зміг? Ну, якби замок відмовився відмикатися...

– Звернувся б до психіатра, – відповів рідний голос на тім кінці дроту. – Так не буває, щоб замки зсередини не відчинялися... Що в тебе сталось?

– Пишу детектив!

– Гаразд, приїду, розберемося...

– Оце вже ні!

– Не приїжджати?

– Як хочеш, тільки про замок розкажи негайно!

– Ну гаразд... Шукаєш викрутку. Це така схожа на ніж штучка з пластмасовою ручкою.

– Не знущайся! Знайду – перетелефоную.

– Катерино, може, тобі потрібна моя візуальна допомога? Хочеш, я приїду? У що ти вже влізла?

Ох, як хотіла я цього насправді! Тоді б і таємничий Хтось не страшний був, і замки б відмикалися, і стелі б не падали... Та й взагалі жити стало б куди приємніше... Але дозволити собі зізнатися в цьому егоїстичному оперові я не могла. Крім того, якби він приїхав, напевне, перше, що зробив би – то це відсторонив мене від справи, що в мої плани, звісно, ніяк не входило.

– Не здумай! – різко відповіла я, потім подумала, що природна вреднючість звелить Жорикові негайно приїхати, раз мені так цього не хочеться, і змінила тон. – Не можна ж кидати реальну роботу через якесь моє письменство... Загалом, допишу про те, як шукала викрутку, і передзвоню тобі.

На жаль, прописати епізод з пошуками викрутки виявилось заняттям не таким уже й простим. От ви як гадаєте, де самотній бізнесмен, справи якого йдуть настільки успішно, що він і за холодну воду вдома не береться, може зберігати інструменти? Замість викрутки довелося пристосувати пилочку для нігтів. За п'ятнадцять хвилин чуйне керівництво Георгія подарувало мені волю.

– Алло, шеф? – Шурик, напевно, самовдоволено посміхнувся від такого звертання. – У акваріумі підозріло чисто.

– Що ж, відсутність результату – теж результат.

– Так, але це вже друга відсутність результату за один день. Побоююсь, як би в подальшому це не стало шкідливою звичкою долі.

– Побоюйся, але дій! – відрізав Шурик і перервав наш непевний телефонний зв'язок.

«От гад! – подумки обурилась я. – Чим, цікаво, він таким займається, що не може навіть п'ять хвилинчик зі мною поговорити? Мені, може, просто виговоритися треба, на злощасне провидіння поскаржитися... А він...»

Втім, я чудово розуміла Шурика. У даній ситуації він виступав як замовник. Виходить, цікавився конкретними результатами, а не зворушливим опусом про складність їх досягнення.

Я спробувала змусити себе не впадати у відчай. Та ба! Я завжди дуже легко піддавалася впливу власної уяви. «Успіх відвернувся від тебе, – проникливо шепотіла мені вона. – Дві невдалі спроби – це вже статистика. Зупинися на сьогодні!» Отож, до офісу Ожигова я приїхала зовсім засмучена.

Відверто зізнаюся: досі не розумію, навіщо я туди поперлась. Припаркувала «Форда» навпроти входу в під'їзд, де розташовувався центральний офіс фірми «ОПО», і почала нерозважливо розглядати вікна в щільних жалюзі. Віра в себе – половина шляху до успіху. Я твердо знала це. Знала також, що на сьогодні якраз цієї віри в мене зовсім не лишилося. Ну про що я розмовлятиму з працівниками офісу?! Я виявила в себе цілком занепадницькі настрої, тому вирішила на сьогодні сказати «годі» всій детективній діяльності. Звісно, лиходійку долю таке не влаштовувало.

– Катерина Кроль, якщо не помиляюся? – огрядненький блондин у темних окулярах і бездоганному діловому костюмі галантно схилився до опущеної шибки мого авто.

Давно помітили мудрі люди, що коли навмисно шукаєш пригод, вони трапляються якось неохоче. Але варто перейнятися жаданням вічного спокою, як несподівані події, котрі за ближчого розгляду виявляються банальними неприємностями, роєм закружляють навколо твоєї персони. Я завжди вважала цей принцип логічно виправданим (якщо ти відмовляєшся самотійно створювати собі труднощі, суворий педагог-доля змушений силоміць тебе годувати задачками підвищеної складності), але трохи жорстоким.

– Помиляєтесь, – холодно відповіла я.

– І все-таки я наполягаю, що ви – це ви. Пройдімо зі мною, будьте ласкаві. Пан Ожигов бажає поговорити з вами.

Чоловік трішки відгорнув полу піджака, ніби ненароком показуючи, що озброєний. У мене в грудях неприємно защеміло. «Навряд чи він зважиться стріляти на людній вулиці, – майнуло в голові. – Хоча, пістолет може бути з глушником...»

– Іншим разом, сьогодні я не так убрана, як годиться для настільки важливої зустрічі.

Я швидко натисла кнопку склопідіймача. Дурпа! Слід було спочатку заблокувати двері.

Озброєний чоловік з награною галантністю розчинив дверцята «Форда» й цілком однозначним жестом застромив руку за відлогу піджака, мовчки показуючи очима на вхід. «Хотіла потрапити до фірми і познайомитися з Ожиговим ближче? Ось. Маєш», – глузував хтось усередині. Ну не могла ж я сама собі зізнатися, що налякана та підкоряюся цьому джентльменові просто тому, що не бачу іншого виходу!

Він ішов позад мене, на сходинку нижче.

– Нам аж нагору, – весело кинув мені з глузливою чемністю в посмішці. – На нижніх поверхах звичайні співробітники. Керівництво сидить вище.

Розмірене постукування моїх підборів глушило скажене серцебиття. Ліфта в цьому під'їзді не було. Нарешті той, хто мене супроводив, зупинився й натис кнопку дзвінка однієї з квартир. З переговорного пристрою навіть не запитали, кого він привів. Очевидно, на мене тут уже чекали. Мда... Таємничий Хтось, схоже, вирішив запобігти будь-якій загрозі з мого боку, не чекаючи подальшого розвитку подій. Кривдно. Адже я так і не встигла завдати цьому Ожигову ані найменшої шкоди... Сумно страждати нізащо.

– Почекайте тут.

Дебелий охоронець у однострої, що сидів у холі, пильно дивився на мене.

– У мене щось не так із зачіскою? – поцікавилась я.

– Наказано ока не спускати, от і спостерігаю, – цілком дружельюбно відповів здоровань.

– Ніколи не думала, що доживу до часу, коли чоловіки будуть задивлятися на мене лише з наказу, – нервово мовила я і полізла в сумочку.

Однак сумка блискавично опинилася в руках охоронця. Я навіть не цілком усвідомила, що відбулося. Просто здоровань раптом виявився за міліметр від мене, спритно надавив на зап'ясток і вилучив мою останню надію на порятунок.

– Ви що? Я просто пудреницю хотіла дістати, – збрехала я, подумки звинувачуючи себе в кінцевій стадії дурацтв. Невже не могла непомітно дістати стільниковий ще в під'їзді?

– Попросите мене, я вам дістану. Звідки мені знати, може, у вас зброя там зберігається...

Я безглуздо замахала віями, мовчки відвернулася, демонструючи неймовірне обурення. Сказати по правді, навіть не знала, чи є пудрениця в моїй сумочці.

– Можете заходити, – за кілька хвилин галантний наглядач розчинив переді мною двері кабінету Ожигова.

Живцем Павло Олександрович справляв зовсім інше враження, аніж на фото. Просто вражаюче змінює людину вимушена статичність фотографії! У житті Ожигов був маленьким, неймовірно рухливим чоловічком; вираз його цілковито гротескного обличчя постійно змінювався. Грізного вигляду, що його мало це обличчя на знімку, в житті неможливо було сприймати серйозно – він здавався надто кумедним. Чоловічок стояв у самім кінці довжелезного столу для переговорів, нависаючи над якимись паперами, і всім своїм виглядом виказував страшенне невдоволення.

– Значить так, дівчино, – голосно почав він і навіть почав активно ворухити кожним м'язом обличчя, – я людина заклопотана, тому розмова буде коротка!

Весь мій страх блискавично розвіявся. Павло Олександрович, незважаючи на коротку стрижку і квадратну щелепу, здавався людиною аж надто добросердною. По-дитячому повні губи й зовсім лагідні очі доповнювали картину, робили його неймовірно схожим на персонажа якогось диснейвського мультика.

– Мені не подобається підвищений інтерес до моєї персони, – заявив він і грізно звів свої волохаті брови до зарослого волосом перенісся. – Ні ваш, ані цього вашого друга!

Я насторожилася. Невже про Шурика тут теж відомо?

– Крім того, мені не подобається, що причина вашої поведінки абсолютно незрозуміла! Будьте ласкаві все пояснити! Інакше я негайно здам вас у міліцію за візит до мого помешкання, куди я вас не запрошував.

Я зіщулилась. Оце то поінформованість!

– Вибачите, – я зважилася заговорити, – а звідки ви таке взяли?

– Запитання тут ставлю я! – Ожигов обома кулаками вдарив по столі і захоплено присвиснув, відслідковуючи траєкторію польоту кулькової ручки, що підстрибнула від удару. Я ледве стрималася, щоб не розсміятись, до того комічно він при цьому виглядав. – Моя хатня робітниця докладно описала вас. Вона – баба розумна. Заходила до п'ятої квартири після того, як ви пішли. Не мешкаєте ви там. І ніколи не мешкали... Навіщо до мене приходили?

– Подивитися, – кволо озвалась я.

– Знайшли собі музей! Мені від вашої братії скоро взагалі не буде куди сховатися! Тут бандити, злодії навкруги, авто он подароване, викрали... А я мушу сили на оборону від журналюг витратити...

Так... Значить, Ожигову про мене доповіла Юлія Георгіївна. Поквапилася сповістити, що журналісти полювання розпочали. Гідна пошани, скажу я вам, відданість з боку звичайної операціоністки. Чи то Ожигов і справді її так часто шоколадом підгодовує, чи надто не сподобався Юлії Георгіївні той тип, який після мене запитання ставив... Ет, якби ж мені попався той негідник, що зриває чужі перемовини, миттю б його Ожигову здала!

– Швиденько викладай, чого хотіла і якого дідька твій напарник мою операціоністку залякувати здумав? – не дав мені закінчити міркування пан Ожигов.

– Мені від вас історія про героїчного бізнесмена була потрібна, – я скромно опустила очі. – Ну про те, як проста людина власними зусиллями – і раптом усього досягає...

– А чого не запитала прямо? – Ожигов очевидячки купився на лестоці.

– Знаю я вас, бізнесменів... Нічого не розповісте.

– А до квартири навіщо заходила?

– Фотографувала обстановку, – я тяжко зітхнула. – Показати хотіла, як ви живете.

Я говорила перше, що спадало на думку, сама при цьому гарячково намагаючись зметикувати, як розпитати Ожигова про мого гаданого напарника.

– Ага, значить поки ця дурепа ручку шукала, бізнесмен миттєво забув про те, що його хатня робітниця «баба розумна», і люб'язно домислив за мене вигаданий епізод, – ти мою квартиру клацнула і змоталася... Розумно... Сама придумала?

Я винувато кивнула.

– Плівку віддаси! – владно звелів Ожигов. – Ні до чого мій дім на все місто світити.

Я попросила принести сумку, дістала фотоапарат і демонстративно засвітила плівку. Добре, що на ній ще взагалі нічого не було знято.

– Уже краще, – Ожигов раптом посміхнувся. Його вочевидь зацікавила моя персона. – А про що конкретніше ти писати хотіла? Запитуй.

– З чого ваш бізнес починався? – голосом учениці ПТУ, яка просить автограф у Юри Шатунова, пролепетіла я.

Видно, про власну заклопотаність Ожигов тимчасово забув. Зазвичай журналісти не надто ним цікавилися. Крім того, кому ж не хочеться перед наївною симпатичною дурепою похизуватись?

– Ой, починав я ще до перебудови. Веселі були часи, – не без гордощів почав він.

– Розповісте? – благала я.

– Ти спочатку про напарника свого розповіси. Навіщо він моїх людей залякував?

Я вже зовсім нічого не розуміла. З'ясувалося, Хтось працював не на Ожигова. А на кого ж тоді?

– Чим залякував? – я вирішила, що відсутність напарника тепер уже марно доводити. – Тим, що запитання ставив?

– Та ні, – Ожигов, очевидячки мав намір зробити сенсацію. Він вдоволено потирав долоні. – Твій дружок, лапонько моя, їй погрожував. Я тобі зараз розповім, як воно було.

Я вся перетворилася на слух. Понад усе люблю такі ситуації: бізнесмени, які, здавалося б, тихцем підраховують десь віддалік свої грошки, раптом виявляються втаємниченими в події навіть значно краще за безпосередніх учасників цих подій.

– Спочатку ти її про мої справи розпитувала. Він уже потім почав, – Ожигов був страшенно задоволений ефектом, який на мене справив. – Гадаю, ти йому знак подала, що не колеться операціоністка. Вірний, варто визнати, розрахунок. Будь-хто налякався б. Одна справа – плюгавка в короткій спідничині цікавиться, й зовсім інша – серйозний мужик ставить ті самі запитання, ще й палітурку журналістську до носа тиче. А розмовляє так, начебто йому всі щось заборгували. Тільки палітурка ця ваша – не аргумент. У мене в самого тридцять посвідчень буде, якщо схочу. Не привід, щоб так поводитись. Однак не бійся ти, я не ясновидець якийсь. Просто операціоністка мені зателефонувала відразу, про можливу небезпеку попередила. А товариш твій хамом рідкісним виявився. Щойно допетрав, що й перед ним Юлечка не розколеться, наобіцяв бідолашній безліч неприємностей. Облаяв з голови до ніг, та й утік... «Даремно, – каже, – ще наплачетесь через свою небалакучість». Як, по-твоєму, я маю все це розуміти?

– Недоумок, видно, – відверто заявила я. – Одна справа – для статті матеріал збирати, добровольців-інформаторів вишукувати. І зовсім інша – намагатися людей примушувати до цього... Я за нього прошу пробачення. Це він уже перестарався.

– Ти не в мене пробачення проси, а в неї! – Ожигов знову застукав по столі.

– Аякже, неодмінно, – я посміхнулася заспокійливо. – То що там про початок вашої діяльності? Ви казали, блаженні були часи...

– Таки випитала! Справжня журналюга – лукаво примружився Ожигов. Йому все-таки дуже хотілося розповісти. – Добре, слухай. Тільки надалі, коли тобі чи твоїм орлам щось буде цікаво... Чесно підходьте і запитуйте. Може, відповім... А твоїми методами тільки на неприємності нарватися можна. Усвідомила?

Я кивнула. Чомусь від такого торжества чесних методів у мене на душі проясніло. Ех, розкажу потім Жорикові про користь правди та відвертості – його буде навіки переможено. Лікті кусатиме, що не вірив, коли я йому такі елементарні істини втовкмачувала. Він-бо й досі вважає, що в цьому світі лише хитрістю та силою можна домогтися результату.

– Отож, – Ожигов мрійливо примружився. Видно було, що спогади його надзвичайно тішать, – перший свій серйозний заробіток я отримав, між іншим, цілком законно. А як ти хотіла? Скажеш, мовляв, тоді законно можна було тільки сто карбованців на місяць заробити? Е ні, голубонько... Золоті були часи.

– Скільки вам було років? – холоднокровний збирач інформації вмер у мені, поступився місцем палкому шанувальникові цікавих сюжетів.

– Аж двадцять три. Я тоді тільки художнє училище закінчив. У часи Радянського Союзу люди інші були. Бюрократична система мало не лопалася від усіляких маразмів і ніхто вже нічому не дивувався. Вірили всьому. Та й втрачати людям особливо не було чого. Усе-таки не своє, казенне. Казенного ж не шкода. Це зараз ніхто нікому не вірить. За зайву копійку повіситися ладні. Раніше грошима дорожити ганебним вважалося. Скнари висміювались...

Я не зовсім розуміла суть усієї цієї тиради. Навіщо Ожигов, успішний бізнесмен, корчив із себе старого воркотуна, що живе за принципом «краще там, де нас нема». Чим же тоді добре було?

– Раніше значно простіше було заробити, – відповів на моє непоставлене запитання Ожигов. – Головне – творчо мислити. Ми з товаришем моїм мислили. Їздили по забутих російських глибинках. Чудових, варто сказати, пейзажів надивилися. Масу історій наслухалися. Тисячу доль через власні серця пропустили.

Що далі Ожигов розповідав, то симпатичнішим здавався мені. Хто б міг подумати, що фінансового ділка можуть цікавити чиїсь долі чи пейзажі?

– А головне, купу грошей заробили.

Ожигов зробив паузу й глянув на мене, оцінюючи. Видно, я слухала з достатньою зацікавленістю. Бізнесмен хитрувато посміхнувся і провадив:

– Приходимо до голови колгоспу в якому-небудь Богом забутому селі, відрекомендуємося, як годиться: Ожигов П., – для наочності, бізнесмен підхопився, став струнко й заходився рапортувати, – активіст, комсомолец, спортсмен, а головне – вільний художник. Усе сказане мій товариш, який у нас завжди відігравав роль людини практичної, належними документами підтверджував. Після настільки вражаючої церемонії ми переходили до суті справи. А суть полягала в тому, що наша комсомольська організація послала двох художників їздити світами та в провінції народ агітаційними матеріалами підтримувати. Ну і відразу, природно, починали ми голосними назвами та іменами кидатися. «От у вашому районному центрі в кімнаті для комсомольських зборів бачили портрет Леніна? Це ми писали. Нас сробисто товариш такий-то, голова тамтешній, просив». Слід зауважити, що такої кімнати в місті цілком могло й не існувати, але наш

співрозмовник, звичайно, про те не здогадувався. Прізвище голови начебто справжнє, то чого ж сумніватися? Ще додаю, що прізвище комсомольського голови в районному центрі кожен собака знав і будь-який алкоголік за склянку продиктувати міг. Отак ми завершували саморекламу і розпочинали рекламу правлячої партії. «Хочете, ми вам кабінет портретом Ілліча прикрасимо? Уже є? Це погано. Точніше, добре. Що? А «Колгоспник! Вперед до перемоги в битві за врожай!» на вході в сільраду? «Пальцями і яйцями у сіль не тицяти!», чи «Спасибі нашим кухарям...» для їдальні? Бідолашний голова й без того отетерів від факту, що до нього в безнадійну глушину раптом художники заїхали. Він і без жодної реклами неодмінно щось та замовив би. А з такими розмовами й поготів ставав як шовковий. «У клубі треба «Слава! Слава! Слава героям!» написати!», – іноді пробивало й мого товариша на натхненні проповіді, – звичайно дослівно, бо це ж сказав великий поет революції. Хто? Не знаєте... Оце так-так! Маяковський, певна річ». Одним словом, оформляємо замовлення за всіма правилами, твердою рукою малюємо, беремо грошки та й відчалуємо потихеньку. Солідні гроші, між іншим, у такий спосіб зароблялися. Але це ще перші спроби тільки. Ось далі, в Середній Азії, то вже справжні прибутки почалися.

– Ну? – чутливо зреагувала я на чергову театральну паузу.

– Та куди вже від вас подітись, поділюся досвідом. На жаль, він уже нікому не придасться, – вочевидь потішений моєю жвавою зацікавленістю, загадково промовив Ожигов. – Почалося все, просто як у анекдоті: їде старий єврей... Був у нашому училищі один викладач. Щойно стало можливо, зібрався на історичну батьківщину. Нас із товаришем він завжди як кращих з юрби виділяв. І вирі-

шив нам послугу зробити. Дотепер я цьому викладачеві найнижче вклоняюся. Віддарував він нам одну річ, котра і його, і родину його все життя годувала. Нізащо не здогадаєшся, про що йдеться!

– Не беруся навіть і пробувати... Може, скатертину, що сама страви готує?

– Майже. Вручив він нам негативи широкоформатні, за допомогою яких звичайним кустарним способом фотодруку можна було робити плакати з техніки безпеки. Пригадуєш такі? Рідні радянські комікси з закликами не стояти під стрілою, не длубатися в носі та мити руки перед вживанням отруйних грибів? Відверто кажучи, вони нікому на дух не потрібні були. Але ми добросовісно постачали свого часу тими плакатами всі підприємства Середньої Азії. Нас чарівне слово «план» виручало!

– Ви що постачали директорам підприємств анашу? – не зрозуміла я.

– Жах!!! – загарячкував раптом мій співрозмовник. – Кого країна виростила?! Велике слово «план» у них тепер тільки з наркотою асоціюється! Ех, у тридцяті роки б вас усіх... «План», рибко моя золота, – це «план». «План» – це значить, що коли я за квартал визначену кількість свого товару не реалізую, то мене начальство живцем зжере. І саме це я з сумним обличчям повторював директорам підприємств. І тому вони, не шкодуючи казенних грошей, ставилися до мене з розумінням і плакати мої задешево розкуповували. Розумієш?

– Що ж тут незрозумілого. Мережевий маркетинг у чистому вигляді. Тільки зараз вони кажуть, що їхня Канадська Оптова Компанія розпродаж проводить, а ви на неіснуюче начальство скаржилися.

– О, як часи змінилися! Раніше люди крам купували, аби продавця виручити. А тепер навпаки – тільки про себе піклуючись. Раніше заради взаємо-

допомоги, а тепер – щоб дешевше за сусіда скупитися. Січеш?

Я не сікла, оскільки, якщо робити такі порівняння, слід би зважати ще й на той факт, що раніше люди державними грішми розраховувалися, а тепер своїми кривими. Але сперечатися з емоційним оповідачем якось не хотілося.

– Загалом так, – підтвердила я, – а далі?

– Що далі?

– Ну... Після цього періоду ви чим займалися?

– Багато чим, – метушливо відмахнувся Ожигов, – у часи перебудови навіть спекулянтком був.

– Хто ж ним тоді не був? Але, якщо хочете, я про це не писатиму.

– Ой, та пиши на здоров'я! Офіційно там усе чисто було. І потім, хто зараз колишні справи зачіпатиме? Якщо копнути, то за кожним другим щось подібне стоїть.

– Але все одно, – я наївно посміхнулася, – такий матеріал може привернути небажану увагу...

– Не боюся я зараз привертати увагу, – й собі посміхнувся Ожигов. – Нема за що їм до мене причепитися. Усе в мене зараз законно, все стабільно, усе благополучно. Отож, дай уже дорозповім. Тоді саме в моду турецькі спортивні костюми ввійшли. Такі, зі смужечками вздовж холош...

– З лампасами?

– Ми з хлопцями закуповували байкову нижню білизну. Чоловічу, певна річ, навіщо нам жіноча... Трішки переробляли крій, нашивали смужечки, фарбували барвниками для тканин, малювали турецьку етикетку.

– Це як? – зачаровано запитала я.

– Складна система. Спочатку сірником або голкою наносили малюнок. Виходила справжня турецька етикетка. Потім уже для цих лейб кліше вирізували. Загалом, у нас тут був цех з пошиття фір-

мової турецької продукції. Але тоді всі чимось подібним займалися.

– А зараз?

– Зараз... Застарий я вже для азартних ігор... Чесним бізнесом слід займатися... От, намагаюся... Благо, стартовий капітал дозволив свою друкарню створити... Тьфу-тьфу, поки не скаржуся. Справи, начебто, нормально розвиваються.

Цікаво, чи можна з усього почутого зробити висновок про те, що з Ожиговим варто мати справу? Гаразд, аналіз і точні рекомендації замовникові – це вже справа Шурика. З мене простого збору інформації досить. До речі, вірогідність її встановити теж буде вкрай складно. Але знову ж таки, все, що могла, я вже зробила. Що з мене ще взяти... Лише перенервувала бідолашна та купу народу нервувати змусила. Причому, не сама, а вдвох із якимось Лиходієм, котрий, виявляється, не на Ожигова працює, а, зважаючи на все, просто відчуває до мене особистий антагонізм і мені роботу псує так, з нудьги... Ох, і турбував мене цей Хтось... Втім, зараз слід було думати зовсім про інше.

– Слухайте-но, – я зважилася на досить безглузде запитання, – якщо ви нічого не боїтеся, навіщо ж вам така серйозна система захисту? Замки з секретами, охоронці, відеокамери в під'їзді...

– Часи такі. Сам себе від шпани всілякої не захистиш – ніхто не захистить. У мене офіс тричі грабували. А тепер от, сволота, машину викрали... Звик я до своєї «Тойоти», як до рідної. Виродки! Спіймаю – ноги повисмикую.

Тут я цілком розуміла Ожигова. Авто й для мене було не тільки засобом пересування. «Форд» був другом. Ожигов до свого авто ставився так само, тому я щиро співчувала йому, про що відразу й повідомила. Хвилин п'ять ми поговорили про ступені прихильності людей до машин і машин до людей.

– Ці Діти Деточкіна, до речі, самозванці! Так і напиши про них.

– Чому? – здивувалась я. – Тобто, я розумію, звичайно, що насправді в того Деточкіна, може, й не було дітей, але...

– Не в тому річ. Вони, суки, справжніми Дітьми Деточкіна прикриваються. Ще в часи Союзу, у вісімдесяті роки існувала така дисидентська група. Всесоюзного, між іншим, масштабу була організація. Міст із двадцять, географічно абсолютно розрізнених, точно охоплювала. Отож ті були справді борцями за ідею. Вони в партійних гнид, що штани в кабінетах просиджували, а народові жити не давали, відбирали майно. Матеріальну допомогу дитячим будинкам і незаможним забезпечували.

– Не знала, що таке було. І в нашому місті?

– У нашому – особливо активно.

– Не віряться якось, – знизала я плечима. – Напевне, собі все залишали, прикривалися тільки дитячими будинками. І потім, хто дозволив їм судити, має право ця партійна шишка на матеріальні блага, чи не має?

– Не має! – Ожигов люто жестикулював. – Ви, молодь, просто зіпсовані новим часом! Ми у вашому віці дійсно вірили в ідеї. Ні про який зиск і мови бути не могло! А партійні шишки? – Ожигов аж почервонів. – Ти навіть уявити собі не можеш, дівчинко, скільки доль згубили всі ці мерзотники... Ми знали і мстилися. І справедливість була на нашому боці!

Ожигов знову вдарив по столі, і цього разу в його жесті я не помітила нічого штучного.

– А ви це все звідки знаєте? – як звичайно, я спочатку запитувала, а потім починала кусати себе за язика.

– Чув. Знайомі розповідали... – спокійно відповів Ожигов, дивлячись просто мені у вічі. – А ті,

хто зараз працює – самозванці й тварюки. Порядним ім'ям прикриваються, а самі в чесних людей машини крадуть... Повбивав би!

– А далі? – схоже, це тепер стало моєю улюбленою фразою.

– А далі всі вони потрапили б у пекло, де...

– Та ні. З тими радянськими Дітьми Деточкіна, що було?

– Ватажків посадили. Рядових дисидентів-лицарів полякали трохи, змусили припинити.

Так. Розмовляти з Ожиговим справді було цікаво. І не важливо, що отримана інформація швидше за все виявиться непотрібною Шурикові. Не варто судити про порядність людини з її власних слів. Головне – я дізналася про безліч корисних речей. Чомусь неприязнь до зайвих таємниць якось підозріло швидко випарувалася з мого серця. Довелося подумки вилаяти себе за безпринципність, але впокоритися і на догоду власній цікавості запитувати далі.

«Особисто мені ця людина здається цілком чесною. Я, звичайно, ставлюся до неї упереджено... Не знаю, як взагалі в таких справах можна вірити в об'єктивність», – я вважала за свій обов'язок повідомити це Шурикові. За тридцять хвилин по тому я церемонно розпрощалася з коміксоподібним Ожиговим і запевнила, що стаття не вийде без попереднього узгодження з ним. «Вона взагалі не вийде, не турбуйтеся», – додала подумки. Писати про становлення бізнесменів було нецікаво. А ось про тих, що присвоїли собі шляхетне ім'я справжніх лицарів, колишніх Дітей Деточкіна... Я захопилася і справді жадала повідати городянам факти, викладені Ожиговим. На жаль, матеріалу для статті бракувало. От якби розкопати ще двійко свідчень про існування шляхетних Дітей Деточкіна в часи СРСР! Ожигов надавати ще якусь інформацію категорично відмовився.

– Що ж, Кет, – Шурик чомусь дуже нервувався, – приблизно так я і думав... У принципі, отримана тобою інформація дуже корисна.

– Для чого? – я виразно відчувала, що Шурик щось недоговорює.

– Для загальної справи, – загадково кинув другий колишній чоловік. – Кет, не ображайся, поки не можу тобі нічого пояснити. Треба ще зіставити масу фактів.

– Гарзд, – я вирішила не дати йому змоги заплутати мене остаточно, – скажи тільки одне: твій замовник байками про чоловічу нижню білизну задовольниться, чи нам доведеться ще цим акваріумом займатися?

– Ні, ні, – поквалливо запевнив Шурик, – усе нормально. Берися до розробляння рибки на ім'я Кішка. Не хвилюйся, перша риба, як то мовиться, завжди сторчма...

– Що?

– Ну, впоперек горлянки стає. Як по-твоєму, гарну приказку я придумав? Загалом, із Ожиговим я далі сам розберуся, ти мені докладно з'ясуй, чим ця твоя Кішка зараз займається.

– Зробимо, – зітхнула я.

Природно, щойно я розтулила рота, збираючись поскаржитися на страх перед незрозумілим типом, який переслідує мене, Шурика відразу покликали до телефону. Спершу я сприйняла це як особисту образу, потім порахувала подумки до десяти й вирішила, що раз провидіння не дозволяє мені забити тривогу, значить, нема особливих приводів для занепокоєння. Зрештою, нічного Візитера я могла й вигадати (мало там що – можливо, у сусіда труби прорвало, от у мене ганчірка й виявилася мокрою), а тип, який зіпсував мені переговори з операційною, мабуть, і не здогадувався про моє існування. Успіх у розслідуванні справи Ожигова значно по-

ліпшив моє ставлення до навколишнього світу. Тепер реальність не здавалася мені сповненою небезпек і несправедливості. Страх перед Кимось, звичайно, ще залишився в моїй душі, але якось пришикнув. Відійшов на другий план, поступився місцем задоволенню від розкриття таємниць Ожигова.

І все-таки мені довелося докласти чималих зусиль, аби перебороти бажання переночувати в батьків.

«Нерозумно набридати людям своїм божевіллям. Самій слід давати раду власним страхам. Навіть якщо неіснуючий пан Хтось вирішить і сьогодні навідати мене, я все одно не панікуватиму. Влаштую гідний прийом. Зрештою, я дорослий самостійний приватний детектив!»

Так собі міркуючи, я крокувала звичні десять хвилин від гаража до рідного під'їзду, стискаючи в руці голівку довгого, трохи загостреного ключа і здригаючись від кожного різкого звуку. У моїй уяві ключ поставав як чудова зброя в боротьбі з усіма Кимось на світі.

Біля під'їзду сусід-Артем розмовляв із сільським на вигляд хлопчиною. Чорний кіт, ніби знущаючись, неквапом перетнув стежину, що вела до під'їзду. Мудрі люди кажуть також, що коли кіт білий, то йому й на думку не спаде переходити будь-кому дорогу. А ці чорні... Нема того, щоб посиділи собі! Як зумисне, під ногами плутаються. «Нічого не вдієш, доведеться обходити!»

Я сахнулася вбік. Кіт вчинив за моїм прикладом.

– Дай додому дійти! Не лякай мене! – ще кілька хвилин я кидалася з одного боку двору до іншого, намагаючись випередити нещасного кота.

– Та ми, типу, й не лякаємо. Балакаємо, типу, – ображено забурчав сусід. – Ти з ким взагалі розмовляєш? Із нами?

– Ні, до вас іще руки не дійшли, – озвалась я. – Поки що лише чорним кішкам правила пристойності розтлумачити намагаюся.

Сусід якимось дуже дивно на мене глянув. По тому демонстративно знизав плечима та незворушно продовжив свою бесіду. Чорний кіт нарешті дозволив себе обійти.

Я клацнула вимикачем і знову кинулася вивчати квартиру. Протягом дня її вигляд не змінився. Ретельно зачинила двері та про всяк випадок підперла їх важким залізним совком. Якщо Хтось не примарився мені й вирішить знову навідати мій дім, грукіт від падіння цього предмета сповістить про незваного гостя не те що мене, а й цілий район.

«Усе-таки добре, що з усіма цими хитрощами навколо Ожигова скінчено. Слід було відразу підходити до нього з відвертими запитаннями», – подумала я, засинаючи. – Відтепер діятимемо по можливості чесно і відкрито. Про справжню мету збору інформації, звісно, доведеться мовчати. Але ж це не неправда? Вірніше, не зовсім неправда. Так, невеличка брехня. А в цілому, потрібно бути чесною. Це, виявляється, допомагає».

У випадку з Кішкою, принаймні, я планувала поводитися саме так.

Розділ четвертий, котрий стверджує, що всяк, хто шукає в темній кімнаті чорну кішку, ризикує заблукати

– Ти що собі думаєш? – трубка розривала мої сонні барабанні перетинки голосом жахливо знервованого Шурика. – Ти навіть не знаєш, наскільки небезпечна ця рибка в дії! Ні в якому разі не намагайся з'ясовувати щось прямо!!! Та мало хто крутиться в її оточенні! Тебе помітять і...

– Гадаєш, рибку оточують небезпечні маніяки?

– Може, й так. Не здумай вляпатися, це кепсько скінчиться...

– Гаразд, врахую, – не надто охоче скорилась я.

Лихо з цим Шуриком, та й годі! Я не надто люблю прислухатися до неправильних порад. Але нічого не вдієш... Останнє слово мусить залишитися за тим, кому потім доведеться відповідати. Таку річ, як відповідальність, на мій погляд, природою було передбачено не для жінок. Тому я частенько знімала з себе тягар остаточного рішення.

Інформації про Кішку в Шурика було зовсім небагато. Енергійна пані, власниця відомої в місті агенції знайомств. Живе вдвох із малолітнім сином. Я про Валерію знала значно більше. І те, що вона виховувалась у дитбудинку, багато лиха зазнала в житті. І те, що братик її, котрий нині відбуває чергове ув'язнення, примусом зробив з Лери навідницю, загрожуючи розправитися з племінником... Нарешті те, що мій добрий знайомий на прізвисько Ключка (вільне скорочення від імені Колечка) кілька років тому Валерію покохав і з усього цього бруду витяг.

Дивно, що клієнти Шурика її перевіряли. Не вірилося мені якось, що Кішка десь намагається довести незаплямованість своєї репутації. Вона свого «темного» минулого взагалі ніколи не приховувала.

«Гаразд, навіщо марно витратити розумову енергію? Зроби ласку, подумай про майбутню роботу! Як ти збираєшся встановлювати спостереження? Вона ж тебе відразу впізнає», – усередині зрідка прокидалося Щось Рациональне.

«Виходить, доведеться замаскуватися», – відповіла я і раптом відчула, як у голову мою влетіла Чудова Ідея.

«Оце вже ні! – Щось Рациональне здогадалося про все без слів. – Навіть і не думай!»

«Ах, дайте мені спокій зі своїми порадами! – Щира Жінка всередині вже прийняла рішення, і тепер будь-які заперечення були безглузді. – Мені потрібне маскування. До того ж, я давно збиралася змінити імідж».

«Ну навіщо прикривати професійними обов'язками власну потребу повипендрюватися?»

Те саме дослівно повторила моя мама, коли я попередньо підобрюючись перевезенням необхідних речей з міської квартири на дачу, звернулася до неї по допомогу. Настуся ж, навпаки, була в захваті:

– Мамо, але ж це так здорово! Я – за!

– Сильніший інтелект, – знущалася мама, – як відомо, придушує слабший. Катре, як тобі не сором? У твої літа, й раптом надивилася на одинадцятирічних дівчисьок та матері голову морочиш! Якби Настуся з Дариною з дахів стрибати надумали, ти теж за ними кинулася б?

– Мамо, – іноді я вміла бути дуже наполегливою, – мені для справи потрібно, щоб мене не впізнали! Тож беріться до роботи!

– А як щодо того, що у вас із Силенською будуть однакові зачіски? – з надією запитала мама.

– Вікторія зроду з такою зачіскою на роботу не піде! Вона вже триста разів строгого вигляду набула. І потім, вона ж білявка...

– А ти хто?

Я виклала на стіл придбані заздалегідь пасма штучного волосся та фарбу. Бажання перетворитися на екстравагантну стильну чорнявку зробило мене вкрай завбачливою. Навіть гумки для закріплення кісок я привезла з собою. Мама тільки руками сплеснула. На жаль, іноді те, що сказала дочка, справді повинно бути виконане. Крапка.

Наприкінці процедури в дзеркалі відобразилась імпозантна панянка з масою зібраних у високий хвіст тонісіньких чорних-пречорних кісок. На-

стрій у мене миттєво покращився. Ми з Настусею були страшенно задоволені результатом, а мама тим, що перукарські жахи нарешті скінчилися. Добре, все-таки, коли всім добре!

– Скажи спасибі, що нас не три сестри, як ведеться, – з в'їдливою усмішечкою підбадьорила матір Настуся, – бо три голови заплітати довелось б.

– Жах, а не діти! – напівжартома обурювалась мама. – На головах негритянські зачіски, у головах суцільна порожнеча.

– Ти хотіла, щоб було навпаки? – поцікавилась я. Мати вирішила, що відповідати на таке не варто.

Незабаром я сиділа за кутовим столиком, намагаючись не привертати уваги, що, зважаючи на мою нову зачіску, було не так просто. «Помітне маскування, виявляється, річ зовсім непрактична. Ет, раніше слід було думати...» Я почувалася цілковитою ідіоткою і ховалась від своєї рибки за величезним штучним деревом, яке прикрашало стилізоване під стародавню харчевню кафе. Кішка, м'яко перебираючи лапками та легенько погойдуючи стегнами, зволила з'явитися в цьому закладі хвилин десять тому. Як завжди, її поява супроводилася вологими зітханнями з боку чоловічого контингенту. Зараз ця втілена сексуальність сиділа біля стійки бару, вочевидь когось очікуючи.

Цікаво, кого наша Кішка охмуряла цього разу? Судячи з досьє Шурика, проживала вона вдвох із сином, а значить, її велике та світле кохання до мого доброго приятеля, пана Ключки перейшло до розряду спогадів. Шкода. Двоє авантюристів були чудовою парою. Втім, це мене не обходить. На даний момент маю безліч справ, тож нині не до оплакування минулого.

Я тепер зобов'язана була нишком споглядати, як Кішка з досадою морщить чоло, кидає погляди-

блискавки на годинник, що висить на стіні, та без-
тямно крутить у пальцях довгу тонку сигарету. Не-
навиджу свою роботу! Терпіти не можу стежити за
кимось! Кішка ліниво вигинає спину, прикурюючи
в офіціанта, що підскочив із запальничкою, і щось
запитує в нього. Той із сумнівом хитає головою, ки-
дає погляд на двері й раптом розпливається в широ-
кій посмішці. Він посміхався весь, від розчепіре-
них пальців до кінчиків волосся – навіть вони дріб-
но здригалися.

– Кого я бачу! – офіціант кинувся назустріч то-
му, хто ввійшов. – Дівчина сказала мені, що чекає
на вас, але я, зізнаюся, не повірив.

Отже, до кафе завітав пан Ключка власною пер-
соною. Одягнений бездоганно, дорого, але зі сма-
ком. З незмінними своїми атрибутами: хвостом ку-
черявого волосся за плечима та чорною шкіряною
текою під пахвою. Роки минали, а Ключка не змі-
нювався. Кішка, презирливо пирхнула й відверну-
лася. Виходить, «колишньої любові відкрилась ра-
на»? Або й не закривалася зовсім. Відверто кажу-
чи, я рада була бачити цих двох знову разом. При-
ємно отримувати в руки об'єктивні підтвердження
існування вічних прихильностей. Микола стрима-
но кивнув офіціантові й кинувся до дами з вибачен-
нями. Офіціант розчаровано опустив руки, недобре
примружився.

– Ось до чого людей гроші доводять, – чомусь
він вирішив поділитися зі мною своїм болем. –
Раніше людиною був. Працював зі мною тут ці-
лих півроку. А тепер, як спонсорів знайшов, щоб
власні ресторани повідкривати, то й не здоровка-
ється вже.

Я неухважно закивала, погоджуючись. І тут у ме-
не задзвонив телефон.

– Так, привіт, – швидко промовила я, намагаю-
чись спотворити голос.

– Скажи, якщо жінка довго користувалася яскраво-червоною помадою, а потім раптом перейшла на бежеві тони, що це може означати? – серйозним тоном запитав Жорик.

– Що завгодно, – відповіла я по нетривалому роздумі, – від повної зміни іміджу до звичайної зміни настрою. А відколи це ти почав чиймись помадами цікавитися?

– Та так, просто пишу детективне оповідання, – передражнив мене Жорик. – Це мені тут у справі потрібно.

– Твоя зірка полює на жінок?

– Потім розповім. Вибач, мушу бігти.

– Ну біжи, – дозволила я і лише потім відзначила, що взагалі стільниковий зв'язок дає змогу бігати, не перериваючи розмови. «Міг би хоч запитати, як у мене справи!» – обурено подумала я.

У голові раптом промайнуло щось важливе, пов'язане з цією помадою кольору беж. «Повернися!» – благально гукнула я думку, що вислизала, але та вирішила зрадити моїй порожній коробці з іншими, новими головами. Я думала спершу погнатися за нею, аж раптом...

– Кого я бачу! – Ключка підскочив і точнісінько повторюючи міміку та пластику скривдженого офіціанта, кинувся до мене. – Катерина Кріль власною персоною! Скільки літ, скільки зим! Якби не модель вашого телефону, зроду б вас, громадяночко, не впізнав.

Вперше я поглянула на свій старенький Ericsson з докором. «Ет, що ж ти так підкачав?!» – подумки гримнула я на улюблений телефончик. Цієї миті Кішка м'яко розвернулася, примружилась, глянула посто мені у вічі та приязно помахала пальчиками.

– У благодатні часи живемо, – вичавила я, – стільниковий телефон уже став однією з тих речей,

за якими можна визначити особистість... Незабаром на міліцейських дошках оголошень у розділі «Особливі прикмети», моделі мобільників вказуватимуть.

– Попереджати слід, – крізь зуби кинув мені офіціант і випарувався.

– Х-ха, – розсміявся Ключка, – міліція на цих дошках, швидше, писатиме щось більш практичне, що обіцяє бодай якийсь заробіток.

– Приміром, «Тут могла б бути ваша реклама».

– Х-ха, ви така само дотепна, громадянко Кроль, – Ключка випромінював люб'язність, – давайте сядемо всі за спільний столик...

Подітися було нікуди, я скорилася. Кішка привітно кивнула мені та знову переключила всю увагу на Миколу.

– Розповідайте, – Микола жестом попросив мене, – як живете? Чим займаєтеся? Як наші спільні знайомі поживають?

З Ключкою мизнали одне одного вже бозна скільки літ. Він постійно виявлявся якимось чином пов'язаний із подіями мого життя: був сином одного мого роботодавця, завсідником, а потім власником мого улюбленого кафе, добрим приятелем мого колишнього другого чоловіка і ворогом нинішнього благовірного.

– Усі, на жаль, живі, – засміялась я, – як завжди, завдають незчисленних турбот як мені, так і собі... Загалом, суєта суєт.

Брехати не хотілося, тому запитання про те, чим я зараз займаюся, довелося тактовно проігнорувати.

– Ну а Георгій? – губи Ключки склалися в гидливу посмішку. – Як справи у цього генія криміналістики?

– Чудово, – я спробувала зробити свій тон якомога сухішим. Бракувало ще, аби Ключка міг отри-

мати від мене поживу для саркастичних зауважень щодо Жорика, – вас поки ні в чому обвинувачувати не збирається і переслідувати найближчим часом не має наміру.

Річ у тім, що колись Георгій, розслідуючи одну справу, випадково вивів на чисту воду й темні Ключчині обладунки. Величезних зусиль мені тоді коштувало переконати Жорика, ідейного борця за справедливість, аби не втручався.

– А вас? Вас він переслідувати перестав?

Я не розуміла, до чого хилить Ключка. З яких це пір особисте життя Георгія стало так цікавити Миколу?

– Може, змінимо тему, пане Ключко? Не хотілося б, щоб у моїй присутності з таким сарказмом говорили про близьких мені людей.

– Так, так, – поквапливо закивав Ключка, трохи послаблюючи вузол краватки, – власне, я хотів поговорити з вами про одну справу... Власне, цим займається Лера, от нехай вона й розповість.

– Воно їй потрібне? – хрипкувато, що додавало голосові певного шарму, промовила Кішка. Вона пильно дивилася в очі Миколі та докірливо похитувала головою. – Кожному своє, Коленько. Журналістці – своє, журналістське. Не варто їй голову морочити... Так, Катрусю?

– Ну... Загалом... – я знизала плечима, не знаючи, що казати.

– Не думаєш же ти, що вона з цим... – Ключка скривився. – На того опера все життя витрачатиме. Аж ніяк! Наша Катерина заслуговує на дещо значніше!

У будь-якій іншій ситуації я просто встала б та пішла подалі від подібних розмов. Терпіти не можу, коли хтось лізе в моє особисте життя, ще й прикривається буцімто добрими почуттями та потребою піклуватися про ближніх. Але отримання

інформації – процес примхливий. Щоб його не сполохати, потрібно вислуховувати всіляку нісенітницю.

– Відколи це я стала вашою, пане Ключко? Валеріє, не зважайте, розкажіть. Ви ж знаєте, я не дозволю йому запудрити собі мізки. Коли чогось дійсно не потрібно, то жодні запевнення Миколи не переконують мене в протилежному.

– Тим більше, що з громадянкою Кроль ми легко зможемо укласти дружню угоду... – багатозначно мовив Ключка і штовхнув Кішку під столом носком черевика.

– Слухайте, ви мене заінтригували! – цілком щиро завелась я. – Або негайно розповідайте, про що йдеться, або давайте змінимо тему. І перестаньте штовхати одне одного ногами під столом, мені ж усе видно!

– Нічого від вас не приховаєш! – Ключка з удаваним гнівом глянув на щілину між дошками столу. – Постійно забуваю, що в цих стилізованих кафе ніколи не можна почуватися безпечно.

– Катю, тобі мої послуги точно не знадобляться, але все-таки слухай, – Кішка перейшла на таємничий шепіт. – Можливо, мені знадобляться твої. Скажи, ти хочеш жити добре? Ну, так, щоб взагалі ні в чому собі не відмовляти?

Відповіді Кішка й не чекала. Зважаючи на все, те, що вона вимовила зараз, було добре підготованою заздалегідь рекламною промовою.

– Ти стомилася від побутових клопотів і бюрократичних казусів нашої країни? Виходить, тобі слід одружитися з забезпеченим іноземцем.

– Геніально! – не втрималась я, аби не вставити. – І як я раніше не здогадувалася? Іноземний мільйонер, як я розумію, з'явиться, щойно я свисну, і...

– А що тут смішного? – образилася Кішка. – Їх-

ні баби – суцільно борці за емансипацію. Будь-якого мужика не під спідницю, а до ноги загнати намагаються. Тому ж то іноземці на своїх женитися й не хочуть, на наших чекають.

– А ви, таким чином, нещасливим мільйонерам допомогти намагаєтесь? – з мене знову вилетіло щось в'їдливе, бо пригадалося, що в Ключки завжди були трохи дивні види бізнесу.

– Не стільки їм, скільки нашим жінкам, – втрутився в розмову Ключка, – і годі говорити про нашу справу з таким презирством. Ви уявити собі не можете, скільки в нас клієнток.

– І скільки ж коштують ваші послуги?

– На першому етапі взагалі ніскільки, – палко заговорив Ключка. – Ви приносите фотографію та інформацію про себе. Ні, якщо хочете, наші фахівці складуть текст і зроблять знімок професійно, але це вже за гроші. Отже, ми цілком безкоштовно розміщуємо інформацію про вас на нашому інтернет-сайті. Маємо укладені угоди з безліччю агенцій у всьому світі, а вони зацікавлені в тому, щоб знайти для своїх іноземних клієнтів наречених з наших жінок. Щойно знаходиться хтось «імпортний», такий, що відповідає вашим амбіціям і нашим можливостям, ми беремося організувати вам зустріч із ним, звісно, після того, як ви деякий час листуватиметесь. Коштує це зовсім недорого. Додатково в нас ви можете скористатися послугами психологів, перекладачів, складачів текстів... Ми працюємо лише рік, і в нас уже є вдалі шлюби! Листування закінчується поїздкою в гості, поїздка в гості – купою романтики, а романтика – шлюбом... Ну як?

– Непогано, – від постійних невизначених потискань плечима в мене вже боліли м'язи, – тільки я тут до чого? У мене, на жаль, усе вже було, вся романтика шлюбом (щоправда, цивільним) скінчила-

ся. Усе в мене, любі мої, з особистим життям гаразд. Тож ваших послуг, нехай навіть зі знижкою та по дикому блату, не потребую...

– Ми твоїх потребуємо, – здивувала мене Кішка, – послухай...

– Леро, перепрошую, можна тебе на хвилюку відволікти? – зважаючи на все, Ключку не на жарт образила моя зневага до його бізнесу. – Знаєш, я подумав... Якщо громадянка Кроль так наполягає на своїй прихильності до цього нещасного опера, то навіщо нам її відговорювати?

Ключка настільки виразно глянув на Валерію, що я відразу втямила: Кішка збиралася повідомити щось важливе. На відміну від усіх інших язиків, мій був ворогом не тільки мені особисто, але і всій моїй діяльності в цілому. Ну ось, тепер скривджений Ключка не дасть Кішці відкрити мені бодай краєчок таємниці...

– А я що казала? – пирхнула Кішка та зволила знову звернутися до мене. – У Миколи дивні звички. Спершу вислухає мої думки, потім висміє їх, а потім, за певний час, видасть їх за власні та здійснить.

– Це в них національне, чоловіче, – заспокоїла я страдницю.

– Отакої, – образився Ключка, – можна подумати, чоловік – це національність...

– Чоловік – це діагноз! – хором заявили ми з Кішкою, бо несподівано відчули приплив рідкісної солідарності та приязні одна до одної.

На цій оптимістичній ноті я спробувала знову нашттовхнути Кішку на думку розкритися переді мною цілком. Але, на жаль, Ключка залишався налаштованим негативно. Довелося статечно розклятися, пообіцяти обміркувати все, що почула, та віддалитися. Втім, навіть оті крихти, що їх я встигла вивідати про Кішку сьогодні, могли бути важливі для Шурика. І, можливо, знімали з мене

обов'язок у подальшому випасати рибку на ймення Кішка. Хоча в таке рідкісне везіння я не вірила.

Ми з Шуриком сиділи на перевернутих фанерних шухлядах і вели свої шпигунсько-конспіративні розмови. Вдома була Дарія, тому обговорювати особливо важливі моменти нам із другим колишнім чоловіком доводилося без зручностей. Тобто в гаражі.

– Знаєш, – зненацька вдався до ліричних відступів Шурик, – колись один футбольний уболівальник вчинив акт самоспалення на центральній площі міста. – Шурик замислено курих і менторським тоном викладав свою позицію. – Він залишив передсмертну записку, в якій пояснював, що робить це, аби стати примарою і допомогти футбольній збірній своєї країни.

– Мало там у кого з психікою негаразд, – жваво озвалась я, трохи дратуючись від настільки дивного способу ведення розмов. Щойно я докладно переповіла Шурикові, чим займаються Валерія з Миколою, і натякнула, що час і на наступну рибку переключатися. Замість відповіді Шурик вирішив поговорити про футбол.

– Причому, – не зважаючи на моє обурення, провадив другий колишній чоловік, – я б теж міг зробити щось подібне. Так, скінчив би життя самогубством, якби міг заздалегідь отримати бодай якісь гарантії, що справді стану приви́дом і зможу допомагати нашій збірній.

– Шурику, гарантую, що примарою тобі довго не бути, – посміхнулась я. – Якщо надумаєш самовбиватися, ми з Вікторією тебе й у вигляді приви́да дістанемо. Дістанемо і приб'ємо за аморальну поведінку та поганий приклад молодшим. І взагалі, до чого це ти?

– А до того, що людина, чимось захоплена, викладається заради своєї справи цілковито! До

останнього юніта! Ні перед чим не зупиняючись! Якщо ти не прикипаєш душею до своєї роботи, якщо вона не є для тебе фатальним захопленням, то не варто й намагатися впоратись із цим...

– Це ти говориш? – я отетеріла. Звичайно, я завжди була максималісткою і намагалася змусити прагматичного Шурика повірити в що-небудь до кінця. Шурик же, навпаки, все життя чітко розраховував сили та примудрявся дозувати час і енергію, віддані на втілення в життя того чи іншого задуму. М-да... З колишнім другим чоловіком вочевидь діялося щось недобре. – Шурику, скажи, де ти набрався такої категоричності?

– Зрозумій, – Шурик, здавалося, не чув моїх слів. Дивлячись просто перед собою, він викреслював носком дорогого черевика якісь ієрогліфи в гаражномупилу і, над силу витягаючи з себе слова, правив своєю, – якщо ти збирала інформацію про Кішку, мріючи при цьому скоріше відсторонитися від цієї справи, то в результаті вийшла суцільна халтура. Ти не повідомила мені зараз про Валерію нічого нового, а вже хочеш перейти до наступного кандидата. Кішку ще копати й копати...

– Авжеж, – мені добряче набрид увесь цей виховний процес, – ти, схоже, брав десь уроки ораторського мистецтва. Звучить красиво, але на мене слабенько діє. Зроби ласку, надалі говори тільки по суті, не влаштовуючи мені тут дешевих комедій. Отже, ти хочеш з'ясувати про Кішку ще щось. Що саме? Яким робом? На яку хоча б тему?

Шурик, миттєво скинув із себе пафосну личину проповідника, простакуватого всміхнувся і знизав плечима.

– Не маю жодного уявлення. Знаю тільки, що з Кішкою все не так просто. Звісно, непросто шукати чорну кішку, та ще й у темній кімнаті... Складно, але необхідно. До речі, якби я чітко знав, що потріб-

но робити, то, по-перше, робив би це сам, а, по-друге, навіть якби й не сам, то вже ніяк не намагаючись розбудити в тобі службову запопадливість ідейними промовами. Подібні тексти доводиться виголошувати там, де все хистке та неправдоподібне...

– Дивно. Ти ніколи не був схильний до спроб впливати на людей такими дешевими методами. Прикрашати форму, зовсім забуваючи про зміст – не надто гідний шлях.

– Зате дієвий, – Шурик зітхнув, – випробуваний на людях. Людина легко заводиться емоціями, аргументи розуму в даному випадку важливі далеко не для всіх.

– Але ж це обман...

– Брехати взагалі завжди було вигідніше, аніж чесно жити.

– Ні в якому разі! – подумки я всоте марно наказувала собі припинити суперечки та повернутись до ділової частини розмови. – Мені не вигідніше. Якщо я вічно брехатиму, власне сумління розірве мене на шмаття. Краще вже неприємності від зовнішнього світу, які впливають із чесності. І потім, коли чиниш по совісті, маєш значно більше шансів на перемогу. Доля захочує тих, хто дивиться світові просто у вічі, не ховаючись...

Я раптом також спіймала себе на повчальних інтонаціях і затнулася.

– Ти страшна жінка, Катерино Кроль, – знову дивлячись у одну точку, промовив Шурик.

– Це ж чому? – про всяк випадок я підійшла до «Форда» і розвернула до себе бічне дзеркало. – Не така вже й страшна... – з новим обличчям я собі подобалася більше.

– Просто говориш іноді саме те, що співрозмовникові чути протипоказано. А може, й навпаки... Може, саме потрібно чути. Чути і наслідувати сказане. Збожеволіти від усього цього можна!

Мені раптом стало зле. Неприступний і самодостатній Шурик, якому зазвичай будь-які лиха здавалися дрібницями, зараз не на жарт переживав.

– Саш, – я дуже рідко називала його цим ім'ям, – може, розповіси мені, що з тобою діється?

– Потім. Спочатку сам розберуся, а тоді вже розповім, – Шурик посміхнувся, очевидячки, не без зусиль. – Ти ж знаєш, мені завжди будь-яке море по коліна...

– Це тому, що ти ніколи не заходив у воду глибше, – намагаючись приховати хвилювання, про бурмотіла я. – Гаразд, змінимо тему. До речі, ти ось нічого конкретного не сказав про мій новий імідж.

– Моя б воля, я б тебе не впізнав! – із серцем вигукнув Шурик, і ми розсміялися.

Виробнича шпигунська нарада, так нічого путнього й не дала, тож було вирішено її закрити. Я дозволила Шурикові запросити мене на філіжанку кави. Вікторія мала невдовзі повернутися з роботи, а мені жахливо хотілось похизуватися своїм новим іміджем.

– Катру-у-сю! – Дарія і Настуся, що гостювала в неї, з двох боків зависли на мені. – Ходімо до нас, у нас там таке!

На думку цих дівчаток, я приходила здебільшого в гості саме до них. Хіба могло мені бути цікаво з їхніми батьками?! Жодні вмовляння з демонстрацією паспорта й дати народження їх не переконували. Раз я сестра, виходить, приходжу в гості до дітей. Мене схопили за руку та потягли до вітальні. Я пам'ятала про те, що в семи дітей нянька обов'язково залишиться без ока, і спробувала вчинити опір. Та куди там! Дівчатка вже досягли того віку, коли й поодинці могли легко втягти мене в що завгодно.

– Шу-урику! Наливай каву, я зараз надійду, – приречено гукнула я і посунула дивитися нові модні журнали, придбані Дариною.

Хатня робітниця Тетяна о цій порі вже йшла додому, тому Шурикові довелося власноруч поратися на кухні.

Несподіваний телефонний дзвінок поплутав нам усі плани.

– Катю, мені зателефонували з роботи, – Шурик вочевидь був розгніваний. Ще б пак! Викликати людину на роботу в розпалі відпустки! – Муситиму піти. Я ненадовго. Хвилин на сорок. Гадаю, зараз прийде Віка й ти не нудьгуватимеш. Тільки дочекайся мене. Я постараюся чітко визначитися, що саме потрібно робити далі. До речі, дай-но мені течку з інформацією. Вона ж у тебе з собою?

Недобре передчуття боляче різонуло душу.

– То це не з основної роботи? Це телефонували в наших з тобою справах?

Шурик ствердно кивнув.

– Слухай, – я раптом відчула замішання, – я дуже підвела тебе з інформацією про Кішку? Ти ж не обіцяв ніяких конкретних термінів? Можна мені піти з тобою? Я поясню, що це я в усьому винна і що раз їм так потрібно, запросто з'ясую ще безліч усього, – щось невловиме в поведінці Шурика мене страшенно непокоїло.

– Не варто. Ми домовилися зустрітись тут поблизу, в кафе. Я тільки з'ясую пару моментів і відразу назад... Максимум за годину буду вдома.

Знала я Шурикове «за годину». У другого колишнього чоловіка завжди були дивні взаємини з часом. Вони ігнорували один одного. Шурик міг піти на годину, а повернутися за півдня, цілком щиро заявляючи, що він не помітив, як час пробіг повз нього.

Шурик пішов, і я цілком віддалася на поталу Настусі з Дариною.

– А куди ви всіх рибок із акваріума поділи? – для підтримки розмови запитала я в Дашки, яка

вперто намагалася змусити мене дивитись підлітковий серіал, котрий прокручувався місцевим ТБ. – Невже на юшку?

Дарія насупилась, а Настуся, котра на той час уже видерлася до мене на коліна, підозріло захихотіла.

– Ну? Хто-небудь мені відповість?

– Розумієш, Катю, – Настуся говорила дуже серйозно, але в очах її стрибали бісенята сміху. Напевне, Дарія могла образитись, якби Сестриця виказала свої веселощі, – Даша нагодувала рибок пилюкою, і тітка Віка заборонила їх тримати. Віддала знайомим.

– Я не хотіла! – Даша тяжко зітхнула. – Розумієш, ми з Настею були вдома. До нас прийшов Вітя, – від згадки цього імені Даша трішки почервоніла. Батьки вже встигли розповісти мені, що сусідський хлопчина Віктор, на три роки старший і розумніший за Дашку, викликав у неї найніжніші почуття, – а мама, як на зло, цього місяця прибирання в дитячій та вітальні мені передоручила, Тетяну попросила цим не займатися... Уявляєш, ніби зумисне!!!

Я не зовсім второпала, де зв'язок між прибиранням, рибками і хлопчиком Вітею. Слухала неуважно, паралельно намагаючись заглушити думки про Шурикову загадкову зустріч, які вперто клекотіли в мозку. «Може, піти слідом?» – несміливо пропонувала негативна моя частина. «Тебе ж попросили не втручатися! Стежити за близькими людьми – негарно!» – голосно відмовлялась інша я.

– Отож, – на допомогу Дарині, що спіткнулася об власні емоції, прийшла Настуся, – Віктор схотів обіграти мене в шашки й поліз по них на сервант. Підставив собі два стільці, глянув і каже: «Боже мій, скільки ж тут пилюки! Дашо, ти тут хоч раз витирала?» А Даша не розгубилася і серйозно так

відповідає: «Сам ти пилюка! То такий спеціальний корм для рибок. Я його там сушу. «Пилюка! Придумаєш таке!» Я мало не лопнула, намагаючись не розреготатися! А Віктор візьми, та й не повір: «Та пил це, я ж бачу!» Одним словом, Даша завелася, розсердилася, що їй не вірять і аби довести, всю пилюку з шафи рибкам у акваріум висипала.

– Я не знала, що вони такі примхливі, ці рибки, – Даша чарівно схилила голову набік і безневинно дивилася мені у вічі, очікуючи слів підтримки. – А мама, як довідалася, взагалі розлютилась. Ти ж знаєш, Катрусю, в мами слабка нервова організація...

– Катю, ну чого ж ти не смієшся? Це ж весело! – Настуся звикла бачити в мені шанувальника її кумедних історій. – Уяви, Дашка насипала рибкам пилу, і вони мало не спливли догори черевом!

Останні фрази Настусі видалися мені гласом самих небес. У межах нашої з Шуриком термінології виходило досить цікаво.

– Рибки спливають на поверхню, якщо їм скаламутити воду, – сама собі прошепотіла я. – Це сумна історія, Настю. Рибок, взагалі, шкода... Але що вдієш? Така їхня риб'яча доля... Дівчатка, я мушу терміново піти. Пізніше побачимося.

Я рвонулась до виходу, бо вся ця «риб'яча» розмова вже здавалася дозволом вищих сил діяти облудними методами. Навряд чи доля підкидала б мені натяки на неминучість «риболовлі в каламутній воді», якби не збиралася нашттовхнути на думку про припустимий фальш у майбутніх розмовах.

– Куди? Зараз же мама прийде! Ти ж обіцяла дочекатися Шурика! – одна поперед одної заторохтіли дівчатка.

На щастя, фізичних методів не застосували.

«Шурик почасти правий. Я справді можу отримати від Кішки більше інформації. Як вчасно під-

казала Настуся, що необхідно тільки скаламутити Ключці воду. Ет, якби я відверто не заявила сьогодні, що не маю наміру співпрацювати з їхньою агенцією... Микола дозволив би Кішці викласти все... Їм же чогось було від мене потрібно...» Усе це промчало в моїй голові, поки сама я мчала до гаража. Без «Форда» до місця проживання Кішки добиратися не хотілось. Судячи з інформації в Шуриковій теці, Валерія зараз мешкала там, де й раніше. Кілька років тому довелося мені побувати в неї у гостях з якогось дріб'язкового приводу. Тому я точно знала, як туди їхати.

Гнана нездоланною спрагою діяльності, я кулею вискочила з під'їзду. На жаль, у мене частенько траплялися такі напади – стан, коли розум знає, що ти гарячкуєш, але зупинитися вже неможливо. Чомусь моя хвороблива уява переконала й свідомість, і всю мене в цілому, що Шурик матиме неприємності через неістотність отриманих мною результатів. Необхідно терміново щось робити! Зрештою, це буде здорово. Розчарований і засмучений Шурик повернеться з перемовин, а тут зателефоную я з повідомленням про небувалі успіхи. Настав час виявити себе, детективе Кроль!

Незважаючи на поспіх, я не полінувалася пробігтися зайве та заскочити до єдиного найближчого літнього кафе, яке знала. «Якщо Шурикові призначили зустріч тут, я матиму чудову нагоду помилуватися замовниками. Тим більше, формально я не роблю нічого негожого. Просто йду собі повз кафе. Ішла до гаража й трішки заблукала». Я зупинилася біля кафе і з виглядом іноземної туристки, яка теплого вечора ліниво вивчає тутешні визначні пам'ятки, заходилася розглядати відвідувачів. Шурика серед них не було. Але... Незворушність миттєво полишила мене. Найближчий до мене столик був порожній. На краєчку пластикового стіль-

ця, бадьоро розмахуючи вервечками в такт грайливим подувам вітерця, гордо лежала моя тека з Шуриковими риб'ячими досьє!

«А де ж це Шурик?» Намагаючись не вселяти в навколишніх особливих підозр, я підійшла до стійки.

– Даруйте, – звернулась я до огрядної барменші, намагаючись зачарувати її безневинною усміщечкою. Нещодавно он за тим столиком сидів молодий чоловік. Ну, такий кучерявий, у окулярах... Не скажете, давно він пішов?

Я свято пам'ятала добрі традиції наших офіціантів, тому відразу простягла дівчині згорнуту купюру. Барменша твердо відсторонила мою руку.

– Що я, сама чоловіка ніколи не пасла! – посмінулася вона. – Хвилини п'ятнадцять, як пішли. Тільки не з бабою він був. З приятелем. Посперечалися про щось, пошуміли навіть, потім, як водиться, обійнялися та й почвалали. Хоча начебто в мене й не пили нічого такого. Тільки пиво. Певне, горілочкою ще дорогою накачалися.

Я відчула, як розширюються мої очі. Тип, який походжає, обіймаючись із якимось приятелем, ніяк не асоціювався з образом Шурика.

– Та ти не переживай. Твій, коли йшов, речі свої залишив. Певне ж, повернеться по них.

Я озирнулася і мої очі ще поширшали. Теки на стільці вже не було. Замість неї лежав аркуш із зошита, придавлений шматком асфальту. Двома стрибками я досягла того місця й схопила аркуш. Друковані літери було нашкрябано чорною ручкою, і говорили вони ось що:

«ПОПЕРЕДЖЕННЯ ОСТАННЄ. ОБЛИШ ЦЮ СПРАВУ, БО БУДЕ ГІРШЕ».

Автоматично я зім'яла записку і кинула в кишеню.

– Ви знаєте, тут уже нема його речей...

Барменша наполовину вистромилася з-за стійки.

- Виходить, поки ми теревенили, твій забігав. Вибрав же момент... От зараза!

Розпитування аматорів пива, що мирно жили за сусідніми столиками, привели мене до сумного висновку. Теку забрав не Шурик. Той, хто, поки я зачаровувала барменшу, підійшов до кафе, перегнувся через символічну огорожу і спокійно взяв теку зі стільця та поклав натомість цей аркуш, був високий, міцний, коротко стрижений молодий чоловік.

– Такий спортивний мен із демонічною зовнішністю, – охарактеризувала викрадача теки тоненька дівчинка з розумними очима і величезним, завбільшки як ціла її голова, кухлем пива.

Усі діяння таємничого Когось вишикувалися в мене перед очима в осмислений ланцюжок. Що ж, принаймні, цей гад прояснив свої мотиви. Він готовий на все, аби я перестала вести розслідування для Шурика. Схоже, мені справді оголосили війну.

«І що тепер робити?» – звернулася я до свого Здорового Глузду.

«Анічогісінько. «Ця справа» – дивне, розпливчасте формулювання. Коли когось щось не влаштує у твоїх діях, нехай візьме на себе працю поставити тобі перед ясні очі та докладно пояснити, в чому тут річ. Ми натяків не розуміємо!»

«Так, але ж «гірше буде» – погроза цілком зрозуміла...»

«Ти що, злякалася? Ні? В такому разі дій, як планувала. З'явишся ввечері до Шурика, викладеш йому все про Кішку, чим, напевне, вбережеш його від безлічі неприємних розмов із замовником, а заодно і про цього Шкідника, який чужі папки краде, розповіси. Шурик – він голова, він що-небудь і на цей випадок передбачить. А ні, то за тиждень Жорик приїде. Тоді вже хай оцей Хтось сам на себе нарікає. Знайшов, кому війну оголошувати!»

«До Шурика, до Шурика! – передражнила я сама себе. – Твій Шурик, замість того, щоб справами займатися, все на тебе зіпхнув, а сам горілку пивом запиває, із сумнівними друзями по місту розгулює».

«Не час для осуду керівництва. Ось виконаєш справу – тоді й висловлюй свій осуд, скільки влізе. Наразі про Кішку думати слід!»

Я беззастережно капітулювала перед такими аргументами.

Дорогою до Кішки вдавала з себе Цезаря, одночасно намагаючись стежити за дорогою, обмірковувати подробиці майбутньої розмови та заплутувати сліди, щоб відірватися від можливого «хвоста». Як не намагалася, не змогла знайти переслідувача, але на душі, як і раніше, було тривожно. Після зникнення теки можна було не сумніватися, що загадковий Хтось легко знайде місце проживання Валерії.

– Катю? – Кішка стала переді мною в коротенькому шовковому халатику. – Оце вже не чекала. Заходь.

Гудіння пральної машини сповіщало про те, що Кішка іноді відривалася від жахливих авантур і займалася банальними господарськими справами.

– Колю, тут до нас гостя завітала! – якимось зовсім по-жіночому гукнула Кішка кудись у кімнату.

Власне, присутності Ключки в цьому домі дивуватися було не варто. Але я, звісно, трохи розчарувалася. Микола міг зіпсувати мені всю сплановану операцію.

– Я, власне, на хвилинку, – незважаючи на запрошення, я залишилася в коридорі. – Обмірковувала тут на дозвіллі вашу пропозицію. І раптом припала вона мені до смаку.

– Яку пропозицію? – недовірливо примружилася Кішка.

– Ну, всі ці справи з іноземцями...

– Заміж-таки зібралася? – Кішка ледве приховала презирливу усмішку.

– Не зовсім. Мені просто, як і всякому смертному, не хочеться втрачати зайву можливість заробити.

Валерія нарешті додумалася вимкнути машину. Я не відразу це усвідомила, тому останню фразу, по інерції прокричала.

– І нема чого так репетувати, я це про вас і так чудово знаю, – Ключка став на порозі кімнати. – Знав, що ви схаменетесь, громадянко Кроль. Проходьте на кухню. Вип'ємо чайку, обговоримо умови.

– А я сина в табір на море відправила. Тепер непокоюся страшенно, – трішки ґрасируючи, повідомила Кішка. Як і раніше, вдома вона разюче перетворювалася на жваву господарочку. – Чаю чи кави?

– Байдуже.

Ключка у футболці й трико справляв кумедне враження. Мені раптом подумалося, що поки не побачиш людини вдома, ніколи не можна стверджувати, що знаєш її.

– Любі мої, – я вирішила й далі стояти на своєму, – я перемовилася з декількома знайомими... Усі в захваті від такого виду послуг. Схоже, ви дійсно знаєте, що потрібно нашим дамам.

Потішена Кішка тільки всміхнулася, самозакоханий Ключка пирхнув.

– Хочу запропонувати ось що, – провадила я. – Беруся постачати вам клієнток. За певний відсоток, звичайно.

Микола з Валерією презирнулися.

– Пропозиція приймається без зайвих розмов, – за двох відповів Ключка, – але є значно цікавіша тема.

– Яка саме?

– Розумієш, – пожвавішала Кішка, – на певно-

му етапі, коли тобою вже хто-небудь з іноземців зацікавиться і твоє листування йтиме повним ходом, ми від імені агенції самі твоєму буржуїнові можемо листа написати. Мовляв, негаразд – дівчина, аби з тобою листуватися, свої кривні витрачає.

– Найчастіше іноземці після нетривалого листування беруть на себе оплату послуг агенції та ще безліч усього на додачу, – швидко докинув Ключка. – Курси англійської, шейпінг, басейн... Хіба мало тобі ще необхідно, аби ваше з ним спілкування тривало? Для буржуя усе це – копійки. І потім, вони люди не жадібні...

– От молодці! – солоденько закотила я очка.

– Та ти дослухай! – обурилася Кішка, котра чутливо вгадала мою іронію. – Тільки так, – вона стишила голос, – те, що далі скажу, між нами залишиться. Обіцяєш? Ми тобі це тому пропонуємо, що давно знайомі. І знаємо, що не здавала ти нікого... Навіть, коли приятель твій за ґрати мене запхати намірявся, була на моєму боці... Обіцяєш на шкоду нам не використовувати, що почувеш?

– Обіцяю, – швидко сказала я. Ет, ну хто, питається, мене тягнув за язика?! Тепер доведеться якось викручуватися, щоб і Шурика не підвести, й обіцянку виконати... Ну не люблю я людей обманювати!!!

– Отож. Коли твій іноземець погодиться оплачувати послуги агенції, ми тобі з його виплат відсоток видаватимемо.

Я почала розуміти, про що йдеться.

– Це здається тільки, що копійки. Це з однієї людини. А якщо одночасно з п'ятьма листуватися, то вже нормальні гроші. Нічим іншим можна й не займатись. Ти ж у нас дівчинка гарненька, на тебе багато хто клюне. Тим більше, писати вмієш, листування на належному рівні сама вестимеш.

– А раптом він приїде?

– Хто? Іноземець? – Кішка розреготалася. – Чесно тобі скажу, рік уже в ці ігри граю. Ніколи менше ніж із десятком одночасно не листувалася. А приїхав із них тільки один. Вони ж, перш ніж їхати, попередять тебе. Ти маєш право сказати, мовляв, пробач, цього року не вийде... Перервеш листування, та й годі. Адреса ж бо твоя в таємниці зберігається... Агенція її нікому не дасть. Куди він поїде, якщо ти на нього не чекаєш?

– А той, що приїздив, як же?

Ключка поморщився, як від зубного болю.

– Усе з ним нормально, – різко заявив він, – Лера йому дозволила приїхати просто через власну дурість. Ну то й що? Він здебільшого місцеві пам'ятки розглядав. Бачилися вони за той час лише разів з чотири.

– У ресторан ходили, – підтвердила Кішка, – але без усякого.

– Тобто, – Ключка знову заговорив, – навіть якщо приїде раптом по тебе твій принц, ти цілком можеш скривитися та заявити, що на фото він здавався привабливішим і що нічого спільного з ним мати не бажаєш. Бізнес прибутковий і абсолютно безпечний.

– А іноземців не шкода? – я зверталася зараз тільки до Кішки. – Раптом вони справді закохаються...

– Шкода, звичайно, – Кішка відвела погляд, – а що робити? Жити ж треба якось.

– Та яке там закохатись!!! – обурено зашепотів Ключка. – Вони й не знають, що таке закохатись, я так думаю... Їхнє благополуччя буржуйське змалечку привчило їх жити лише для себе і, крім власного задоволення, ні на що серйозно не реагувати. Якби він закохався не на жарт, то не в колишній совок би поїхав, а до свого штатного психоаналітика. Сюди він у пошуках гострих відчуттів приперся, – з усього було видно, що Ключка нерву-

ється. – До речі, Леро, тобі час збиратися. Ти не забула, що в тебе побачення?

– Та пам'ятаю я, – відмахнулась Кішка, – не великий пан, почекає. Я сьогодні з іноземцем, що приїхав, у театр іду. Микола даремно сердиться. Вадим Вікторович дуже приємний вихований джентльмен. Він емігрант. Ріс у нашому місті. Тепер ось багато чого там за рубежем домігся і хоче дружину собі привезти з тутешніх країв. Ще коли ми з ним листувались і я йому відмовила в прийомі, він зрозумів, що я не для нього. І з мене особисто всі майнові претензії зняв.

– Тобто?

– Це Микола так зазвичай говорить. Жартує. Тобто на мене більше не зазіхає. Я йому подруг порекомендувала. Загалом, випрохав дозволу приїхати. У них там система хитра. Щоб усе законно було, він без мого виклику приїхати не може. Пожаліла я його, надіслала виклик. За помірну платню, певна річ. Хоча Микола й заперечував дуже. Зараз ось Вадим тут активно шукає наречену. Можеш, до речі, своїм знайомим порекомендувати.

– Якщо він не по твою душу приїхав, Лерочко, то чого ж телефонує тобі раз на два дні? – гмикнув Ключка. – Я, звичайно, не заперечую, приводів не довіряти тобі не маю. Може, дійсно гарну партію йому влаштуєш.

– Вадим Вікторович попросив мене йому допомогти, – з посмішкою пояснила Кішка, – природно, за відповідну платню. Я підшуюю кандидатури. Поки, на жаль, жодна з запропонованих мною претенденток йому не підійшла.

– Пробач, а як ти їх йому пропонуєш? – не витримала моя цікавість. – Водиш претенденток за собою хвостиком?

– Показую у фотоальбомі, – статечно відповіла Кішка, вочевидь почувуючись професіоналкою. –

Рано чи пізно підберу йому варіант, і це буде одна з найкращих моїх угод...

– Дивно, все-таки, виходить, – і далі в'їдливо сперечався Ключка, – по ресторанах водить, дорогі подарунки робить, а каже, що нічого особистого й на думці не має!

Кішка томливо закотила очі та з вдаваною образою примружилася.

– Спочатку сам мені цю роботу придумав, а потім дорікає! Гаразд, добродії, я вас тимчасово залишу, мені справді час.

Ключка причинив двері кухні й закурив.

– Відверто кажучи, в мене цей Вадим Вікторович ось де! – він черкнув ребром долоні впоперек горлянки. – Не подобається він мені... Якщо б і справді бабу собі шукав, то давно б уже на наших дівчаток з альбому кльонув. Ми їх перед тим, як фотографувати, стільки марафетили, та так ретельно потім у комп'ютері всі дефекти прибирали, що вони й справді красунями на фото зробилися... А деякі знімки я взагалі з сайтів жіночих журналів повитягав, та на фотопапері роздрукував.

– А якщо він їх вибере?

– Зобразимо активні переговори з клієнткою, скажемо, що вона вже встигла заміж вийти буквально протягом останнього місяця... Та все одно цей тип на них не клює... Дивний хлопець. Ой, чує моє серце, він по Вальчину душу до нас сюди прибув.

За кілька хвилин Кішка з'явилася з усією своєю бойовою вродою. Я захоплено зітхнула, Ключка оглянув подругу хазяйським поглядом і задоволено кивнув. Дзвінок у двері пролунав одночасно з писком мого стільникового

– Катерино, щойно зможеш, заїдь до мене, – телефонувала Вікторія, – Шурика досі немає вдома. Ти остання з тих, хто його бачив.

– А діти?

– Діти – не люди. Вони верзуть щось маразматичне. Начебто, він ішов усього на годину, а ти повинна була його дочекатися, але потім зірвалася годувати рибок... І щось ще такого типу. Катю, Олександр ніколи раніше не затримувався так надовго без додаткового дзвінка.

– Тобто як це? – обурилась я через таке перекручування фактів. – Та він тільки те й робив, що затримувався!

– Я маю на увазі, в нашому з ним спільному житті, – відрубала Вікторія. – Катю, я страшенно непокоюся.

– Та годі панікувати, його не було всього чотири години... Звичайно, я приїду, не хвилюйся так.

– Катю, я багато чого знаю про ваші справи, багато про що здогадуюся... У будь-якому випадку, сьогодні ввечері Олександр мав бути вдома. Він обіцяв мені, виходить, зробив би все, що від нього залежить, щоб виконати обіцянку.

– Я незабаром буду. Не переживай, – паніка Вікторії майже передалася мені. Я вирішила подумати про таке страшне запізнення Шурика трохи згодом.

Ключка знаком попросив мене мовчати й не виходити в передпокій.

– Так, так, я вже виходжу, – Кішчині інтонації миттю стали млосними, як і досі, – Вадиме Вікторовичу, зачекайте ще мить! Щастя всім!

Остання фраза була вочевидь звернена до нас.

– Збирайтеся, скільки вам потрібно, я завжди до ваших послуг.

Потрясіння, що його я відчула після звістки про зникнення Шурика, миттю поступилося місцем іншому, справжньому шокові. Я знала цей голос! «Ні, цього просто не може бути... – затято переконувала себе я. – Так не буває!» Лягнули вхідні

двері, рипіння ліфта супроводило пишний вихід Кішки.

– Пане Ключко, мені дуже цікаво глянути на цього нещасливого залицяльника, – намагаючись не виказати хвилювання, промовила я.

– Немає нічого простішого, – Ключка жестом штукаря відсунув штору, і моєму поглядові відкрився освітлений повним місяцем та самотнім вуличним ліхтарем асфальтований майданчик. Несамовито жовте таксі з гостинно розчиненими дверцятами чекало на пасажирів біля рогу. Не поспішаючи, з задоволенням вдихаючи вологе вечірнє повітря, галантно притримуючи за лікоть чарівну Кішку та не перестаючи при цьому говорити щось, очевидно, про вічну відданість і небесну красу, до авто наближався мій перший чоловік, незрівнянний Вадим Вікторович.

Головним моїм завданням на найближчі п'ятнадцять хвилин стало не виказати Ключці, до якої міри це мене вразило. Я пролепетіла щось незрозуміле: чи то, що неодмінно днями зателефоную Ключці, чи телефонуватиму всім іноземцям разом узятим, і неуважно розпрощалася.

Я вже взагалі нічого не розуміла в цьому світі. Можливо, доля демонструвала в такий спосіб закон всесвітньої рівноваги та збереження енергії. Несподіване зникнення одного колишнього чоловіка потребувало компенсації у вигляді не менш несподіваної появи іншого.

Я остаточно заблукала у власних здогадах і відкриттях.

Розділ п'ятий, той, що відкриває схованки і вкривається виявленими в них таємницями

– Мама зайнята, – сумно повідомила Даша, відчиняючи мені. – Вона страждає. Це, як тобі

відомо, справа нагальна, тож краще її зараз не турбувати.

– Це вона без мене страждає, – завірила я малолітню охоронницю материнського спокою. – Зараз їй стільки підкину матеріалу до роздумів, що сум як рукою зніме.

Поки я роззувалася, Дарина встигла докорінно змінити свій настрій.

– А ми з Настею до вас на дачу їдемо завтра вранці, – вона відкинула трагічні інтонації, належні в цьому випадку, але невідповідні її вікові, та хитрувато всміхнулася. – Мама на цілий тиждень мене відпустила!

Я уявила свою неньку в руках цих малолітніх терористок і зловтішно посміхнулася. Загалом, сили можна було вважати рівними. Настуся в присутності подруги намагалася показати себе з кращого боку, тому завдавала дачі трохи менше шкоди, ніж зазвичай. За це мама й любила Даринині візити. За наявності в Сестриці гостей, мамі завжди порівняно легко вдавалося впоратись із дітьми.

– Це ще невідомо, – я вирішила заздалегідь підготувати дівчаток до ймовірного скасування поїздки. – Шурик, бачиш, зник. Хто ж вас відвезти візьметься?

– Ти, – Дарина віддано зазирнула мені у вічі. – Мама так сказала.

«Відколи це Вікторія розпоряджається моїм часом?!» – невдоволено подумала я.

– Катерино! Проходь до мене. Я тут! Діти, негайно дайте спокій тітці Каті! – нібито суворо, та водночас і якимось жалісно приказувала Вікторія з кухні.

До того, як я приїхала, вона вже встигла вирюмсати всі сльози та трохи заспокоїтись. Бліда як смерть, вона віддала Дарині з Настусею найсуворіший наказ не турбувати й диміла на кухні, мов кочегар.

– Так, – на тлі подруги я сама собі здавалася уособлення здорового глузду та мужності, – через що паніку влаштовуємо? Ще нема навіть одинадцятої.

– Але ми повинні були сьогодні піти в театр!!! Нам навіть квитки вже забронювали...

Вікторія демонстративно заламувала руки і закушувала губу. З дитинства ця панянка роздувала трагедії буквально з нічого. І ось їй таки випала нагода погорювати через цілком реальні неприємності.

– Ну то чи ж варто переживати так? Подумаєш, похід у театр накрився, – я, попри всі наявні підстави впадати в розпач, і далі силкувалася відбутись жартами. – Віко, він же дорослий чоловік. Мало де міг затриматися...

– Він би зателефонував! Ах, це все через мене!!!

Відверто кажучи, дорогою до Вікторії я вже й сама встигла себе так накрутити, що почувалася страшенно знервованою. Та як я могла демонструвати власне занепокоєння, коли подруга на моїх очах просто божеволіла від тривоги? А тим часом вигук «це все через мене!» цілковито озвучував мої думки про зникнення Шурика. Адже я відчувала, що з другим колишнім «щось не так». Відчувала, але ніяк не запобігла неприємностям. Не можна було відпустити Шурку... А може, повідомити Жорикові, щоб він усе з'ясував і захистив другого колишнього? Або... Одним словом, я мусила бодай щось почати, однак замість цього мовчки очікувала розв'язки.

– Усе через мене! – знову схлипнула Вікторія.

Раніше Віка і я ніколи не конкурували в стосунках із Шуриком. Тому останнє схлипування подруги трішки насторожувало.

– Віко, я, звичайно, розумію, що все в Шуриковому житті робиться тільки через тебе та на твою честь... Але все-таки... У чому тут твоя провина?

– Ах, я просто чудовисько! Це через мене він поліз у всі ці моторошні авантюри. Не міг упокорити-

ся з тим, що я заробляю більше, почав шукати додаткових заробітків... Я не відраяла йому вчасно. Тепер він зник. Серцем чую – усе через ті сумнівні підробітки!

– Раз у тебе серце таке дресироване, краще відчуй, що саме це були за підробітки, – намагаючись не піддатися масовій істерії (а Вікторія, без сумніву, зараз могла замінити цілу юрбу), попрохала я. – Нам це може придатися.

– Ох, Катрусю, не пора! Тут людина зникла, а в тебе такі корисливі думки...

Усе зрозуміло. Подруга трішки загралася. Так накрутила саму себе, що тепер логічно міркувати не здатна. Потрібно терміново вдаватися до психологічної реабілітації. Я безцеремонно полізла в холодильник і заходилася розшукувати щось смаченьке. Невдовзі ціла площина кухонного столу яскріла всілякими упаковками напівфабрикатів, пакуночками заморожених фруктів та іншими буржуйськими заморочками.

– Скажи, ви справді все це споживаєте? – щиро здивувалась я, вихована в радянській неповазі до напівфабрикатів. – І як воно?

– Дороге, та неїстівне, – категорично відрізала Віка. – Це Шурикові запаси на випадок Тетяниної відпустки чи хвороби. Він, знаєш, такий у мене хазяйновитий...

– Став. Був зовсім нетямущий і безпорадний. Ти впливаєш на нього позитивно.

– Ой, скажеш таке, – Вікторія відмахнулася, вочевидь потішена. – Я – впливаю! Просто якось так у нас склалося...

«Так, уже адекватно реагує на поставлені запитання. Продовжимо...» Я знову сміливо зазирнула до неосяжної пащеки їхнього холодильника. Схоже, й справді Шурик запасався на випадок атомної війни.

– Агов! Облиш цей труп! – не витримала Вікторія, спостерігаючи, як я знущаюся з видовбаного в надрах морозильника курячого тулубця. – Якщо голодна, так і скажи. Є ж приготована їжа...

– Та як же запитувати, коли ти не в собі? У нормальному стані ти б давно вже щось запропонувала нещасній подрузі, котра примчала тобі на допомогу після голодного трудового дня.

Вікторія раптово згадала про свою трагедію і знову закотила очиці.

– Ах, Катерино, чи ж зараз до їжі?!

Ну ось. Я розраховувала зовсім на інший результат. Звичайно, найважливішим для Вікторії завжди було те, чи виглядає вона найкращою. Зі шкіри ладна була вискочити, щоб перевершити будь-які взірці. Дивно, що навіть очевидний провал ролі гарної господині не змусив її прийти до тями.

– Слухай-но, – я знову вирішила бути відвертою, – якщо негайно не припиниш своїх нікчемних страждань, я піду.

– І ти, Бруте! – бліді губи Вікторії ледь ворухнулися. – Правильно, всі зникають у тяжку для мене мить...

«Досить слушне зауваження. Схоже, ми з Шуриком друзі по нещастю. Адже Жорик точнісінько такий, як Віка, – подумалося мені. – Спершу їй здається, що переживає «за нього», потім розуміє, що насправді «через нього», і образ страждальця перетворюється на образ винуватця. Якби Шурик, не доведи Боже, примудрився, скажімо, потрапити під машину, Вікторія ніколи б йому цього не пробачила. Справді, як він міг встрягати в неприємності, знаючи, що дружина хвилюватиметься?! Як посмів?» Ще я подумала, що ця риса Вікторії видавалася б мені кумедною, коли б я не вивчала її наслідки на власному досвіді. Жити з людиною, котра, замість того, щоб пожаліти, кидається обвинувачувати, доволі складно.

– Помиляєшся, – вирішила я трохи «покусатися». – Спочатку ти робиш цю мить нестерпною для всіх, через що залишаєшся сама, і лише потім помічаєш, яка вона тяжка для тебе... Ну-бо зізнавайся, чим Шурку до втечі довела?! Зважаючи на твою істеричність...

– Ах Катрусю, чи ж до жартів зараз? Моя істеричність – це наслідок, а не причина. Побічний ефект...

– Нічого собі, побічний! Найголовніший, як на мене! Ти в істерику впала раніше, ніж з'ясувала, в чому, власне, справа! Не можна бути настільки слабкодухою!!

Іноді, щоб повернути Вікторію до життя, необхідно просто викликати в ній роздратування.

– Ах Катрусю, знайшла час мені дорікати!

На жаль, і це не подіяло. Я подумки повільно порахувала до десяти. Що ж це робиться! Один зник, інший з'явився, третя раптом вирішила погратися в слабку жінку... А мені це все розгрібати?! Схоже, тепер в істерику впала я.

– Значить так! – несподівано для самої себе я перейшла на лемент. – Або ти негайно стаєш дієздатною, або...

– Ах Катрусю!

Від останнього схлипування Вікторії мене раптом опанувало незбориме бажання когось убити. Не цілком розуміючи, що роблю, я схопила зі столу пістряву коробку заморожених фішбургерів і щосили пожбурила її в стіну. Картонна упаковка відскочила від блискучої плитки, зробила в повітрі потрійне сальто, розкрилася і сипонула на кухню десантом свого вмісту.

Ми з Вікторією миттю забули про істерики. Разом зі зграйкою рибних котлет із коробки викотився згорнутий у трубочку прозорий файл, і крізь нього виднілися якісь документи.

– Це що? – прошепотіла Вікторія, мабуть, вважаючи, що я фахівець з пакування фішбургерів.

– На бомбу не схоже, – по нетривалому роздумі констатувала я. – Доведеться брати.

Вікторія хижо вчепилася в незрозумілі папірці бездоганим манікюром.

– Це Шуриків почерк, – я нависла над Вікторією.

Ми пильно розглядали аркушик із зошита, на якому Шурик розмашисто записав якісь імена та прізвища. Крім цієї зім'ятої цидулки, у файлі виявилися три аркуші з альбома; вони містили стислий опис діяльності деяких бізнесменів. Намагаючись викладати думки коротко й чітко, Шурик записував: «Херц Геннадій Анатолійович, директор банку, самостійно пройшов шлях від рядового працівника до великого начальника, рідкісне поєднання кар'єризму та невміння крокувати по трупах...» У правих нижніх кутах кожного з аркушів червоним маркером було написано дивне: «Не ви-нен!» Найцікавіше, що останнім у цьому списку був пан Ожигов. Усю викладену мною інформацію Шурик старанно записав, причому, вмістив найважливіше на двох третинах аркуша з альбому.

– Такі самі досьє були в Олександровій канцелярській теці, яку він передав тобі, – Вікторія, здавалося, говорила сама з собою. – Тільки в теці все не так компактно. Там фотографії, копії якихось довідок, виписки з будинкових книг... Катю, що все це означає?

– Звідкіля ти знаєш про теку? – я не змогла стримати здивованого вигуку.

– Кожна жінка відчуває, коли її чоловікові загрожує небезпека, і намагається тримати руку на пульсі подій, – загадково відповіла Вікторія.

Я посміхнулася, бо згадала, як пишався Шурик політикою невторчання у справи одне одного, вважаючи це єдиним способом довгого щасливого

життя разом. Як істинно мудра жінка, Вікторія кивала у відповідь на Шуркові теоретизування, але потай чинила так, як вважала за потрібне. Ненав'язлива опіка Віки і страхувала, й водночас не дратувала Шурика. Якби я так уміла, можливо, у нас із Жориком було б значно менше конфліктів.

На жаль, я все життя була впевнена, що рідні люди для того й існують, аби викладати їм усе, як є... «Дурна! Довикладалася. Маєш тепер: він поїхав собі, й оком не змигнув», – я раптом згадала, що неправда. Ідучи, Георгій силкувався бути веселим і, підморгуючи, підбадьорював мене. «Ну, нехай буде, що змигнув. Що це змінило? Все одно взяв і поїхав. Залишив мене саму-самісіньку... Усе через нього. Якби був тут, я б ніколи не погодилася працювати на Шурку. Тоді б і Шурик не зник. Я б на нього свого згубного впливу не справила. Ой леле, що ж тепер буде?» Необхідно було терміново якось порозганяти похмурі думки.

– Катерино! Ти про що думаєш? – Вікторія, виявляється, досі чекала на мої пояснення. – Ти тут взагалі, чи де?

На жаль, я була таки тут.

– Вік, ти можеш не вірити мені, але... Я знаю про цю історію дуже мало. Причому, ці знання аж ніяк не допомагають мені зрозуміти, що відбувається.

– Подумаємо разом?

Вікторія чудово знала, що ця фраза не зможе не зворушити мене. У далекому дитинстві, коли ми стикалися з нерозв'язними світовими проблемами (приміром, як вивідати в сусіда Вітьки спосіб виготовлення рогатки), ми з Вікою завжди починали «думати разом». Колективний розум приносив нам неймовірні перемоги.

– Намагаєшся спекулювати спогадами про щасливе, безхмарне? – моя Вреднючість ніяк би не змовчала.

– Ні, просто прошу в тебе допомоги!

Вікторія дуже серйозно подивилася мені у вічі. Я тяжко зітхнула і виклала подрузі все, що знала про цю справу.

– Не вірю жодному слову Олександра про замовників, – Вікторія замислилася на кілька хвилин, щоб оформити мої думки в слова.

– Аналогічно, – кивнула я, – нормальні люди не доручають збирання інформації малознайомому програмістові.

Сам матеріал, зібраний Шуриком, не був схожий на дослідження ґрунту щодо можливого співробітництва. Про нинішню діяльність об'єктів згадувалося мимохідь.

– Чому увага приділяється здебільшого тому, як ці Ожигови починали свою кар'єру? І потім, що це за «Не винен»? Відколи це Олександр почав виносити комусь присуд? – Вікторія напружено тарабанила по столі кісточками пальців. Раніше це була тільки Шурчина звичка. Нервуючись, він завжди перетворювався на дятла. Ну чому Віка перейняла від нього тільки найгірше?

– Припини стукати, ти збиваєш мене з думки! – заволатала я.

– До речі, про «стукати»... – Вікторія на подив покірливо виконала моє прохання. – Катю, я не хочу повідомляти про зникнення Олександра в міліцію.

Я глянула на годинник. Взагалі, вже можна було починати хвилюватися.

– І правильно! Може, він і не зник зовсім... Може, зараз ще з'явиться.

– Нехай тільки спробує! – зненацька грізно заявила Віка і миттєво стала в позу сварливої дружини. – Ми тут, можна сказати, божеволіємо, а він, виявляється, цілісінький!

Вікторія кілька секунд помовчала, прислухаючись до кроків на сходах. Хтось, голосно гупаючи черевиками об бетон, спустився на нижній поверх. Віка зітхнула і вже зовсім іншим тоном вимовила, чомусь дивлячись на стелю:

– Ні, ну справді... Нехай спробує! Будь ласка...

– Перестань, – доводилося призупиняти божевілля Вікторії, – такі розмови ні до чого, крім дірок у стелі, не призводять. Перевірено досвідом. Вони там, – я теж підвела очі, – й без наших прохань знають, що робити... Краще скажи, чому ти не хочеш звертатися до міліції? – я раптом зрозуміла, що Вікторія, схоже, знає про цю історію значно більше за мене.

– Та так, – Віка вочевидь ухилялася від відповіді.

– То ми думатимемо разом, чи ні?

Вікторія, як і очікувалося, здалась.

– Усе це почалося місяців зо два тому. Олександр і раніше затримувався на роботі допізна... Власне, як і я.

– Атож, – гмикнула я, – про те, що ви – родина «трудоголіків», я чудово поінформована.

– Так. Але зазвичай Олександр стирчав у своєму офісі та не вилазив з-за комп'ютера. А тут раптом почав ходити ще кудись після роботи... Я стривожилася. Розпитування нічого не дали. Олександр посміхався, казав, що всі ці зустрічі пов'язані з додатковими підробітками, але нічого конкретно не пояснював. Знаєш, – Вікторія гордо підвела підборіддя, – одного разу його не було страшенно допізна... Я так розхвилювалася, що вже підозрювала найгірше.

– Вирішила, що його вбили? – співчутливо поцікавилася я, уявляючи, як вона не випускає з рук годинника та кидається з кутка в куток, розчиняючи двері після кожного поруху на сходовому майданчику.

Вікторія не зважала на мої слова. Коли ця жінка читала свої театральні-пафосні монологи, їй неможливо було відволіктися.

– Я вирішила, – Вікторія зіщулилася, – що в Олександра є інша жінка. Ось до чого довели мене всі ці таємниці... На мій телефонний дзвінок, він відповів так різко: «Я ще працюю. Лягай без мене. Звільнюся – прийду». Я не могла більше мучитися здогадами й вискочила на вулицю. Цілком автоматично ноги привели мене до гаража. Обидва авто були на місці. Хоча я точно знала, що вранці Олександр їхав на своєму «Вольво». Я розпитала в сторожів – виявляється, Олександр поставив авто ще дві години тому. Він ось уже місяць, як приїздить доволі рано. Уявляєш, був за два кроки від будинку й навіть не зайшов попередити, що збирається затримуватися!!! Як, по-твоєму, я мушу це все розуміти?

– Може, Шурик почав піклуватися про власне здоров'я та робив щовечора піші прогулянки районом.

– Я теж так подумала, – невірно витлумачила моє чергове зауваження Віка. – Залишилося тільки з'ясувати, з ким Олександр здійснює оці свої прогулянки. «Зрештою, суперницю слід знати в обличчя», – міркувала я.

Я буквально замілювалася Вікторією. Думка про те, що в людини, котра володіє запаморочливою Вікторією Силенскою, раптом може з'явитися коханка, здавалася мені героїчно безглуздою. Відколи це Вікторія стала настільки невпевненою в собі? Самокритика, звісно, добра річ, але навіщо ж такі крайнощі? Це вже, здається, щось наближене до нервового розладу. І крім того, про кого це ми говоримо? Про неуважного Шурика, який завжди по вуха закопаний у свої програмістські справи та відповідає на запитання «Як ви ставитеся до жінок?» серйозним «Як чоловік»... Роль цинічного колек-

ціонера жіночих сердець якось зовсім не в'язалася в мене з образом другого колишнього. Напевне, ми з Вікторією справді розглядали Шурика зовсім з різних боків.

«Що ж це виходить, – промайнула несподівана думка, – якою ти собі людину вигадасш, такою вона для тебе й буде завжди... З тим самим успіхом може зовсім не бути ніякого Шурика. Можливо, ми обидві його собі цілковито придумали».

«Агов! – Здоровий Глузд, який за відсутності Жорика виконував роль охоронця мого психічного здоров'я, завжди вбивав такі думки в зародку. – Годі! Так, чого доброго, ще вирішиш, що цілий світ – плід твоєї хворобливї уяви! Просто ви з Вікою знаєте Шурика з різних боків. Ніхто з вас його собі не придумував. Заспокойся».

– Не хочу вдаватися в подробиці, – провадила Вікторія, смикаючи целофанову пачку заморожених фруктів, – усе це надто гарно мене характеризує... Загалом, я вирішила вистежити Олександра. І, ти знаєш, мені це вдалося. Усе було майже так, як я собі уявляла. Силует Олександра я відразу впізнала. З ним була висока білявка з волоссям до пліч.

«Білявка?! – від подиву я сплеснула руками і впустила частину продтоварів, уже майже запаханих мною назад у морозилку. – Невже в цій справі таки замішана жінка?!»

– Вони повільно йшли алеєю парку, – вела далі Вікторія. – Періодично Шурик зупинявся і щось креслив носком черевика на землі. Я вже ладна була розридатися, як раптом парочка вийшла на добре освітлену ліхтарями ділянку. Білявка виявилася блондином.

– Що ти маєш на увазі?

Після всього почутого я вже могла запідозрити Шурика в чому завгодно.

– Я маю на увазі білявого молодого чоловіка! – Вікторія змінила таємничий шепіт на звичайний тон і теж узялася до прибирання кухні. – Більше того – юний хлопчик з довгим хаєром, як це зараз називається в молодіжному середовищі. Судячи з виразу обличчя, Шурик щось терпляче пояснював тому отрокові, а хлопець аж червонів – так старався напружити м'язи та бодай щось второпати. Я, звичайно, відразу засоромилася сама себе і поквапилася додому. Але мусила зачекати, поки Шурик із хлопцем пройдуть повз мою криївку, тому почула уривок із їхньої розмови.

– Яку криївку? – жваво зацікавилася я і миттю забула про головну тему розмови. – Може, мені в подальшій роботі придасться.

– Не повіриш. Я ховалася в кущах за лавою!

Чомусь цей факт викликав у нас обох невимовний захват. Істеричний регіт привернув увагу дітей. Дві хитрі пички негайно змалювалися в дверях кухні. Дівчатка вочевидь вдавали з себе дорослих і серйозних леді.

– Істерика прогресує! – Дарина безцеремонно схопила матір за руку, всадовила її на стілець та заходилася викладати свої міркування з приводу погрому, вчиненого нами. – Що, питається, знадобилося вам у морозилці? Навіщо ви попатрали всі продукти?

– Стривай! – як завжди, перебільшення цих жахливих дітей наводили мене на правильні думки. – Але ж зовсім невідомо, чи нема в твоєму холодильнику ще якихось важливих записів?

– Уперед! – хором вигукнули ми з Вікторією і, ніби одержимі, знову взялися вивалювати всі продукти.

– Ну ось, тепер і Катруся заразилася, – Дарина ніяк не очікувала такої реакції на свої слова.

– Як гадаєш, це виліковується? – Настуся відразу перейняла гру подружки і з виглядом кумедного

лікаря накинулася на мене. – Катрусю, негайно вилазь із холодильника! Застудишся!

Служити експонатами для самоствердження двом особам підліткового віку нам було не з руки.

– Дівчатка, не бачите – в дорослих серйозні справи! – Вікторія якомога суворіше звела брови до перенісся. Руки її при цьому гарячково розривали пакуночки з кількою.

Вигляд у неї був настільки грізний і водночас кумедний, що Дарина розгубилась і на кілька секунд перетворилася на нормальне людське дитинча. Ось тут я її і спіймала. З досвіду спілкування з Настусею знаючи, що діти перехідного віку бодай частково піддаються впливові виключно в шоковому стані, я поквапилася скористатись нагодою.

– Дівчатка! Одне з двох: або ви негайно вкладаєтесь спати і завтра ми відвозимо вас обох до Настусі на дачу, або можете стрибати тут хоч до кінця світу, але ні про яку спільну поїздку тоді й мови бути не може! Раз ви не здатні пристойно поводитись, я нізащо не віддам вам на з'їжу свою маму!

Діти стурбовано презирнулися і миттю випарувались.

– Круто ти їх, – схвально кивнула Вікторія і з подвоєною люттю накинулася на коробки з харчами. Ніколи раніше ні мені, ані їй не спадало на думку, що розривати на клоччя – настільки приємне, а б сказала навіть, захоплююче заняття. Зізнаюся відверто: ми трохи захопилися. Усе, що піддавалося розкриттю, було остаточно розшматоване.

– Де б він не був, я знайду його! – майже кричала Вікторія, по-звірячому катуючи пачку з чаєм. Гранули заварки веселим феєрверком розліталися навсібіч.

– Ти про файл із документами, чи про Шурика? – я ще вдавала, що не втрачаю самовладання,

але при цьому ненароком відірвала геть підкладку кухонного фартуха.

– Про все разом! – істерично реготала Вікторія.

Кухня і ми посеред неї, мабуть, нагадували твір авангардного живопису. Однак жодних нових відомостей про діяльність Шурика пошуки не дали. Обидві ми раптом відчували цілковите знесилення.

– Отже, – я стомлено примостилася на краєчку табурета, – ми про щось важливе говорили, чи мені тільки здається?

– Згадати б про що, – Вікторія теж присіла, винувато оглянула все, що ми накоїли, і несміливо зауважила: – Може, даремно це ми? Хоча... Зате заспокоїлися.

– Як гадаєш, – я ледве спіймала за хвіст новий клаптик думки, який уже вислизав, – де ще Шурик міг сховати свої документи?

Вікторія замислилася.

– Ти знаєш, крім холодильника, більше й нема куди сховати, як на мене. Він же чудово знав, що ні я, ні Даша в царство його їстівних запасів зроду не поліземо. Хвалити Бога, Тетяна смачно готує. А сама Таня з відразою ставиться до всіх цих напівфабрикатів... У всіх інших місцях квартири порядок підтримується регулярно, прибирання – щотижня, крім столу Олександра, певна річ... Але в столі нічого немає, крім усіляких схем від радіоприладів. Я туди іноді зазираю...

– Шукаєш слідів суперниці? – мені не варто було б глузувати з неї – краще пораділа б, що не лише я раба власної Цікавості.

– Просто турбуюся...

– Ось! – думки мої на якусь мить не знати чому впорядкувалися, і я згадала перервану появою дітей розмову. – Ти ж так і не розповіла. Що саме тебе непокоїть? Що ти почула, коли сиділа в куцах за лавою?

«Таким чином, ми зможемо подолати практично будь-які засоби охорони!» – урочисто заявив тоді Олександр цьому блондинчикові. «Клас!» – зрадів той. «Головне, щоб менти ні про що не здогадалися», – Олександр, як мені здалось, промовив це похмурим тоном. «Якщо свої не застукують, усе буде о'кей!» – мені здалась якоюсь бандитською інтонація того молодика. Коли я таке почула, вже не могла сумніватися, що Олександр займається чимось протизаконним. Знову ж таки, навіщо порядній людині ховати від домашніх якісь записи?

– Тому що він не хотів тебе вплутувати, – мені розповідь Віки страшенно не сподобалося. – Крім того, не факт, що ховав він ці записи від вас, – мене пересмикнуло від згадки про загадкового Відвідувача. – Пам'ятаєш, я розповідала тобі про свого Когось? Того самого, що, судячи з описів громадськості, украв з кафе теку. Може, Шурик побоювався гостей...

– Як гадаєш, мені варто звернутися до приватних детективів?

– А я, по-твоєму, хто?

– Ну, до тебе я вже звернулася, результат, як бачиш, нульовий. Ти й сама не знаєш, що робити...

– Тобто як це нульовий? Першої ж години від початку розслідування я знайшла цілком таємні документи... Щоправда, не зумисне. Але ж ми обидві чудово знаємо, що випадковостей не буває. Невже ти не бачиш: сама доля призначила мені роль сищика...

– Справді, – Віка тільки тепер усвідомила, яка ж важлива моя роль у її справі, – якби не ти, моя кухня і далі б мала пристойний вигляд... На додачу, я не знаю, що можуть означати ці записи. Слухай, може, зателефонуємо Георгію? Напевне, він зможе покинути своє відрядження задля такого випадку... Витрати я компенсую...

Мені раптом страшенно захотілось погодитися з Вікторією. Жорик, звичайно, впорався б із усім цим, знайшов Шурика, захистив мене від того нещасного Когось... Але, звичайно, до смерті закидав би мені, що я відразу не розповіла про Шурчині дивні замовлення. Чому я справді не призналася Жорикові про першу появу Відвідувача? З власних амбіцій? Заради бажання довести свою самостійність? Якби я поводитилася інакше, зараз із Шуриком усе було б гаразд.

– Тоді мені доведеться зізнатися в причетності до справи, – сказала я вголос. – І Жорик ніколи не пробачить мені самодіяльності, тобто того, що я погодилася працювати з Шуриком. Ніколи не пробачить, що я не розповіла йому про погрози Когось... Можеш, звичайно, дзвонити, але цим ти зіпсуєш мені особисте життя!

– Якщо не подзвоню, то зіпсую собі, – крізь зуби процідила Віка.

Я й сама не знала, що тут можна вдіяти.

Жорик завжди вмів телефонувати в найбільш слушні моменти.

– Катерино, а де це ти о такій порі?! – Жорик відчутно нервувався.

Нічого не приховаєш від цього типа!

– Якби міг, то замкнув би вдома! – обурилась я. – На жаль, нічим оригінальним тебе не потішу. Всього-на-всього в подруги гостюю. До речі, тут Вікторія хоче тобі дещо сказати.

Я прикрила мікрофон долонею.

– Вирішуй сама, – якомога байдужішим тоном кинула я, віддаючи їй трубку.

Кілька секунд ми з Вікою напружено дивилися у вічі одна одній. Лише чималий досвід такої гри в переглядання врятував обох: жодна не спалахнула під поглядом подруги, що буквально ладен був спопелити.

– Привіт, Жорику. Катря справді в нас. Я залишу її тут ночувати. Ми ж так давно не бачилися, – безтурботно защебетала Вікторія, котра нарешті, видно, таки прийняла рішення. – Не хвилюйся. Як приїдеш, забереш свою Катерину. Навіть викупу за неї не проситиму.

– Зараз він скаже, що ти йому ще доплатиш, аби він погодився мене взяти назад, – прокоментувала я.

– Що? Доплатити? – уже відповідала Вікторія трубці. – Ти не оригінальний, Катя щойно пророкувала ці твої слова.

Вікторія передала мені трубку. Мене завжди вражала її здатність миттєво перевтілюватися. За мить до того вона весело сміялася з Жорика, а тут знову прибрала трагічного виразу.

– А звідки ти знаєш, що я не вдома? – згадала я, про що неодмінно слід запитати в Георгія.

– Дзвонив на домашній телефон.

– Не довіряєш?

– Просто жакливо схотілося почути твій голос.

У мене в грудях щось затріпотіло. Дивно, але навіть по двох роках спільного життя слова цього чоловіка викликала в моїй душі цілий шквал емоцій.

– Міг би не їхати, коли так! – майже пошепки вичавила я з себе. – Або взяти мене з собою...

Вікторія зачула в моєму тоні щось інтимне й непомітно вислизнула з кухні.

– Ах Катерино, ти нестерпна! – Жорик розсміявся. – Я надсаджуюся, щоб розвивати нашу з тобою агенцію, а ти замість підтримки виливаєш на мене потоки докорів. Не соромно?

– Дуже соромно, – щиро зізналась я, – а що робити? Я кажу те, що думаю.

– Тішить хоча б той факт, що ти взагалі думаєш. Іноді, щоправда, я в цьому дуже сумніваюся. Скажи, коли ти подолаєш власну вреднючість?

Як я стомилася від цих педагогічних спроб мого Георгія! Йому б не в менти, а вихователем у дитячу колонію!

– Відчепися, – буркнула я трубці, – осточортіло відповідати на дурнуваті запитання!

– Невже?

– Набридло, кажу! – мені сяйнула щаслива думка. – Жорику, любий, – від такої зміни настрою Георгій аж похлинувся, – скажи, якщо детектив знайшов у паперах жертви список із прізвищами, що це означає?

– Список запрошених на якийсь захід, список улюблених авторів, список ворогів, підозрюваних у плануванні злочинів проти жертви...

– Не схоже, – у відчаї призналась я, бо встигла вже приміряти на Ожигова кожну з перелічених ролей.

– Нехай твій детектив порпається в підшивках місцевих газет і шукає відомостей про цих осіб. Може, вони брали участь у якихось яскравих міських подіях, були представлені до ордена, чи ще щось такого штибу... В газетах зазвичай пишуть усілякі нісенітниці.

– Жорочко, ти геній! – випалила я.

– На жаль, невизнаний. Знаєш, у мене просто гора впала з пліч. Відверто кажучи, до нашої сьогоднішньої розмови я думав, ти влізла в якісь неприємності. Надто життєві запитання ставила.

– А зараз? – насторожилась я.

– Зараз видно з усього – найсправжнісінькі вигадки. Де ж ти в наші дні знайдеш жертву, до паперів якої тебе підпустять раніше, ніж міліція там усе опечатає? Хіба що саму цю жертву зробиш жертвою... Але до такого, будемо сподіватися, ти поки не дійшла.

Я не стрималася, щоб не пообіцяти, що неодмінно дійду, особливо якщо жертвою буде особисто

Жорик, а по тому любенько розпрощалася, витягла себе з телефонних мереж та повернулася на кухню Силенських.

– Може, повідомити охоронцям з моєї фірми? – Вікторії таки не терпілося скинути відповідальність на чийсь надійні плечі. – Нехай відпрацьовують зарплату.

– Уже краще звернутися в міліцію, – впевнено заявила я, бо згадала тих Рембо з безтямними поглядами, що служать у фірмі Віки. – Менше проблем, а шанси на успіх зростають.

– А що, коли цим я підставляю Олександра? Він нізащо не пробачить мені...

– Якщо не звернешся до міліції, теж не пробачить. Через свою повну відсутність.

– Припини! – Вікторія знову почала нервово тарбанити по столі.

Так ми ні до чого й не дійшли. Нічна нарада плавно переросла в грандіозне прибирання. Шурика досі не було. Стільниковий його дратував чемними повідомленнями, що абонент недоступний. Заявляти про пропажу ми поки не зважилися.

– Якщо до ранку нічого не з'ясується, будемо повідомляти, – тяжко зітхнула Вікторія вже перед світанком.

Поки що було вирішено довідатися в усіх міських лікарнях, відділеннях міліції, моргах та витверезниках, чи не відомо там чого про нашого зниклого. Крізь жалюзі до помешкання ввірвався смугастий світанок. Міцна кава розганяла залишки сну. Настав час для рішучих дій.

– Ні, ні, ні, – Вікторія вперто мотала головою, відмовляючись телефонувати по інстанціях. – Катрусю, я не зможу! Уявляєш, що буде, коли вони скажуть: «У нас є такий»? У мене ж серце не витримає! Краще ти, в тебе нерви міцніші, та й ступінь родинних зв'язків із Олександром уже не той...

– Між іншим, я з ним знайома значно довше, ніж ти, – кволо відбивалась я від телефонних обов'язків.

– Ото ж бо й воно. Йдеться саме про ті стосунки, що мають термін придатності. Гострота сприйняття людьми одне одного з часом слабшає.

– Тоді тобі доведеться відвезти дітей на дачу.

– Не одне, то інше! – обурилась Вікторія. – Але тоді я не встигну на роботу!

«Навіть власна смерть, напевне, не послужила б Вікторії приводом для запізнення в офіс. Не кажучи вже про настільки незначний факт, як зникнення чоловіка», – іронічно всміхнулась я.

– А на роботу мушу піти, – Вікторія миттю розвіяла мій скептичний настрій, – тому що, Олександр, якщо знайде можливість подзвонити й повідомити, де він, – дзвонитиме в офіс. Що ж, – згадка про роботу добре вплинула на Вікторію, і вона просто на моїх очах знову перетворилася на сильну, витривалу в будь-яких труднощах жінку, – дівчаток відвезе на дачу мій водій. Можу я хоч раз використати службове становище в особистих інтересах?

– Звісно, – зраділа я, звільнена від контактів з дітьми, які важко піддаються вихованню.

– Катерино! – зайва дієвість Вікторії очевидячки загрожувала мені новими неприємностями. – Від сьогодні наймаю тебе на роботу. Ти, як приватний детектив, допомагатимеш мені в пошуках чоловіка.

Шурик, наймаючи мене на роботу, хоча б вдавав, що цікавиться моєю згодою на участь у заході. Вікторія такою делікатністю по відношенню до мене похвалитися не могла. От же ж сімейка! Звідки ця пристрасть залучати непрофесіоналів до сумнівних справ?

– Зв'яжемося по телефону, – не бажаючи чути жодних заперечень, кинула Вікторія, вже під-

штовхуючи сонних і тому тихих дівчаток до виходу. – Тільки не відходь поки що від телефону. Раптом Олександр все-таки зателефонує додому. Не хвилюйся, десь за годину Тетяна прийде та змінить тебе.

Двері хряпнули. Я пройшла до вітальні, присіла на диван. Необхідно було зосередитися. Шурик записав на своєму дурнуватою аркуші прізвища семи осіб... Ожигов був передостаннім. Закінчувався список тією самою «зіркою сучасної естради», інформацію про котру я повинна була збирати пізніше. До речі, з тією зіркою нині тісно співпрацює Жорик... Чому ж своє досє Шурик складав лише на трьох учасників списку? Чому Кішка взагалі в списку не значилася, але дослідження її справи мені доручили? Так, а звідки біля Кішки раптом узявся Вадька? О, як же я могла забути: слід терміново попередити Вадима, що Кішка просто викачує з нього гроші... А чого це раптом Вадимові так припекло женитися? Цікаво, що пов'язує людей, котрі потрапили до Шурчиного списку?

Запитання хаотично металися в бідолашній голові, яка вже засинала. Відповіді блукали десь поза зоною мого світосприйняття. Я на мить заплющила очі.

– Дитинко, прокиньтєся, – судячи з того, що ці слова сиділи в моїй свідомості вже досить давно, Тетяна не вперше мене кликала. – Тут господарка на дроті. Говоритимете?

Я швидко підхопилася. Як же це я заснула?

– Ало, Вік? – я взяла слухавку.

– Спиш? – як завжди в робочій обстановці голос Вікторії звучав холодно й був цілковито позбавлений емоцій.

– Ні, – відверто зізналась я.

– Уже ні, чи ще ні?

– Взагалі ні. Сказати по правді, я гадала, що не спала, а думала. Виявилось, це я не думала, це мені снилося, що я думала.

– Що-що?

Я тяжко зітхнула. Давно помічено: щойно спробуєш повідомити людям таке, що їх не влаштовує, як вони миттю втрачають здатність розуміти сказане.

– Не має значення. Загалом, поки що жодних новин. Мені зараз потрібно збігати в одній справі, а по тому я вдома буду.

– Будь ласка, – благала Вікторія, котра вже забула про власну робочу незворушність, – не йди надовго. Раптом знадобляться рішучі дії, а вдома сама Таня...

– Ну гаразд, – по правді кажучи, я не зовсім розуміла, чим зможу бути корисна під час рішучих дій, але відмовити теж якось не вийшло, – зараз я відлучуся ненадовго та повернусь.

– Чудово. Тільки не здумай ушитися! Ох уже ці працівнички...

Я навіть не мала сили огризатися на той начальницький тон.

– Тетяно, ви не могли б допомогти мені? – покликала я хатню робітницю.

Улюблениця родини Силенських – величезна, добросердна Тетяна – слухняно відставила праску.

– Могти можу, що за питання. Тільки чомусь мені здається, що поки ви, дитинко, не виспитесь як слід, вам ніхто не допоможе.

– Тань, тільки пообіцяйте, що не зомлієте, не зчините істерики, і взагалі, нікому нічого не розповісте.

– Так, – кивнула Тетяна.

– Річ у тім, що в нас Шурик пропав.

Тетяна сплеснула ручиськами й важко опустилася на стілець.

– Та як же це? Та хіба він річ яка, щоб пропасти? Ой лишенько...

– Лишенько буде, якщо ми нічого не робитимемо, – я намагалася говорити якомога бадьоріше. – Мені потрібно, щоб ви обдзвонили всі інстанції та розпиталися. Коли про що довідаєтесь, негайно телефонуйте мені на стільниковий. Тільки не Вікторії, вона дуже нервується від будь-яких новин. Телефонуйте відразу мені. Зрозуміло?

Тетяна швидко закивала.

– Якщо хто буде дзвонити... Мало там що, викуп за Шурика, чи ще чого вимагати, – ви чесно говоріть, що хазяїв немає вдома. Нехай дзвонять пізніше. Тільки не надавайте їм жодної інформації, – провадила я інструктаж.

– А можна просто не брати трубки? – благала перелякана Тетяна. – Раптом бовкну щось, клопоту буде... Самі зрозуміють, що хазяїв нема.

– Авжеж! – обурилась я. – Тоді ви позбудетеся відразу двох хазяїв, бо коли Вікторія зрозуміє, що ніхто не відповів на Шуриків дзвінок, то помре від серцевого нападу.

Розділ шостий, котрий підтверджує, що все в цьому світі взаємозалежне, а багато що й просто взаємне

Власне, я поки збиралася зробити одну нескладну, але дуже для мене важливу справу. Раз я отримала офіційний дозвіл тимчасово не брати участі в метушні навколо другого колишнього чоловіка, необхідно було зайнятися першим. Ну не могла я мовчати, знаючи, що людина, близька мені свого часу, потрапила в лапи аферистів! Якими б чарівними ці лапи не здавалися й наскільки б не були приємними особисто мені їхні власники, Вадима все-таки варто було попередити. Довідатися про

нинішнє місце проживання Вадима виявилось не складно. Друзів у нього в цій країні майже не залишилося, батьків він давно забрав із собою. Як не дивно для людини, котра виросла в нашому місті, Вадим змушений був зупинитися в готелі. От тільки в якому? Кішка щось таке казала про готель, у якому нині мешкав її іноземець, але я, на жаль, не запам'ятала назви.

«Взагалі, міг би розшукати мене, – ображено подумалося раптом, – невже я не розмістила б Вадьку в нас із Жориком на день-два? Хоча, судячи з його ловеласівських намірів та любовного листування з Кішкою, навряд чи у Вадика нині з головою все гаразд. Тому й нема чого дивуватись».

У третьому готелі, що його я вдовоїла свого дзвінка, такий мешканець значився. Очікуючи, поки перемкнуть на Вадима, я раптом відчула, що відверто нервуюся.

Мені було вісімнадцять, йому тридцять два. Я вистукувала шпильками привітальні оди коридорам рідного філологічного факультету, він – викладав психологію студентам і ненавидів міні-спідниці. Я мріяла про журналістику, велику любов і втечу з-під лютої опіки батьків. Він давно вже ні про що не мріяв. Я слухала кепсько записану музику та нещадно гвалтувала вечорами гітару, разом із друзями дитинства втискуючись до блаженської альтанки в дворі. Вадик слухав лише те, що гарно звучало, віддаючи перевагу самоті. Ми не повинні були зустрітися, і вже тим більше – одружитися. Але як моєму, так і його життю завжди були властиві деякі завихрення містичного характеру. Неможливе здійснилося. Химерна початкуюча журналістка, що прийшла брати інтерв'ю у відлюдного генія психології, незабаром стала його дружиною.

– Ось побачиш, – серйозно сказав мені Вадька ще до того, як я погодилася вийти за нього заміж, –

ми зможемо стати чудовою родиною. Житимемо в любові. Яскраво, щасливо, але недовго.

– Що ти таке говориш? – наївно думаючи, що невловиме «назавжди» справді існує, перепитувала я.

– Побачиш. Усе буде саме так. Ти не зможеш довго. Тобі забажається волі та можливості випробувати власні чари на інших чоловіках. А ще схоchetься пригод. Ми розлучимося, однак залишимо в житті одне одного безліч світлих, приємних спогадів. Попервах підтримуватимемо тісне дружнє спілкування, далі бачитимемося рідше й рідше... Нарешті ниточка, що єднає нас, розірветься остаточно.

– Я не зможу не бачитися з тобою! – категорично заявила тоді я.

– Усе може бути. Але, по-моєму, скінчиться саме так, як я сказав.

– Ні! – відрізала я, і, щоб довести власну правоту, негайно вирішила погодитися вийти за Вадика.

Жили ми дивно. Нам, безумовно, було добре вдвох, але не одне від одного: мене просто тішила відсутність батьків, які стояли досі над душею, а Вадьку – настільки ошадливе розв'язання всіх господарських проблем. Ми, звісно, чудово ставилися одне до одного, але це було швидше повагою, аніж пристрасстю: Вадьку вражала моя енергійність і вміння в усьому знаходити яскраві барви, мене – Вадимова вдумливість та ерудиція. У нас була навіть любов, але це була, швидше, любов до мистецтва, гармонії навколишнього світу і різнобарвності життя. Півроку цих «але» непохитно переконали мене в тому, що я бажаю лише одного: пожити самотою. Вадим очікував чогось подібного, тому коли я пішла, сприйняв це доволі спокійно. По тому ми частенько телефонували одне одному та обмінювалися пізнавальними й цікавими

монологами, які, втім, ні до чого не зобов'язували. Далі активне спілкування якось ущухло. Ми бачилися дедалі рідше.

Востаннє спілкувалися з Вадькою чотири роки тому, якраз перед його від'їздом до Німеччини:

– Котю, – Вадик завжди так називав мене, – ти, напевне, сміятимешся, але я таки їду туди, – сказав він, коли вперше за останні три роки набрав мій номер. – Якщо ти твердо вирішиш не їхати зі мною, то заберу Ліну. Зваж, мені доведеться з нею одружитися.

Ліною звали одну мою одногрупницю. З Вадькою вони зішлись на ґрунті патологічній нелюбові до нашої радянської батьківщини. Обоє все життя мріяли виїхати. У обох усіх талановитих друзів давно вже поглинули золотоносні простори закордоння.

– Що ж, – мене ця звістка не особливо схвилювала, оскільки я вже була дружиною Шурика, – на решті здійснилось. Вітаю.

– Дякую, – серйозно відповів Вадим і зник з мого життя, як тоді здавалося, назавжди.

От саме перед Вадькою мені було відверто соромно за своє нинішнє життя. Перший колишній чоловік завжди вважав мене талановитим літератором і перспективним журналістом. Я кепсько уявляла собі, як поясню, чому занедбала творчу кар'єру та вдалася раптом до детективної діяльності.

– Слухаю? – цей голос я легко впізнала б серед мільярда інших. І як я тільки могла учора в Кішки подумати, що помилилася?

– Здрастуй, Вадько.

Я майже фізично відчувала, як моя фраза, зовсім без втрати значущості, пролітає всеньке місто і, петляючи вибагливими лабіринтами Вадьчиних мозкових звивин, досягає мети. Ось Вадик нарешті розуміє, що телефоную саме я.

– Вітаю, пані пропажо, – Вадик очевидячки зрадів, – це ж просто здорово, що ти подзвонила!

– Чому це я пропажа? Міг би зателефонувати моїм батькам...

– Якби міг, зателефонував би, – як завжди точно, але незрозуміло відповів Вадим. – Коли з'явишся?

– Негайно.

– Чудово. Чекаю у вестибюлі.

Чомусь я розхвилювалася, як маленька. І навіть біля дзеркала затрималася на хвилю довшу, ніж звичайно. Образ палкої брюнетки з безліччю кісок, звичайно, вселяв у мене достатній оптимізм та надавав упевненості в собі, але попри це... Вадик не бачив мене вже років з п'ять. Чужі діти, як відомо, швидко ростуть, а чужі дружини швидко старіються... Втім, у Вадьки й окрім змін у моїй зовнішності знайдеться чимало приводів для невдоволення.

Навіть старий «Форд» розчулився та добрих п'ять хвилин не хотів заводитися. Довелось розчулитися у відповідь і висловити цьому бридкому авто все, що я про нього думала. Від міцного слівця «Форд» завжди тверезішав.

Усе почалося з нетямуцого «даішника». Відверто кажучи, я вже й забула: щойно починаю кудись поспішати, як миттю охоронці порядку на дорогах та у власних кишенях юрбою постають на моєму шляху. Не було такого вже досить давно, і я навіть перестала вдвічі знижувати швидкість, ледь поперед заманячить людина в міліцейській однострої.

Він представився і зажадав документи.

Я посміхнулася однією з найчарівніших, як мені здавалося, посмішок.

– Але це ж не ви! – «даішник» вочевидь був налаштований недобррозичливо. Звісно, стервозна з вигляду чорнявка, майже вамп, намагалася довести свою ідентичність із ляльково-безневинною

дівчинкою, котра широко розплющеними оченятами дивилася на нього з фото. Від такого нахабства бідолаха навіть забув обвинуватити мене в перевищенні швидкості.

– Якщо жінка стає схожа на своє фото в документах, значить, їй терміново слід змінювати імідж. Хіба ви не знаєте? – я спробувала розслабити стража порядку гумором.

– Це не ви, – повторив він затято.

Найобразливіше, що зупинив він мене просто біля Вадьчиного готелю.

– А хто ж тоді!? – я страшенно обурилась.

Цікаво, чи дійде до того, що доведеться стригтись наголо? «Даішник» уважніше вдивився у знімок, ще раз глянув на мене...

– А може, й ви, – озвався нарешті, мабуть, розчарований моєю безневинністю. Не віддаючи документів, він тяжко зітхнув, окинув поглядом моє авто й раптом пожвавішав. – А техталон?

Гарненький перехід. Із «Фордовим» техталоном сталося лихо ще за часів правління Шурика. По невеличкій аварії довелося змінювати лобове скло. Звідтоді техталон, намертво приклеєний до старого лобового, їздив у бардачку «Форда». Лежав він разом зі шматком потрісканого скла в коробці з-під компакт-диска.

– Ось, – я покірливо простягла коробку «даішникові».

Той вдоволено гмикнув і заходився заробляти гроші.

– А чому не на склі?

– Таж на склі, – незворушно відповіла я.

Зазвичай працівники ДАІ після того, як на білий світ з'являвся мій техталон, залишалися більш-менш вдоволеними, навіть співчували. Але цей таки вирішив не відпускати мене без проблем. Тицяти пальцями туди, де, на його дум-

ку, мій техталон, мусив міститися, він полінувався, тож спробував усе-таки охарактеризувати це місце словами.

– Сам бачу, що на склі. Чому не на лобовому?

– Таж на лобовому, – зі знущальною точністю відповіла я.

– А ремінь чому не пристебнуто? – не здавався співрозмовник.

– Та я ж не їду...

Зважаючи на вигляд мента, аргументи мої не виявилися переконливими.

– У багажнику що веземо?

Взагалі, я навіть не уявляла, як відповідати на це запитання. Беручи до уваги те, що «Фордом» користувалась не тільки я, в багажнику могло лежати що завгодно. Щодо цього особливою оригінальністю відзначався Георгій. Одного разу, повертаючись після риболовлі, він ненавмисне розсипав у багажнику рибу, і я потім цілий тиждень намагалася відшукати джерело жахливого смороду, який сповнив уже не тільки салон, але й весь гараж. Іншим разом Жорик вирішив пожартувати зі мною. Він сховався в багажнику й мало не довів мене до інфаркту, підспівуючи радіоприймачеві. Тільки після того, як я, вже впевнена, що страждаю на слухові галюцинації, дійшла до цілковитого божевілля, він зволив виказати своє місцезнаходження. У відповідь на вияви невдоволення відповів цілком незворушно: хотів, мовляв, перевірити можливість подібного стеження за об'єктом. А співом дражнив мене зовсім не зо зла. Просто мав гарний настрій.

Я відкрила багажник. Незнайома руда валіза вищирилася блискучими заклепками зі знайомої порожнечі. Так і є, Георгій знову щось забув у авто.

– Що у валізі?

– Особисті речі.

Ну не зізнаватися ж, що я цю валізу вперше бачу? Зрештою, існувала мізерна кількість шансів, що така відповідь вдовольнить цікавість «даішника».

– Відчиніть.

Ет, я таки примудрилася вселити в цього дурня підозріливість. Ну що тут вдієш? У світлому дурнувату образі порцелянової ляльки перебувати кепсько, тому що людиною не вважають і всерйоз не сприймають. У образі вамп ще гірше: підозрами та недовірою замучать.

– Розумієте, це не цілком мої особисті речі...

Я дістала стільниковий телефон.

– Алло, Жоріку? Стою біля центрального готелю і маю небажані проблеми з доблесною міліцією.

– Господи, що ти там робиш? – вразився Георгій. – Нізащо не повірю, що ти так кардинально вирішила змінити фах.

– Та ні! – обурилась я. – Проблеми з ДАІ. А біля готелю стою, тому що в ньому, як з'ясувалося, мешкає зараз мій перший колишній чоловік. Пам'ятаєш, я тобі про нього багато розповідала? Він приїхав зі свого німецького зарубіжжя та виявив бажання зустрітися зі мною.

– Не одне, то інше. Тепер ще й перший чоловік... Катерино, ти викликаєш у мене просто невимовний захват! – вигукнув колишній опер.

– Краще б до такого стану я призвела свого «даішника». Йому не подобається твоя руда валіза.

– Яка ще руда валіза? Що ти вигадуєш? Гаразд, передай йому слухавку.

Уже не знаю, що торочив мій Георгій завзятому працівникові ДАІ. Можливо, йому, як колишньому співробітнику органів, були відомі певні психологічні ключі, з поворотом яких мозок «даішника» починав працювати не тільки в напрямку пошуків приводів, аби прискіпатися. Як правило, по нетривалій бесіді з Жоріком «даішники» миттєво втра-

чали до мене будь-який інтерес. Це була єдина ситуація, коли Жорик міг, не побоюючись мого гніву, припиняти спроби інших чоловіків приділити мені увагу.

– Дякую, Жорочко, я зателефоную пізніше.

– Зажди, – Жорик затнувся, – можна запитати про одну річ?

– Ну?

– Чи не могла б ти в спілкуванні зі своїм колишнім чоловіком обмежитися телефонним дзвінком?

Жорик завжди підозріливо ставився до нововведень. Несподівана поява в нашому житті Вадима його, видно, не потішила.

– Ти про що? Я не бачила людину безліч років. Навряд чи телефонна розмова задовольнить мою цікавість.

– Господи, я починаю вірити, що краще було б мені не їхати!

– Відколи це ти почав ревнувати? Чому, скажімо, спілкування з Шуриком не викликає в тебе негативної реакції?

Жорик тяжко зітхнув, мабуть, усвідомив неспростовність моїх аргументів.

– Вибач, стаю чомусь таким сентиментальним, – похмуро буркнув він і відімкнувся.

Метушня готельного вестибюлю змусила мене забути про підозрілу поведінку Жорика. «Ну і як, питаю я вас, можна розшукати людину, яка на тебе чекає, у такому безладі? Навіщо було робити з готелю базар?» Вестибюль заповнили суцільні ряди скляних вітрин, у центрі холу хаотично стирчали поодинокі ятки з морозивом, бар'єр, за яким сидів адміністратор, було замасковано під стійку бару. Усе приміщення кишіло безліччю люду, який перемовлявся різними мовами, повнився музикою найрізноманітніших стилів. «Як дивно, що Вадик вирішив зупинитися в такій божевільні... Хоча, ра-

ніше він і до агенції знайомств не звернувся б. Нічого не вдієш, люди змінюються», – встигла подумати я, перш ніж невідь звідки взявся Вадька, легко підхопив мене на руки та заходився кружляти. Верещати в такому гаморі було цілком безглуздо, тому я мовчки перетерпіла привітальні знущання, навіть посміхнулася.

– Дякую що не впустив, і здрастуй, – я ледве стала на ноги, намагаючись не зважати на легке запаморочення.

– До нестями радий бачити тебе, – широко посміхнувся Вадик, демонструючи безжиттєвий ряд ідеальних буржуйських зубів. – Кави?

– Що – тут? – я безпорадно озирнулася.

– За рогом. Не знаю, як зараз, але раніше там чудово готували каву.

Звісно, кафе за рогом виявилось наглухо зачиненим. Я давно вже помітила, що спричиняю для Вадика самі лише невдачі.

– От тобі й маєш! – розгублено пробурмотів Вадька. – Багато років тому це була найкраща кав'ярня міста. Зважаючи на те, яке нині занедбане це приміщення, звідтоді вона й не працює. Довели країну! Навіть кави нема де випити.

Дивно, що, мешкаючи в радіусі трьох метрів від колись улюбленої кафешки, Вадик досі не мав часу зайти поглянути, чи вона працює. Чим же він був так заклопотаний? Точніше, невже до такої міри заволоділа його увагою пані Кішка?

Довелось повернутись до готельного вестибулю.

– Дві кави зваріть, будь ласка, – звернувся Вадька до дівчини за адміністраторською стійкою.

Я опустилася в м'яке шкіряне крісло і без жодних докорів сумління заходилася пильно розглядати першого колишнього чоловіка. Незважаючи на зморщечки, статечні манери та дорогу краватку, Вадик так і не перетворився на солідного джентль-

мена. Невисокий зріст, незмінно неслухняні темні жорсткі кучері, неспокійна рухливість карих очей із зачасним у кутиках легким і веселим зеленим божевіллям, – усе це, як і колись, робило Вадьку схожим на скуйовдженого горобця, що випадково випав із батьківського гнізда.

«Але ж це варіант! – швидко промайнуло в думках, – чудовий екземпляр для того, щоб поморочити голову Жорикові. Ми з Вадькою добре одне одного знаємо, нам є про що поговорити...», – я уявила себе в стильній вечірній сукні під ручку з галантним, блискучим Вадимом. Картинка припала до душі. Вадик дарував мені величезний букет запаморочливих троянд, не зводив з мене захопленого погляду, тонко посміхався, вкрадливо нашіптував компліменти... Лютий на себе Георгій мучився гірким каяттям, самотньо сидячи за віддаленим столиком і спостерігаючи за нашими з Вадькою веселощами. Бездоганний варіант. Вадик усе зрозуміє правильно, на те він і близька людина. Божеволіти, кликати заміж не зважиться – там я вже була. Так. Вадик підходить за всіма параметрами. Тим більше, ревності в оперові вже трохи заворушилася... Знатиме, як їхати без мене».

«Агов! – загукало до мене зсередини. – Ти, здається, забула, з якою метою прибув цей твій Вадька. За такого підходу він може серйозно витлумачити твій флірт. Якщо людина самотня, зачарувати її не проблема. Не боїшся одурити нещасного?»

«М-да. Це дещо ускладнює. Але ж можна й не обманювати, хіба не так?»

Я раптом усвідомила, що вже хвилин зо п'ять думаю про своє, зовсім не звертаючи уваги на Вадима. Мені стало соромно. На щастя, Вадик відзначався вмінням настільки захоплюватися власними монологами, що реакція інших просто не цікавила його.

– Катрусю, ця країна не перестане вражати мене своїм божевіллям! – як завжди, Вадик говорив надто емоційно, привертаючи загальну увагу. Я ніяково зіщулилась під суворими поглядами нафарбованої громадськості. – Ти читала оголошення, якими, немов шпалерами, обклеєно всі стовпи нашого міста? – Вадик зі змовницьким виглядом дістав із кишені піджака зім'яті папірці. – Ось. Я навіть прихопив двійко. Покажу своїм друзям у Франкфурті. Читаємо: «Знімаємо жир» – і номер телефону. Будь-яка нормальна людина подумає, що йдеться про миючі засоби. Виявляється – про схуднення. Як дивно влаштований мозок тих, хто дає оголошення такого ґтибу! Або ось: «Запір. 100-відсотковий результат. Дзвоніть негайно». Вони його, що, продають?

– Вадик, ти, як завжди, в своєму репертуарі!

Ет, із яким задоволенням я сиділа б тут із Вадькою до самого вечора, слухала б його кумедні відкриття про нашу пострадянську реальність... Вдумувалася б у хвилюючі розповіді про його закордонне життя. Вадим завжди був чудовим оповідачем. Але, на жаль, час підгонив. Зниклий Шурик не давав мені права на задоволення. Я зібрала всю свою волю, щоб визнати: настав час для рішучих дій.

«Треба домовитися про зустріч із Вадькою по приїзді Жорика, – розважливо наказала я собі. – Провчити Георгія за його цілковитої відсутності просто неможливо», – тут я подумала, що мені тепер досить довго не доведеться бачити Вадика, і несподівано для себе жахливо засмутилася. І навіть образилася на Шурика за те, що той так невчасно зник. Тут, можна сказати, намічається пожвавлення в особистому житті...

– Таким чином, виходить, що ваш світ різко розподілився на людей дуже багатих, певна річ, лічених одинаків, та людей дуже бідних, якими всі ви і є. Се-

редній клас відсутній цілком, – Вадька вже гарячково викладав свою чергову теорію. – Усі, хто себе зараховує до нього, насправді, животіють у злиднях, хоча й не бажають цього визнавати. Забезпечена людина – це не той, хто має авто, квартиру, дачу, а той, хто впевнений, що цю його власність не буде раптом вилучено державою, що його внуки та правнуки по праву користуватимуться успіхами, яких він досягне. Закони цієї країни непередбачувані, й ніхто не може тут вважати себе забезпеченим.

– А хто ж тоді дуже багатий? – не втрималась я від маленької провокації.

– Не знаю, не зустрічав. Але, напевне, вони є. Повинні бути, принаймні... Для компенсації. А може, й нема... Не знаю.

Я посміхнулася. Вадик, як натура, схильна до захоплень, частенько страждав на внутрішню суперечливість монологів.

– Розумієш, у Німеччині я вважаюся людиною середнього статку. Навіть трохи нижчого за середній. Тут же, коли почують про блага, які я маю там, мене починають вважати мільйонером. Згоден, у вас нині теж вималювалася деяка групка людей, котрі вдають із себе буржуа. Не братимемо навіть до уваги тих методів, якими вони домоглися успіху...

Я вже п'ять хвилин чекала на паузу у Вадьчиному монологі, щоб перевести розмову в потрібне мені річище. Як і в далекі часи юності, я примудрялася легковажно закохуватись у Вадика на початку зустрічі й назавжди позбуватися цієї палкої закоханості вже до завершення розмови. Не те що про якийсь там флірт, а навіть про тривале дружнє спілкування вже й мови не могло бути.

«Господи, та мені пам'ятник треба поставити! Як це я зуміла прожити цілих півроку з таким занудою? Можливо, тоді мала більше часу й нервів».

Мало просто володіти чимось, мусиш бути впевненим у тому, що все це не ефемерне й не на якусь мить! – правив своєї Вадик. - А тут... Сильний, підлий і нахабний цілком безкарно пожирає слабкого, котрому нема в кого шукати справедливості. Ні в чому не можеш бути впевненим. Ні, ця країна не для мене... Нормальних людей просто потрібно звідси евакуювати. Розумієш?

– Чим ти й вирішив тут займатися, – спритно докинула я, перемикаючи Вадима на потрібну мені тему.

– Тобто як? – жваво зреагував Вадик.

– Звичайно. Я, знаєш, довідалася про твоє перебування тут від Валерії.

– Від Лерочки? Ви знайомі? – Вадим широко посміхнувся, але сум'яття, що промайнуло в його очах, я встигла зауважити. – Рідкісно щиросердна дівчина. Дуже мені допомогла. Та й далі, власне, допомагає.

– Давай-но відверто, – я в черговий раз глянула на годинник. – Мушу попередити тебе. Не люблю, коли на близьких мені людях наживаються. Валерія та її хлопець просто розкручують тебе на грошки. Жінки, яких демонструють тобі на фото, в житті виглядають інакше. Деяких із них взагалі не існує.

– Але даруй, адже я можу наполягати на особистій зустрічі з кожною. Я ж не казав, що збираюсь одружитися заочно...

– А платиш за що? За доступ до інформації. Кішці, власне, байдуже, чи знайдеш ти собі наречену насправді. Навпаки, їй вигідно затягти процес пошуку, щоб заробити якомога більше, підсовуючи тобі дедалі нові варіанти за додаткову платню, звісно.

– Цікаво, що я теж подумки величаю Валерію Кішкою, – безбарвним тоном протяг Вадим.

– Я випадково почула, що вона «розводить»

якогось іноземця, – намагаючись не збитися з думки, провадила я, – і, скажу відверто, навіть поаплодувала її успіхам. Мовляв, так цьому клятому буржуєві й треба. Знатиме, як наших жінок за товар вважати. А потім з'ясувалося, що цей буржуй – ти. Не могла ж я не зняти полуду з твоїх очей. А під час вашого листування по інтернету тебе взагалі взули, як останнього дурня. Знаєш, скільки іноземців одночасно оплачували на той місяць курси німецької для Валерії? Та вона давно б уже шпрехала краще за будь-якого фашиста, коли б справді витрачала ці грошики на навчання.

Я не зводила погляду з Вадима. Надто засмученим він не здавався. Перша частина мого заздалегідь продуманого монологу добігла кінця, тепер настав час переходити до другої, значно приємнішої.

– Тепер так, – вела я далі. – Як не тяжко мені це робити – все-таки про друзів таке розповідати сумно – але відкрила тобі всю правду. Натомість прошу в тебе єдину річ.

На обличчі Вадима вперше за останні три хвилини, відбилося зацікавлення.

– Яку саме?

– Зроби, будь ласка, так, щоб Валерія не помітила змін у твоєму ставленні до неї. І взагалі, не суди її надто суворо. Зрозумій, у багатьох наших жінок просто нема іншої ради. Дітей же треба якось годувати? А для вас, іноземців, витрачені на чарівну знайому по листуванню гроші – суцці копійки. Вона взагалі не хотіла нікого обманювати. Просто в неї складне життя. Не гнівайся на неї.

Звичайно, я трохи перебільшувала праведність Кішки, але зараз мета виправдовувала засоби. Мені було дуже важливо виставити Валерію в очах Вадима в іншому світлі.

– Це і є твоє прохання? – Вадим зазирнув мені у вічі, ніби ще чогось очікуючи. Я кивнула. – Ота-

кої, – Вадька не відводив погляду, – роки летять якось повз тебе, Котю. Ти ніяк не подорослішаєш. Досі чекаєш на ідеальну систему, де всім добре. Ти невинна ідеалістка... Втім, Валерію я справді не засуджую. Тим більше, про щось подібне здогадувався.

– Навіщо ж тоді? – розгублено запитала я. Вадька зрозумів запитання і з виглядом людини, яка зважилися розкрити таємницю, почав нишпорити по кишенях піджака.

– Де ж це вони поділися... Ага, ось, – він простяг мені трішки зім'яте фото. – Нікому в цій країні не показував, а тобі ось, даю. Цінуй.

– Ціную, – просто відповіла я, посміхаючись у відповідь Лінці, яка привітно махала рукою, та чорнявому хлопчикові, дуже схожому на Вадима.

– Фото зроблено за два дні до мого від'їзду сюди, – прокоментував Вадик.

– Значить... – за роки його відсутності я вже трішки забула про спілкування напівтонами і не цілком була впевнена, що правильно розумію його натяки.

– Виходить, я щасливий сім'янин, котрий зовсім не збирається женитися ще раз. На жаль, хоча ти й відмовляєшся визнавати такий світоустрій, але в реальному житті всі використовують одне одного. Усе в цьому світі взаємне. Я так само обманював Кішку, як і вона мене. Знаєш, однобічна знахабніла експлуатація зустрічається вкрай рідко.

Я ошелешено витріщилася на першого колишнього чоловіка. Оцього вже я в ньому ніяк не підозрювала – настільки споживацького ставлення до людей. Крім того, звістка, що в родині Вадика все гаразд, чомусь не припала мені до смаку.

«Якщо він порядний сім'янин, то як же, запитую вас, його використовувати в приборкуванні Жори-

ка? Не погодиться ж Вадим на таке, й буде правий. Ет, знайшла, називається, гідну кандидатуру...»

«Стривай, ти ж вважала його занудою і, здається, знову викреслила з особистого життя?»

«Я жартувала. Звісно, справді я й досі збиралася залучати Вадьку до помсти Георгію...»

Картинка з Вадимом, який вручає мені шалено гарний трояндовий букет ніяк не відступала з-перед очей.

«Зрештою, це ж МІЙ Вадик. Чому, коли він мені потрібен, я повинна думати про якусь нову його родину?» – діловито допитувався хтось із найдальшх глибин підсвідомості. Те, що чаїлося там, у недосяжних глибинах сутності моєї, завжди відзначалося певним ступенем брутальності та егоїзму. Певна річ, я намагалась не слухатися цих підступних голосів і ретельно приховувала від власного сумління, що вони існують.

– Так, так, – Вадик тим часом правив своєї – Не дивуйся. Мені просто потрібен був офіційний привід, аби приїхати в рідне місто. У мене тут справи. А безвізовий в'їзд на батьківщину для іноземців може вилитися в чималі неприємності. Звісно, я з радістю підтвердив Валерії власну платоспроможність, коли вона попросила. Натомість отримав виклик, офіційну причину перебування тут і безліч приємних хвилин. Тож невідомо ще, хто кого «розвів».

– Що ж це за справи такі, заради яких потрібно цілий місяць платити купу грошей і ретельно вдавати, що збираєшся одружитись?

– Із літературою це ніяк не пов'язано, – м'яко відповів Вадик, натякаючи на те, що я своїм запитанням трішки вибилася за межі дозволеного.

– Ти маєш рацію, чи ж мені не байдуже, – легко впокорилась я. Зараз мене хвилювали питання, значно важливіші за Вадимові справи.

– У будь-якому разі, Котю, я розчулений твоєю відданістю та спробами допомогти. Дякую.

– Нема за що, звертайся й надалі. Певна річ, сподіваюся, що ти віддячиш тим само.

– Боже збав, щоб довелось, – серйозно відповів Вадим.

На тому й розпрощалися. Вадик провів мене до авто, базікаючи без перестанку. Цього разу його божевільна тирада була присвячена украй приємному подиву, який він відчув, коли дізнався про мету моїх відвідин.

– Адже хто я тобі?! – знову гарячкуючи, повторював Вадим і навіть завзято жестикулював для більшої переконливості. – Один із тисячі друзів юності, тимчасовий елемент нескінченної низки чоловіків... Але ж прийшла допомогти! Тут найближчі соратники під самим носом підступи чинять, а ти, хоча й не бачилися стільки літ...

– Може, саме через те? – мені вже набридли ці театральні зітхання.

– Тому, що не бачилися? – Вадька вдоволено гмикнув. – Гарно. Хочеш сказати, що рідше зустрічаємося з людиною, то більше ніжних почуттів до неї відчуваємо? А що, – Вадик знову завівся, – цілком правдоподібно. Не даремно ж найпіднесеніше кохання зазвичай буває тільки до світлих, вигаданих образів, а найчеснішу відданість ми відчуваємо лише до ефемерних ідей, із якими ніколи на практиці не зіштовхувалися... Один корейський футболіст навіть вчинив акт самоспалення, аби стати приви́дом і допомагати своїй збірній. Твоя теорія має повне право на існування.

Я насторожилася: цей загадковий корейський футбольний привид, схоже, переслідував мене.

– До речі, – Вадик і слова не дав докинути, – коли ми знову побачимося? Тільки так, щоб не на бігу. Ти ж нічого не розповіла про себе. Чим займа-

єшся, чим живеш... О котрій закінчуються твої термінові справи?

– Не від мене залежить, – я відчиниила дверцята «Форда». – Мій благовірний якраз ушився у відрядження, а я без нього не надто люблю ку-дись ходити.

Я згадала недавню розмову з Жориком і вирішила поводитися бездоганно. Не через слухняність, а, навпаки, через відому вже вреднючість. Матиму в подальшому чим йому дорікати. Мовляв, я-бо он яка хороша, а ти взяв і у відрядження поїхав.

– То саме нагода поспілкуватися! – щиро здивувався Вадька. – «Жіноче щастя – чоловік у відрядженні, ховрашок і діти у свекрухи» – пам'ятаєш у КВК співали? Воля – це ж велика річ!

– «Краще бути потрібним, аніж вільним», – процитувала я своє улюблене і осяйно посміхнулася, радіючи з власної позитивності.

– Захоплений глибиною твоїх переконань, – галантно схилився на прощання Вадька. Але все-таки додав по нетривалій паузі: – Якщо хочеш, вибери-ся сьогодні. О, коробка-автомат для жінки – перший крок до безаварійного водіння, – Вадим з повагою оглянув «Форд». – Отож, сьогодні о восьмій один мій знайомий святкує п'ятиліття фірми, мені навіщось видали два запрошення. Хочеш – приходь.

З ввічливості, я взяла добряче пом'ятий флаєр. Час підгонив дедалі нетерплячіше. На місці Вікторії я давно б уже звільнила себе. Я хоробро рушила з місця, щоб відібрати у Вадика будь-які надії на моє безаварійне водіння, і ледь не збила з ніг того самого «даїшника». Як не дивно, зупиняти мене він не збирався. До своєї колишньої редакції я домчала за три хвилини. «Як шкода, що ніхто не додумався будувати приміщення, якими можна бу-

ло б пересуватися автомобілем», – подумки зітхнула я. А що? Автоліфт, автокоридор, автокабінет. Начебто й у колективі, а від усіх захищений і захищений. Тоді б усі справи робилися значно швидше. Ще хвилин п'ять витратила на з'ясування стосунків із тими, хто тут відповідав за паркування.

На щастя, всі необхідні знайомі виявилися на робочих місцях. Політика міської влади в даному випадку була мені на руку. Адже влада зробила життя періодичних видань міста таким нестерпним, що на газетному ринку залишилося тільки два – саме так, не два десятки, як колись, – конкуруючі табори. Усі дрібні видання було викуплено, решту на вернули до інформаційного бізнесу. Найкумедніше, що редакції обох таборів розташовувалися тепер у одному будинку й навіть на одному поверсі. Працівники злісних конкурентів обідали в одній їдальні, чудово чули всі розмови сусідів і продавали одне одному новини за сигарети у спільній курилці. Усе це істотно полегшувало мені роботу. Я відмахнулася від привітальних розпитувань і купи новин, повідомила, що жахливо поспішаю, і попросила скинути на дискету архів із текстами останніх двадцяти номерів однієї з провідних газет. Завдяки щасливому випадку архів цей досі не знищили, комп'ютер працював, і навіть керівництво не надумало з'явитися на порозі у найменш підходящий момент із нотаціями на тему доступу до архівів. З усього цього я зробила висновок, що стала на хибний шлях. Навряд чи доля раптом вирішила б поставитися до мене настільки прихильно. Баночка холодного пива істотно прискорила дії мого колишнього колеги. За кілька хвилин дискета з інформацією була вже в мене.

– А, ось що, – я вирішила експлуатувати колишнього колегу до останнього, – Ром, скажи, ти футболем цікавишся?

– Природно.

Якраз я нічого природного в цьому захопленні не вбачала, та все одно зраділа, що колега відповів саме так.

– То скажи мені, – я намагалася говорити якомога байдужіше, – ця історія з актом самоспалення корейського уболівальника... Це що, серйозна подія для футболу? Чого це раптом усі про неї заговорили?

– Яка історія? З яким самоспаленням? – не зрозумів Рома, витріщаючись на мене. Він вочевидь був наляканий власною некомпетентністю. Допитливість Ромочки не пробачала йому таких провалів у інформаційному потоці. – Зажди, уточню! Тут у нас газета, чи де? Про спорт зі спортивними оглядачами говорити слід. Щоправда, у нас такої посади нема, а ось у конкурентів...

Ромочка не полінувався набрати чийсь внутрішній номер. За три секунди половину принесеної мною баночки пива було обіцяно оглядачам ворожого видання. За це ми дізналися, що всі ті корейсько-японські уболівальники взагалі завжди відзначалися рідкісною самовідданістю та сталою нехиттю до власного життя. Тому дивуватися через такі речі, як самоспалення, не варто. І взагалі, історія знає безліч прикладів жертвоприношень у ім'я футболу, ще гучніших за цю байку, що давно вже пиллом припала. Приміром, один німецький уболівальник викинув із вікна власну дружину, коли та перемкнула телевизор на інший канал під час трансляції футбольного матчу. Серіал бідолашна хотіла подивитися.

«Чудово! Чого це раптом обидва мої колишні чоловіки заговорили про одну й ту саму історію? Якби ця байка була, так би мовити, в усіх на вустах, тоді ще зрозуміло... До того ж, якщо взяти до уваги схильність Шурика потрапляти під чужий вплив...

Ох і підозрілий це збіг! Коли ж вони могли познайомитися?»

– А з якого це дива ти зацікавилась футболом? – запитання Ромочки відволікло мене від похмурих думок. – Знаючи твою схильність піддаватися чужим впливам, сміливо можу заявити, що твій бойфренд – футбольний уболівальник.

«Ну от! Усе життя вважала, що це я на всіх навколо впливаю та всіх перевиховую... Ніколи не думала, що справляю на Ромочку таке дивне враження!»

– Він не бойфренд, – сухо відрізала я, – а олдмен і при цьому майже ворог. Як співають у одному американському блюзі, «боротьба за чоловіка зазвичай перетворюється на боротьбу з чоловіком». Усе, бувай. Побігла воювати.

У редакторський комп'ютер мене, звісно, ніхто пускати не збирався. Якщо по-доброму, слід було б зайти до найближчого інтернет-кафе та скористатися технікою там, але в мені заговорила Філософія Автомобіліста.

«Ну чого ти маєш платити, та ще й чужим людям важливу особисту інформацію демонструватимеш, якщо в самої комп'ютер стоїть удома? Тим більше, пробок сьогодні, начебто, в місті нема. До власного дому – десять хвилин!» – як завше, вдвічі скорочуючи поточні витрати, бадьоро заявила вона.

І хоча Здоровий Глузд був категорично проти, я спрямувала колеса «Форда» до свого дому.

Я влетіла в помешкання практично з тією самою швидкістю, з якою їхала, та раптово завмерла, зусиллям волі змушуючи себе не гепнутися без тями, й задкуючи до дверей, вискочила на сходовий майданчик. Страх скував розум, він гнав мене знову до «Форда». Геть від споганеного чужим втручанням власного дому! Тепер посаду «моєї фортеці»

зайняв поки що недоторканий салон авто. Руками, які страшенно тремтіли, я заблокувала замки.

«Негайно заспокойся! Негайно заспокойся!» – сиреною завивав у моєму мозку Здоровий Глузд, і сам переляканий настільки, що безтямно зациквився на єдиній фразі. Пальці автоматично почали набирати номер телефону.

– Привіт, як сямаєш? – Жориків голос лунав образливо бадьоро.

«Як сямаю? – просичало в моїх думках. – Жахливо! Жахливо, жахливо...»

– Дякую, чудово, – розтікаючись життєлюбством, проспівав у трубку мій голос. Добре, коли в людини в будь-якій ситуації працює «автопілот», не дозволяючи виказати власну слабкість. – Скажи, ти ще у відрядженні? Ще не скоро приїздиш?

– На жаль, поки не скоро. Але справа наближається до завершення.

«А чому ж тоді в кухні на столі стояла чашка з недопитою кавою?! Хто ж у такому разі був у мене вдома?»

– Дуже шкода. Уже скучила.

– Не сумуй, незабаром усе це скінчиться. Мені й самому хочеться повернутися до нормального домашнього життя.

«Яке там нормальне, якщо хто завгодно може проникнути в помешкання та випити всю мою каву...»

– Умгу. Ну гаразд, бувай.

«Отже, Жорика в місті нема. Сама я ні за яких умов не могла б залишити непомиту чашку... Висновок простий. Нещасний Хтось зумисне лишив у квартирі сліди свого перебування, аби перетворити мене на безпорадну істеричку. Що ж, йому це майже вдалося».

«Раз він не відчіпляється, виходить, ти на вірному шляху. Розумієш?»

«Відкіля йому знати про мій шлях? Цей гад при-мудряється якимось загадковим побитом відслідко-вувати мої пересування. «Облиш цю справу», – пи-сав він мені, очевидячки припускаючи, що я пере-стану й думати про доручене Шуриком розслідуван-ня. Але ж я й перестала. Щоправда, не через погро-зи, а через справи, котрі виявилися раптом більш важливими. З'ясувати, куди подівся Шурик, усе-таки важливіше, ніж морочитися з гріхами Кішки. Стривай! Кішка! Виходить, Хтось вистежив мене, коли я їздила до Вадьки, і вирішив, що раз я зустрі-чаюся з Лериними жертвами, значить, мій інтерес до її справ не вщух. І тоді Хтось вирішив удруге по-передити мене. Може, навіть залишив записку...

Повертатися до квартири заради пошуків нових слідів вторгнення ворога мені було відверто страш-но. Я завела авто й невпевнено рушила в бік офісу Вікторії. Навряд чи вона могла б чимось допомог-ти, але, по-перше, вона була в курсі подій, що дава-ло мені можливість виговоритися, а по-друге, в офісі, звичайно ж, був комп'ютер.

«Шурик зник, я, зважаючи на обставини, от-от зникну й сама... Жарти скінчилися», – нервово то-рохтіло в моїй голові, оголошуючи надзвичайний стан. Справа ставала дедалі серйознішою, і вигля-дало все що далі, то сумніше.

***Розділ сьомий, який проливає тьмяне світло на
все, що відбувається***

– Ви до кого? – неосяжних розмірів охоронець, наочна антиреклама для зловмисників, котрим за-бажалося б поткнутися до офісу, грізно вивищував-ся над скляною будкою при вході в двоповерховий особняк, у якому, крім інших, було розміщено й Вікторіїн офіс. Загалом, Віка входила до складу за-сновників усього концерну, різні представництва

якого й знаходилися в цьому особняку, але здебільшого займалась тільки одним напрямком.

– До Силенської, в агенцію нерухомості, – відповіла я.

– У пані Силенської нарада. Вона просила не турбувати. Зайдіть пізніше.

Я чудово знала, що під кодовим словом «нарада» зазвичай криється жорстока депресія. Віка просто не бажала нікого бачити. Напевне, передоручила всі поточні справи співробітникам, а сама гіпнотизувала телефонний апарат, чекаючи звісток про Шурика.

– Зателефонуйте їй, скажіть, Катерина Кроль приїхала. Мене вона прийме.

Охоронець був новенький, тому пояснення і відібрали в мене стільки часу. Зазвичай до Вікторії мене пропускали, запитуючи зовсім про інше. Щось на кшталт: «Як справи?» або «Чого так давно не заходили?» Серйозні кадрові зміни, нещодавно проведені в офісі з дивної примхи одного компаньйона Вікторії, звели нанівець притягальну атмосферу цієї установи. Співробітники, що колись запально заявляли: «Живу роботою» (а деякі, особливо прогресивні – й «Живу на роботі»), чомусь раптом почали не влаштовувати керівництво. «Ми солідна компанія, а не притулок для божевільних!» – закричало раптом воно, коли наткнулося на програмістів, які спали в кріслах. Уцілілі після емоційного сплеску співробітники тепер працювали зі значно меншим ентузіазмом, а нещодавно прийняті на роботу хлопці відзначалися цілковитою байдужістю до плодів своєї праці. Зате всі ходили тепер у елегантних костюмах і крохмальних сорочках. Зайвий офіціоз, яким не знати нащо напхали контору зараз, викликав відверте роздратування не тільки у випадкових відвідувачів на кшталт мене, але й у бажаних клієнтів.

– Агов! – виявляється, охоронець уже п'ять хвилин щось кричав мені крізь переговорний пристрій.

– Даруйте, замислилася.

– Я кажу, телефонувати Силенська мене не уповноважувала. Поки її секретар не сповістить мене про закінчення наради, турбувати її не можу.

– Зате я можу, – любо всміхаючись надто дисциплінованому велетню, я дістала стільниковий.

Належного ефекту не вийшло, оскільки телефон виявився незарядженим.

«Допоки!!! – накинулася на мене Самодисципліна. – Ти коли-небудь навчишся слідкувати за своєчасним зарядженням телефону?! Між іншим, тобі за цей час і Вікторія, і Тетяна могли телефонувати! Раптом Шурик дзвонив? Раптом потрібна була твоя допомога? Ах ти, недотепа!»

Мені зробилося зовсім зле. Я повернулася і повільно побрела до «Форда». Краще вже взагалі не ставати перед гнівні очі Вікторії, аніж прийти й дізнатися, як страшенно я її підвела.

«Ну і вдача! – і далі обурювалася Самодисципліна. – Вона, бачте, соромиться людям на очі показатися. Стосунки зі старою подругою вже трішки попсовано, час нової шукати. Замість того, щоб виправляти помилки, вона збільшує їх кількість оцим зникненням. Ну ж бо, опануй себе, ледащо! Піди та вибачся за телефон, який так по-дурному розрядила!»

Мізки мої чудово розуміли, що їхня господиня поводить ся, мов дитина, проте сама я гарячково шукала виправдань, аби не йти зараз до Вікторії. Ні, я не боялася її обурення. Мені просто було страшенно соромно.

«Та й як до неї потрапити? Охоронець усе одно не пропустить».

«Ну ж бо, придумай що-небудь!»

Гаразд, з'являтися, то з галасом. Роздумуючи, я вдивлялася у вікна кабінету Віки. «Звичайно, можна було б видертися до неї на карниз, стискаючи в зубах зірвану з тутешньої клумби троянду...»

Охоронець не зводив з мене підозріливого погляду.

«Втім, навряд чи це зменшило б тягар моїх гріхів».

Я підійшла ближче до особняка, набрала по-більше повітря та щосили заволатала:

– Силю! Си-и-лю!

Як і всі нормальні люди, в дитинстві Силенська мала прізвисько.

Вікторія, позеленіла від такого панібратства, але з недобре примруженими очима з'явилась у вікні. Я вирішила припинити лемент і розпочала пантоміму. Для початку надула щоки, втягла шию, округлила руки та злостиво насупилася. Далі знову прибрала людського вигляду й постукала себе кулаком по лобі. Нарешті склала руками хрест, що означало край. Вийшло, як на мене, дуже переконливо. Принаймні, охоронець себе впізнав і ображено насупився. Вікторія не втрималася і розсміялась.

– Те, що ти страшенна дурепа, я зрозуміла, а от остання картинка що означала? – знущалася Віка, котра для цього навіть не полінувалася розчинити вікно.

– Я кажу, що ваш цербер мене не пускає.

– Правильно робить. Я просила нікого до мене не...

– Навіть мене?

– Хто ж знав, що ти приїдеш. Та вже заходь.

Охоронець просявав від схвалення його дій з боку Вікторії так, що забув про всі свої образи.

– Дякую, – чарівно посміхнулася я, рушаючи до сходів.

Секретарка Вікторії, на щастя, кудись вийшла. Бо довелось би ще їй пояснювати, чого це я раптом приїхала, коли Силенська просила нікого до себе не допускати.

– Я телефоную тобі вже цілу вічність! – таки зустріла мене грізною тирадою подруга. – Невже так складно бути на зв'язку, коли це важливо!

– Сталося щось нове?

– А старого тобі не досить? Просто я не хочу, щоб на телефоні була Тетяна. Вона може не зорієнтуватися у випадку чого. Катю, я ж просила тебе: недовго... Невже якісь справи тобі важливіші за мого чоловіка?!

Як я і припускала, поза залежністю від наявної в мене поважної причини Вікторії знадобилося кілька хвилин покричати, щоб почати розумно сприймати мою розповідь.

– Чому ти впевнена, що це саме твій Хтось?

– Не вірю в таку кількість збігів, – від згадки про рідний кухонний стіл із неприбраною чашкою я знову відчула напад містичного жаху та заходилася виговорюватись. – Тому що, кажу ж тобі, ця людина була в квартирі відразу після першої моєї розмови з Шуриком. Потім він зірвав мені переговори з Равликом, далі викрав теку... Швидше за все, він же викрав і Шурика.

– Чому ти гадаєш, що все це зробила одна людина? – Вікторії миттєво передався мій настрій, і її теж почало трішки лихоманити.

– Я оптимістка. Не бажаю навіть припускати, що насправді це згряя бандитів. Крім того, і в розмові з Равликом, і в пивниці, з якої зник Шурик, діяла одна людина. Прикмети, викладені очевидцями, збігаються.

– Так, але Олександр пішов зовсім з іншою людиною.

– Точно! Виходить, у Когось є, принаймні, один спільник, – мене це відкриття анітрохи не порадувало. – Віко, я додому не піду! Спершу цей лиходій вирішив просто попередити мене, далі налякати, демонструючи, як легко вміє проникати в чужі помешкання. Що ж далі буде?

– Зрозуміла! – закричала раптом Вікторія.

– Знайшла чим пишатися, – пирхнула я, – це кожному зрозуміло. Наступним його кроком після того, як він усвідомить, що я продовжую розслідування, буде щось більш радикальне. Він спробує мене вбити! Він очевидячки професіонал, отже, зуміє домогтися задуманого.

Страх поступився місцем смиренню і нестерпним жалощам до себе. Єдине втішало: Жорик ніколи не пробачить собі від'їзду у відрядження. Знатиме, як мене кидати саму!

– Та ні, – Вікторія аж сяяла. Мабуть, і в часи, коли Шурик ще не зникав, вона виглядала не такою щасливою, – я зрозуміла, з якого боку до всього цього підступатися. Цей твій Хтось, котрий попереджає тебе записками та чашками з кавою... Він повинен дуже добре тебе знати. Розумієш?

– Не обов'язково. Він просто стежить за мною, – про всяк випадок я роззирнулася навсібіч. – Звідси і вся інформація про мої зустрічі. А з викраденням Шурика, гадаю, вийшло так. Напарник повів Шурика...

– Чий напарник? Як повів? Адже барменша казала, що Шурик сам пішов зі своїм співрозмовником! Та ще й обіймаючись...

– Часто ти бачила, щоб Шурик обіймався з кимось на вулиці? Це обіймання вочевидь означало, що його примушували кудись іти. Може, пістолет до ребер приставили або що...

– Не кажи мені такого, – Віка швидко замахала обома руками та затрусила головою, – не бажаю такого чути!

– Отож, – про всяк випадок я говорила пошепки. Чомусь мені здавалося, що таємничий Хтось може проникнути й сюди, – Хтось чекав Напарника і Шурика десь поблизу. Напевне, він бачив, як Шурик наближався до місця зустрічі. Бачив у ньо-

го в руках ту саму теку, що піддалася нападу Когось ще в мене вдома. А потім, коли Напарник привів Шурика, Хтось раптом побачив, що теки нема. Забули в кафе. Як на зло, саме цієї миті з'явилась я та почала активно розпитувати всіх навколо. Хтось вирішив востаннє попередити мене. Залишив записку й забрав теку. А я, дурна, не послухалася... Точніше, я саме послухалась і дорученими мені Шуриком розслідуваннями більше не займаюся. Але Хтось не знає, що Вадька – мій перший чоловік. Для Когось Вадим – клієнт Кішки. Він вирішив, що попереджень я не слухаюся, і тепер просто прибиратиме. Або для початку налякає до смерті. Він приходить до мене в дім і чекає.

– Звідкіля він знав, що ти з'явишся вдома?

– Рано чи пізно я ж повинна була прийти туди... Він би зачекав. Адже навіть каву собі зварив...

– Катю! – Вікторія все-таки наполягала на своїй думці. – Та звідки стороння людина могла знати, що ти так перелякаєшся через непомиту чашку?! Ось я, наприклад, не пам'ятаю, залишала я сьогодні посуд після сніданку на столі, чи ні. Лише близькі люди знають, що за чашкою на столі ти неодмінно визначиш, що в квартирі був сторонній.

– Але ж і справді, – мені раптово відлягло від серця. Якщо цей Хтось – просто знайомий, то справа набувала зовсім іншого вигляду. Знайомих я не боялася. – Віко, але хто б це міг бути?

– Згадуй, – промовила Вікторія голосом Кашпіровського, – зосередься, задумайся. Зрозумій, якщо ти розсекретиш цього Когось, через нього відразу вийдемо на Шурика. Уся справа тільки в пам'яті. Хто з ваших із Шуриком спільних знайомих часто бував у Жорика в гостях і знав про твою манечку мити посуд негайно після використання? Хто викрав мого чоловіка? – Вікторія зосереджено замовкла, начебто телепатично допомагаючи мені зга-

дувати. – Не я. Жодного разу не була у вас у гостях.

– І не я, – на жаль, зараз це було єдине, що я могла стверджувати напевно.

Легко сказати, згадуй... Справа в тім, що Вікторія була мало не єдиною з наших із Шуриком спільних знайомих, хто так і не зволив зайти до мене в гості після переїзду. Інші заходили частенько. Було їх... сила-силенна. М-да, схоже, Георгій, котрий бурчить через постійний надмір у нас гостей, має рацію. Не знав би Хтось так добре мого помешкання...

– А раптом він і справді записку лишив? Ти чому не подивилася?

– Ніколи було, – збрехала я, не бажаючи зізнаватися подрузі, що я ледве кинула погляд крізь відчинені двері кухні та виявила на столі нещасну чашку, як відразу мало не з'їхала з глузду від ляку. – Я ж до тебе поспішала.

– То чому ми досі ще тут? Їдьмо мерщій!!!

Відмовити Вікторії, коли вона була сповнена рішучості, видавалося річчю немислимою.

– А телефон?

– А секретарка нащо?

– Може, самі не потикатимемось? Може, охоронця з собою візьмемо?

– Не хочу поки афішувати свої неприємності, – коротко кинула Вікторія, вже тягнучи мене за руку до дверей. – Зрештою, це лігво бандитів, чи твоя квартира?

– Це моє лігво. Ой, відчуваю, якщо Жорик колись довідається про всі ці події, то тієї ж миті лусне від люті й занепокоєння, або ж зведе мене в могилу своїми повчаннями.

– Уже краще хай це зробить він, а не твій Хтось. Я не про повчання, я про могилу, – любо всміхнулася Вікторія. – Заводь «Форда», я зараз віддам твою дискету одній перевіреній людині та

вийду. Копію Олександрового списку я йому вже віддала. Він обіцяв подивитися, чи нема в інтернеті інформації про людей із цими прізвищами.

– Що за людина? – насторожилась я.

– Це з наших старих електронщиків. Ще я дала йому на розгляд схеми, які знайшла в Олександровому столі.

– Я б ніколи не здогадалася, – захоплено кивнула я, – ані віддати ці схеми на дослідження, ні взагалі навіть про те, що вони мають якесь значення.

Вікторія втішено пирхнула і зникла в одному з кабінетів. Я помахала дисциплінованому швейцарові ручкою і вийшла на вулицю.

– А де колишній охоронець? – спитала я, коли Вікторія вже хазяйновито поправляла накривку сидіння, зручніше влаштовуючись на пасажирському місці.

– Звільнили. Щиро кажучи, то був єдиний персонаж зі старої команди, скороченню котрого я рада.

Вікторія чесно, але марно силкувалася запобігти масовим звільненням вірних співробітників, не вважаючи дисципліну головною складовою якісної роботи. Дивно було чути, що чиємось скороченню вона таки раділа.

– А чому?

– Класний хлопець, але останнім часом у нього з'явилася нестерпна звичка.

– Яка?

– Він їв смажену картоплю.

Я серйозно замислилася.

– Ну то й що? – усі мої спроби встановити можливі негативні наслідки такої звички скінчилися невдало, і я таки зважилась на запитання.

– А те, що його електрична плитка розпов-

сюджувала нестерпний сморід по всій конторі. Нормальні люди такого запаху не зносять.

– Давно це у вас нормальні люди почали працювати?

– Ну, є деякі, – ніяково посміхнулася Віка. – А ненормальні – тобто програмісти всілякі, що на роботі ночують – той запах ще більше ненавидять, оскільки він про їжу нагадує. А в них із їжі самі тарілки. Загалом, запропонували йому харчуватися вдома. Він сприйняв це буквально.

– Буває...

До моєї квартири ми, не змовляючись, скрадалися навшпиньки. Удвох, звичайно, було не так страшно, але все-таки...

– Якщо він там, треба захопити його зненацька! – швидше для виправдання власної поведінки прошепотіла я.

Обережно встромила ключа а замкову шпарку й потягла двері на себе. Природно, передовсім ми зазирнули в кухню. Чашки на столі не було. Я протерла очі. Вікторія підозріливо примружилася, позираючи то на мене, то на порожню поверхню столу.

– Ти впевнена, що тут була чашка?

– Атож.

– Ти впевнена, що не вигадала її?

– Звісно!

Вікторія хижо пригнулась і двома стрибками досягла шафи для посуду.

– Вона? – Віка витягла одну з чашок і чомусь перейшла на шепіт.

– Вона.

– Вітаю. У тебе не шизофренія. Чашка мокра. Її недавно помили.

Наступні сорок хвилин ми провели в пошуках записки чи будь-якої іншої звістки від Когось. На жаль, чашка була єдиним свідченням перебування в помешканні сторонніх.

– Агов, – на порозі став сусід Артем, – а чого ви дверей, типу, не зачиняєте?

– Клас! – поява хоч якогось, але все-таки чоловіка, миттю повернула мені бадьорість. – Від лиходія ховаємося, а самі не замикаємось. Втім, вони йому й не перешкодили б...

– Катю, – Вікторія чомусь пополотніла й кілька разів смикнула мене за рукав, – Катрусю...

– Що? – мене щиро стурбував стан здоров'я подруги. Здавалося, вона зараз зомліє.

– Води, мерщій! – закричав сусід, а потім додав крізь зуби: – Типу!

Артем навчався в медичному інституті. Коли він помітив, що Вікторії зле, миттю згадав про клятву Гіппократа. Поки я бігала в кухню та набирала в чашку води, сусід уже встиг схопити з підвіконня вазу з тюльпанами. Квіти полетіли на підлогу, Вікторія, що вже розплющила була одне око, негайно гепнулася слідом за ними. Вода була аж ніяк не першої свіжості, отож бідолашній стало ще гірше.

– Агов! – Артем несміливо потрусив Вікторію за плече. – Доведеться лікувати, – винувато повідомив він мені та рвучко хльоснув долонею по щоці хворої.

Її повіки плавно підвелися. Погляд поступово набував осмисленого виразу.

– Дякую, мені вже краще, – здавленим голосом промовила Вікторія і поквапилась воститися на дивані.

– Ну, – Артем запитливо дивився на мене, – я, типу, піду?

– Типу, йди, – люб'язно дозволила я.

І Артем, типу, пішов.

Вікторія моментально підхопилась і помчала у ванну.

– Це ж треба, облили мене такою гидотою!

– Він не знав, що вода несвіжа, – спробувала я заспокоїти подругу.

– Ти його не захищай, – накивала пальцем Віка, – він насправді ще той фрукт!

– Тобто?

Вікторія ретельно витерла руки, зробила урочисте обличчя, й натхненно прошепотіла:

– Тому що це – той самий білявець, якому Шурик читав нотації.

– Що?! Ті, про міліцію?

– Саме ті! Підозрюю, що твій сусід багато чого може прояснити для нас у цій справі. А запасні ключі від твоєї квартири в його батьків зберігаються, так? Ти куди?

Я рішуче рушила до дверей.

– Ну, я йому зараз влаштую!

– Стривай! – Віка не на жарт злякалася. – Ти що? Краще я на нього свою охорону з офісу нацькую. Вони вміють усю інформацію витягнути.

Ні, такий поворот не влаштовував мене.

– Причому навіть ту, котрою він не володіє. Шкода хлопця. Та й потім, не вірю я, щоб Тимко серед зловмисників затесався. Він, знаєш, непоганий хлопець...

– У тебе всі непогані!

– А в тебе всі погані!

На кілька хвилин ми ображено вмовкли.

– Зажди! – Вікторія перша зібралася з думками. – Не можна. Ні в якому разі не можна розкривати себе перед блондином. Він працюватиме нашим проводирем. Рано чи пізно муситиме ж він піти туди, де тримають Шурика.

У цьому вже вбачався певний сенс.

– Або зустрітися з кимось із основної зграї, – підтримала я здорову думку, позбавлену закликів до насильства. – І тоді ми зможемо вийти на Когось.

– Ти не зрозуміла? Хтось – це і є твій сусід! Він тебе добре знає, він спілкувався з Шуриком, він має доступ до ключів від твого помешкання.

«Що?! Вона хоче сказати, що мене до смерті налякав цей хлопчисько?!»

– Ні. Зовнішність зовсім не підходить. Хтось – демонічний лиходій, спортивний з вигляду. А Тимко – чахлик веснянкуватий.

– Ти теж у нормальному стані кучерява, коротко стрижена білявка.

– Розумієш, наростити штучне волосся з кісками та перефарбуватися – це легко. А от набрати зросту і ваги... Ні, Тимко не підходить. Але в одному маєш рацію: на Шурика та Когось він вивести може. Якщо, звичайно, ти не переплутала, і тоді з Шуркою дійсно він розмовляв.

– Такого переплутаєш, аякже, – гмикнула Вікторія і мстиво примружилася в бік вхідних дверей.

– Тільки скажи, хто вестиме спостереження? – вирішила я повернутися до справ.

– Охоронець із офісу.

– Той самий?

– Хоча б і він. Зрештою, засновник я, чи ні? Маю повне право хоча б раз скористатися трудовими ресурсами фірми для особистої мети!

Іноді мені ставало моторошно від того, що безліч живих людей, котрою повнився офіс подруги, була для неї всього-на-всього «трудовими ресурсами». А може, і я для Вікторії такий само «ресурс»? Втім, чи ж мені не байдуже?

– Катерино, ми мусимо скласти докладний план дій.

– Для початку я повинна бодай переварити вихідну інформацію, – похмуро відповіла я.

На тім і скінчили. Вікторія поїхала до офісу, я – до неї додому, аби змінити Тетяну на телефоні.

«Що спільного може бути в Шурика з Тимком? Де вони могли познайомитися? – болісно дошуку-

валась я відповіді. – Чого міг програміст Шурик навчати медика Артема? І чому вони говорили, що бояться міліції?»

– Ну нарешті! – Тетяна відчинила двері ще до того, як мій палець устиг торкнутися кнопки дзвінка. – Чекаю-чекаю... Ніхто не дзвонить, не приходить. Думала, ви всі теж позникали.

– Уже краще б ми, – стомлено зітхнула я, – тоді б, принаймні, стільки всього в голові тримати не довелось би.

– А ви записуйте, дитинко.

Мені залишалося тільки сумно всміхнутись. На жаль, тривалий час спілкування з комп'ютером зовсім відучив мене записувати щось руками. Очевидним прикладом для цього слугував мій записник, деяких записів котрого ні я, ані Георгій, ба, навіть моя матуся розшифрувати не могли.

Телефонний дзвінок змусив перервати міркування. Я зненацька вкрилася дрібними краплями поту. Навмисне змінюючи свій голос на більш дорослий і представницький, я зняла трубку.

– Алло?

Дзвонила Вікторія.

– Пробачте, – розгублено пробелькотіла вона, – я, видно, не туди втрапила.

– Туди, туди, – вже нормально заговорила я, – намагаюся дезінформувати супротивника. Нехай думають, що це ти трубку береш. Бо підозріло якось: чого це раптом я в тебе секретарем працювати надумала...

– Ти що, хочеш сказати, що в мене такий жахливий голос, як ти зображала?

– Про голос не знаю, але інтонації я перезняла точно.

– За інших обставин я образилась би. Але зараз не до цього. Слухай-но, в мене просто приголомшливі новини.

– Відразу кажи, гарні чи погані?

Вікторія замислилася.

– У нашій з тобою ситуації наявність новин – це вже добре, – нарешті зітхнула вона. І я зрозуміла, що справи кепські. Коли вже навіть схильна до згущування фарб Вікторія силкується додати собі оптимізму, виходить, ідеться про щось дійсно страшне. – Але спершу розкажи, що там у вас.

– Та нормально все, – відповіла я, – ніхто не телефонував.

– А Тетяна? Вона лікарні обдзвонила?

На чималому відрізку подальшої розмови я працювала чимось на кшталт передавача. Коли вдавалося нарешті вислухати довгі розпитування Вікторії, затуляла мікрофон долонею, повертала-ся до Тетяни та дублювала їй запитання роботодавиці.

– Ніде нашого Шурика не зустрічали. Таня скрізь залишила наш номер телефону. Їй обіцяли, що коли раптом розшукуваний з'явиться, то неодмінно перетелефонують, – ретельно транслювала я в слухавку відповіді Тетяни. – Цікаво, – додала вже від себе, – а в морзі їй теж таке пообіцяли?

– Катю! – обурилась Вікторія. – Що за чорний гумор?!

– У нашій з тобою ситуації наявність будь-якого гумору – це вже добре, – наслідувала я повчальний тон Вікторії.

– Факт перший. Папери, які так ретельно вивчав Олександр останнім часом, виявилися схемами систем автосигналізації, – багатозначно заявила Вікторія. – Як тобі?

– Відверто кажучи, ніяк. Шурик завжди відзначався дивним потягом до всіх цих «детальок із вусяками».

– Транзисторів, ти хотіла сказати.

– Відколи це ти так добре знаєшся на електроніці? – не стрималась я.

– Не можу ж я не поділяти захоплення свого чоловіка, – статечно відповіла Вікторія, і я пожалкувала, що Шурик не захоплюється, скажімо, вивченням поведінки тарганів.

– Отож, – провадила я, – він цілком міг зажадати власноруч зібрати систему сигналізації для власного авто. Жодного стосунку до його зникнення, гадаю, це мати не може.

– Може! – урочисто заявила Вікторія. – Тому що в нас є факт другий: список, що його Олександр ховав у фішбургерах, – це список людей, у яких усім відомі Діти Деточкина викрадали авто. Причому, в певному порядку.

– Тобто як? Усі прізвища збігаються? І хронологія викрадення відповідає порядку прізвищ у списку? – я намагалась не збожеволіти від нечуваної кількості такої інформації.

– Так, – нітрохи не жаліла мою бідну голову Вікторія, – усі прізвища збігаються. Крім останнього, якого, мабуть, ще не сталося.

– Будемо заявляти? – швидко запитала я.

– Ні в якому разі! – обурилась Вікторія. – Цим ми підставимо Олександра...

– Але потрібно ж якось запобігти викраденню, – у моїх думках миттєво спливли всі приховані обставини: останнім у списку стояло прізвище тієї самої поп-зірки, на яку нині працював Георгій. Не попередити Жорика про загрозу власності його клієнта було б очевидним свинством.

– Що нам до цього викрадення? Насамперед мусимо повернути Олександра.

– Якщо є ще кого повертати, – несподівано для самої себе висловились я. – Схоже, Шурик узявся самотужки «вирахувати» банду Дітей Деточкина і надто далеко зайшов у своїх пошуках. Він не про-

сто дізнався, хто ці люди. Можливо, це вони б йому пробачили... Він довів облудність їхніх принципів! Пам'ятаєш, досьє на жертв Дітей Деточкіна з висновками Шурика? «Не винен» – присуд, винесений мінімум трьом безневинно скривдженим Дітьми Деточкіна людям. Тоді відразу ясно, навіщо Шурикові знадобилося залучати мене до розслідування. Мабуть, злочинці вже здогадалися, що діється де-що недобре, і почали якось заважати діям Шурика. Я ж, у принципі, не повинна була викликати жодних підозр, – я все це говорила й сама вражалася, чому так раптово прокинулася в мені немислима досі розсудливість. І звідки я це все знала? Як примудрилася так швидко зіставити факти? – Якби підступний Хтось не «вичислив», моя діяльність залишилася б для Дітей Деточкіна непоміченою. Ет, і чому Шурик відверто не розповів мені все! – думка про чесність раптом нагадала мені одну з розмов із Шуриком. – Боже, Віко! – скрикнула я, не в змозі тримати в собі такі знання. – Це все через мене! Я розпалилася та підкинула Шурикові думку про користь чесності. Мовляв, прямо заявляючи людям про свої наміри, ти маєш значно більше шансів на успіх. Але я ж зовсім про іншу ситуацію говорила! А Шурик тоді ще сказав: «Катерино, твоїми вустами зі мною вочевидь розмовляє хтось вищий». Розумієш?! – усвідомлення всього цього пекло мене зсередини. – Я власноруч штовхнула Шурика просто в лапи до ворогів. Через мої слова він прийняв рішення розкрити перед ними карти! Я не переживу цього...

– Заспокойся, Катрусю, – кричала Вікторія з того кінця телефонного дроту.

– Дитинко, ковтніть водички, – голосила Тетяна поруч зі мною.

«Усе через тебе! Ти своїми дурними нежиттездатними ідеями заморочила бідолашному Шу-

рикові голову і змусила його зробити фатальну помилку!» – повторював внутрішній голос, від якого неможливо було сховатися.

– Катю, негайно отямся! Пізно журитися! Треба виправляти ситуацію! Ми вже стали на вірний шлях! Я не вірю, що вони могли б заподіяти Шурикові якусь шкоду. Швидше за все, замкнули його десь.

– Чому ти так думаєш?

– Тому що він їм потрібен. Він справжній майстер і знається на електроніці, я гадаю, краще за всю їхню банду. І ще, – Вікторія набрала повні груди повітря, як перед зануренням під воду, – тому, що він один із них.

– Не може бути! – мої мізки відмовлялися переварювати інформацію про несподіване перевтілення другого колишнього чоловіка. – Це ж Шурик! Він не може бути злочинцем!

– Тому й вирішив проводити це розслідування, – невблаганно провадила Вікторія. – Ось послухай, що я думаю: Олександр вплутався у це з цікавості, задля експерименту. Він колись розповідав мені, що теоретично придумав одну штуkenцію, котра допомагає розблокувати яку завгодно сигналізацію. Я тоді ще подумала: краще б щось корисне винайшов. Дистанційний пульт керування дитиною, наприклад. Але вголос не сказала.

– Чому? – здивувалась я.

– Не можу ж я бути розумнішою за свого чоловіка, – посміхнулася вона. – Отож. Придумав він, виходить, прилад, який генерує певне поле, що знеструмлює всі прилади в радіусі п'яти метрів. Якщо я правильно зрозуміла, звичайно. Загалом, будь-яка сигналізація в цьому полі тимчасово відмикається.

– Ну звичайно, адже вона від електрики працює, – я черговий раз була вражена талантами

свого другого колишнього чоловіка. Таке придумати! Варто зауважити, що всі мої чоловіки були трохи не в собі. З самого початку я приваблювала до себе виключно дивні особистості, тому-то й страждала все життя. Усі вони були нестерпні в побуті та трішки геніальні. Узяти, хоча б, Жорика...

«Зупинись! – різко перервав мої міркування Здоровий Глузд. – Ти з Вікторією розмовляєш і Шурика шукаєш, а не аналізом помилок свого особистого життя займаєшся. Зосередься на розмові! Безліч важливої інформації спливає...»

Довелося підкоритися.

– Отож, – правила своєї Віка, – щоб випробувати цей прилад на практиці, Олександр не мав ані часу, ні можливості. Спробуй-но лишень дістати всі необхідні запчастини! Швидше за все, цей твій сусід-блондин, чи Хтось, чи той, із ким Олександр вимушено обіймався в кафе, ненароком провідали про можливість зробити такий прилад і запропонували свої послуги щодо діставання деталей, фінансування абощо. Крім того, Олександрові могли запудрити мізки ідеями давньої організації Дітей Деточкина. Ну, тієї, про яку тобі Ожигов розповідав.

– Не міг Шурик повірити таким казкам! – обурилась я. – Тут їжакові ясно, що викрадення автомобіля – це крадіжка, як не крути. Навіть якщо ти не тільки всі кошти від продажу краденого на дитбудинки переказуватимеш, а ще й свої туди доклататимеш – від цього злочин не перестане бути злочином.

– Їжакові, може, і ясно, а Олександр чомусь повірив. Може, адреналіну забажалось. А можливо, просто потрібні були гроші. І вони справді з'явилися, коли він почав займатися цією своєю додатковою роботою.

– Ага, а як же щодо перерахування тих грошей у дитбудинки? Де ж суворе дотримання правил деточкинізму?

– Ну, не знаю, – дратуючись, Вікторія починала говорити надто швидко, – може, через те, що часи змінилися, Діти Деточкина тепер вважають справедливим залишати прибуток собі. Може, вони, як справжні професіонали, вирішили дотримуватися ідеї про розподіл праці. Мовляв, карати багатих – це так, це їхня справа. А ось допомагає бідним нехай хтось інший. Аби лишень вони встигли собі допомогти...

– Не розумію! – не вгавала я, – Шурик не міг піти на таке... Хоча...

І тут я раптом згадала перше прізвище зі списку жертв. «Виходить, усе-таки не тезка за прізвищем», – промайнуло в думках.

– Що? – Вікторія відчула наявність у мене нових думок.

– Річ у тім, що першою жертвою Дітей Деточкина був товариш Петров. Так?

– Ну?

– Прізвище розповсюджене, тому якимось не взяла цього до уваги відразу. Бачиш, цей нинішній власник мережі бензозаправних станцій колись дуже негарно повівся стосовно однієї людини, – я згадала, як тяжко переживав мій другий колишній чоловік цю історію. – Шурик мав університетського друга, за сумісництвом – викладача та наукового керівника...

– Знаю цю історію, – втрутилась Вікторія, – Олександр розповідав. Один гад вирішив викупити собі комуналку, обманом і погрозами виселив законних мешканців, натомість нав'язав їм абсолютно непридатні для життя приміщення. Довгі та витратні судові розгляди нічого не дали. Гроші вже тоді вирішували все. Олександрів друг, я так розумію, людина вже «далеко за п'ятдесят», нарешті стомився чекати справедливості від держави та впокорився зі своїм новим становищем напівбомжа. Єдине – схотілося йому раптом того гада особи-

сто навідати. Просто, щоб у вічі подивитися, просто, щоб у обличчя все висловити.

– Скінчилося бридкою сценою за участю охоронців Петрова, – закінчила я історію. – Шуриків викладач, якого буквально в потилицю виштовхали на вулицю, не зніс образи. Помер від серцевого нападу. Понад усе Шурик переживав, що дізнався про цю історію вже по смерті друга й нічим не міг допомогти. Гадаю, коли він побачив у списку потенційних жертв прізвище Петрова, то відразу й повірив ідеї про самосуд.

– От і я так думаю, – Вікторія повернулася до теми розмови. – Лише згодом, значно пізніше, Шурик запідозрив, що не все так гарно, як хотілося б. Почав збирати матеріали на жертв, переконався в їхній безневинності...

– Навіщо?

– Гадаю, хотів перервати ланцюг злочинів...

– І тут я наштовхнула його на думку, що можна відверто заявити про своє небажання брати участь у подальших справах групи... Ну хто мене тяг за язика? Може, Шурик зібраний матеріал до міліції відніс би.

– Навряд чи, – стомлено зітхнула Вікторія, – він не стукач. Тому й вирішив чесно попередити твоїх Когось із Блондином.

– А вони його схопили і...

– І тримають під охороною. Він геніальний винахідник, будь-яку шкоду йому завдавати не вигідно.

– Загалом, ти маєш рацію.

Ми хором зітхнули по різні кінці дроту, обидві чудово розуміючи, що останні фрази були продиктовані палким бажанням дійти зручного нам висновку. Вікторія пообіцяла незабаром прибути й поклала трубку.

Усе це мені страшенно не подобалося. Понад усе бентежила неминуча участь у всій цій історії мого

нинішнього благовірного. На жаль, я просто зобов'язана була попередити його про те, що Діти Дечокіна зазіхають на авто його клієнта. Але як же це зробити, не відкриваючи своєї участі в розслідуванні? І потім, може, нам із Вікою все це лише здається. Може, її співробітник неправильно розтлумачив список? До речі, про співробітника...

Телефон у цій квартирі, схоже, був запеклим ворогом розумних міркувань: дзвонив, щойно я починала обмірковувати бодай щось тверезе та зважене.

– Так?

– А чого ти вже мого голосу не вдаєш? – жваво поцікавилась Віка. – Ідея твого телефонного перевтілення мені сподобалася.

– Забула, – чесно зізналась я, – ти своїми безперервними дзвінками не даєш мені зосередитися.

– У нас є ще новини.

Я насилу здолала бажання негайно покласти трубку.

– Говори!

– Не лякайся так. Усе гаразд. Просто телефоную, аби сказати, що хвоста твоему сусідові вже приставили.

Не надто чемно я подякувала за таку гарну звістку, бо якраз настав час поділитися власними міркуваннями.

– Віко, в мене тут виникли недобрі передчуття...

– Ну? – до моїх передчуттів Вікторія завжди виявляла підвищений інтерес.

– Твій працівник... Ну, той, котрий наш список розтлумачував. Зваж, він теж, мабуть, второпав, про що йдеться, і тепер забагато знає...

– Про це я вже подбала, – досить різко мовила Вікторія.

– Ти що, вбила його? – вжахнулась я.

– Боже борони, – Вікторія навіть розсміялася, – як тобі язик повертається отак жартувати? Я йому

просто запудрила мізки історією, буцімто знайшла цей список дорогою додому, і, мовляв, тепер віднесу копію до міліції... Ну і, звісно, що про це краще нікому не розповідати. Адже в нас країна така: якщо хтось довідається, що ти про цей список чував, можуть запідозрити в причетності до злочину. Доведи потім, що ти не верблюд. – Вікторія перевела подих. – Отже, в нас усе о'кей. Мій працівник мовчатиме, а твій сусід під наглядом.

Після цього повідомлення Вікторія нарешті поклала трубку. Я знову замислилась. Відверто кажучи, в причетність Артема до викрадення Шурика вірити не хотілося. Тимко, хоча й відзначався крайнім ступенем шкідливості, все-таки був непоганим хлопцем. Може, Вікторія помилилася? І потім, хто сказав, що Шурик не міг розмовляти з хлопцем про щось інше? Я підозрювала, що незабаром з'ясується цілковита безневинність Артема й Вікторія вболіватиме через марно витрачені трудові ресурси. Підозри ці мали суто інтуїтивний характер і базувалися лише на моїх особистих симпатіях до невгамовного сусіда, тому до уваги їх навряд чи варто було брати. Отже, що не крок, то мерзенніша вимальовувалася ситуація. Я, на жаль, цілком їй відповідала, поступово перетворюючись на безпринципного монстра. Шурика не вберегла, Жорикові про прийдешні неприємності поп-зірки не повідомляю... І ось тепер, наостанок, вплуталася у війну проти власного сусіда.

Але, з іншого боку, хто ж їм усім винен, адже вони тільки й роблять, що встряють у жахливі авантюри? Знали ж, мабуть, на що йшли.

Телефон Силенських був сьогодні рідкісно популярний.

– Алло? – цього разу я знову змінила тембр голосу. Нехай Вікторія порадіє.

– Добридень, мені потрібна Вікторія Силенська.

Серце моє скажено забилося. «О, це вже занадто! – швидко заторохтів хтось усередині. – До такого повороту я не готова. Вимкніть це кіно! Перемкніть канали, переверніть платівку! Зупиніть літак, я зійду!!!»

– Я слухаю, – голос тим часом чесно виконував покладену на нього Вікторією місію.

– Шановна Віко, хочу заспокоїти вас відносно Олександра. Ваш чоловік у нас.

Здавлений стогін, що мимохіть вирвався з моїх грудей, цілком натурально зобразив ступінь розпачу Вікторії.

– Не хвилюйтеся так, – лагідно провадив до болю знайомий голос співрозмовника, – з ним усе буде гаразд. Гадаю, за кілька днів, максимум за тиждень він повернеться додому.

Я затамувала подих.

– Передбачаючи ваші запитання, дещо поясню. Сашко, скажемо так, відпрацьовує борги. Не хвилюйтеся, він перебуває в чудових умовах. Сам, що правда, зателефонувати не може, але тільки тому, що я не цілком йому довіряю. Раптом бовкне що зайве... Він у цьому профі... Нарешті останнє. Не хочу вас лякати. Але, якщо ви повідомите про його зникнення в міліцію чи ще куди-небудь, то чоловіка більше ніколи не побачите. Це я вам обіцяю. Запам'ятайте, невтручання органів або інших силових структур – запорука благополучного повернення Сашка додому. Ви все зрозуміли?

– Умгу, – придушено вичавила я.

– Ось і чудово. Не сумуйте, тиждень – це зовсім небагато. Зазвичай дружини навіть радіють відрядженням чоловіків. Воля усім на користь. Щоправда, не так давно довелось переконатися, що є й такі, котрі важко переживають розлуку. Кажуть: «Краще бути потрібним, аніж вільним». Уявляєте? Але їх, на жаль, меншість.

Я мовчала.

– Ну, гаразд, Вікторіє, завершимо розмову. До побачення.

«Що ж таке діється з цим світом?» – тільки й змогла прошепотіти я, кладучи трубку. Сумнівів не залишалось. Я ладна була заприсягтися чим завгодно, що розмовляла зараз зі своїм першим колишнім чоловіком, Робіним Вадимом Вікторовичем. Що більше з'ясовувалася ситуація навколо зникнення Шурика, то гірше почувалась я.

*Розділ восьмий, котрий усіх посилає
з корабля на бал*

Хатня робітниця Тетяна давно пішла, а Вікторія ще не повернулася. Я перебувала в цілковитій самоті та граничному нервовому напруженні. Жахливий тягар страшної звістки наліг усією непомірною вагою, сплющив мій мозок, не залишаючи шансів на розсудливість.

«Господи, ну чого їм усім спокійно не живеться? – з горя паплюжила я обох колишніх чоловіків найостаннішими словами. – Ну що вони не поділили? Що в них взагалі може бути спільного?»

«Не лести собі, – перервала це кокетування в думках моя послужлива Самокритичність, люб'язно підкидаючи внутрішньому поглядові чудові портрети нинішніх дружин моїх колишніх чоловіків. – Ти тут ні до чого. Вони й знайомі раніше не були».

Справді, як не крути, доводилося визнати, що Шурик із Вадимом протидіяли аж ніяк не на любовному фронті. А шкода, тоді справа набула б не таких серйозних обертів.

Я раптом згадала кинуту Вадиком фразу про зрадництво компаньйона. Усе сходилося. Робін цілком підходив на роль ідейного натхненника Дітей Деточкина.

«Ожигов! – осяяло мене. – Ожигов щось казав про існування Дітей Деточкина за радянських часів... Потрібно терміново перемовитися з ним. Чи може Вадим мати відношення до тієї, колишньої організації? Навряд чи Робін виявився б звичайним злодієм, котрий жадає наживи... Він швидше справді борець за ідею. Божевілля та запальності на це йому таки не забракло б...»

Я схопила слухавку, потім спробувала вигадати більш-менш чітке формулювання запитань, потім згадала, що не знаю телефона Ожигова, й полегшено зітхнула. Усе одно нічого не з'ясувала б до пуття. Не запитувати ж прямо: «Скажіть, Вадим Робін міг викрасти ваше авто?» Необхідно було ретельно обміркувати кожен з майбутніх кроків. Перше, що спадало на думку, – Робін не може нікому заподіяти шкоди. Шурикові, схоже, нічого лихого не загрожує, але заспокоїтися, не докопавшись до істини, я не могла.

«Отже, вимальовується досить виразна картинка, – продовжувала я уявні пошуки, – Шурик познайомився з Вадимом і розкрив йому таємницю свого винаходу. Будь-яка система сигналізації тепер не перешкодить. Вадька, вічний борець за справедливість, який давно зі свого зарубіжжя точить зуби на гадані зміни, що відбуваються на батьківщині, вирішує поновити свій каральний орган. Діти Деточкина відроджуються. Шурик, очевидно, з любові до справи, а також від ненависті до першої жертви, береться допомагати Робіну. Якимось чином до них прилучаються Артем і Хтось. Господи, невже Вадим знав, що Хтось полював на мене? Ні, Робін обов'язково попередив би мене...» – у голові поступово вимальовувалися подробиці божевільного плану.

– Катерино, ти де? – не чекаючи на відповідь, Віка пройшла в кухню. – Ходи-но сюди!

Я послухалася, готуючись до майбутньої розмови.

– Цей твій сусід зовсім нестерпна істота, – Вікторія мала стомлений вигляд і була якась над міру заклопотана. – Він і не збирається вирушати в справах. Гуляє, бачся! Зараз сидить просто на траві біля центральної площі, шарпає струни на гітарі та репетує пісні з матюками в товаристві непристойних з вигляду молодиків. Бідолашний охоронець, змушений це слухати, що не десять хвилин мені телефонує з проханням змінити об'єкт стеження.

– Віко, був дзвінок від викрадача.

Вікторія перемінилася на виду та впустила ложку. Я на мить замислилася й відразу пожалкувала про сказане.

– Сказав, що передає трубку Шурикові, – почала гарячково виправляти становище. Дзвінок і прохання викрадача навряд чи змогли б заспокоїти Вікторію. А от слова Олександра, безумовно, musiли справити на неї суттєвий вплив. Не поспішаючи, намагаючись згадувати властиві Шуриковій мові слівця, я передала Вікторії свою телефонну розмову з Робіним. У Вікторії musiло скластися враження, що Шурик уже залягодив справу. Нібито все, що необхідно було зробити для покриття боргів, планувалося завершити протягом найближчого тижня. Уже складений мною план дій не передбачав передчасного втручання охорони Вікторії в життя та здоров'я мого першого колишнього чоловіка. Для початку належало з'ясувати, у чому й наскільки винний Робін.

– Таким чином, – закінчила я свою розповідь, – ми можемо заспокоїтися. Тут усе очевидна правда. Нам треба просто перечекати цей тиждень. Шурикові нічого не загрожує.

– А кому загрожує? – не в лад запитала Вікторія.

Я знову замислилася.

– Багато кому. Авто нашої поп-зірки, наприклад, і далі загрожує зміна власника – це питання, як і раніше, не давало мені спокою. – Нам із тобою – загрожує нервовий розлад...

– Він не сказав, коли телефонуватиме знову?

Схоже, безсонні ночі далися Вікторії взнаки. Дурнувати запитання так і сипалися з її вочевидь напівсонної голови.

– Віко, тобі треба поспати. Давай так: надумаєш почати будь-що – негайно телефонуй. А поки просто лягай. І відкличай охоронця від Артема. Раптом викрадачі здогадаються, що стеження – твоя справа. Це загрожує Шурикові неприємностями. Гаразд?

Якби Вікторія і хотіла, вона не змогла б продовжити стеження. Охоронцям-бо також іноді доводиться спати. А втаємничувати у особисті справи ще когось Вікторія вже навряд чи хотіла. Я щиро пораділа за Артема, який не виказав досі місця проживання Вадима.

«А може, Тимко взагалі тут ні до чого?» – знову промайнула надія.

Вікторія на подив спокійно сприйняла звістку про те, що я її полишаю. Мабуть, їй справді необхідно було відпочити. Я пообіцяла, що повідомлю, щойно Хтось знову з'явиться на обрії, і намагаючись не думати про сон, кинулася до найближчого інтернет-кафе.

План був простий. Я збиралася докладно записати всю інформацію про Дітей Деточкіна та залишити її на збереження в інтернеті. Для цього створила нову поштову скриньку та відіслала на неї звіт, який у мене вийшов.

Звичайно, простіше було б написати викривального листа про Робіна на папері та віддати Вікторії з проханням розпечатати у випадку, як-

що я не повернуся протягом, скажімо, двох днів. Але, на жаль, люди – істоти недосконалі. Я б, наприклад, на місці Вікторії, не втрималася та прочитала задовго до зазначеного терміну. Тоді вийшло б, що я підставила Робіна, ще не цілком переконавшись у тому, що він винен. Ні, спочатку належало все точно з'ясувати, а вже потім розкривати чи не розкривати для громадськості імена Дітей Дєточкіна. Якщо ж у процесі розслідування зі мною станеться щось лихе, тоді справа матиме цілком інший вигляд. Світ прочитає залишене мною в інтернеті послання та покарає злочинців. Для такого страхування найбільш підходила сестриця Настуся. Головною перевагою Настусі як особи, що підходила для цієї ролі, було її повне незнання інтернету.

– Алло! Ненько, привіт! Методів поводження з телефоном навчилася? Як тобі вдається подолати надмірну кількість підлітків удома?

Споряджаючи Дарину до нас на дачу, Вікторія про всяк випадок видала моїй мамі стільниковий телефон, тимчасово відібраний у Тетяни.

– Краще запитай, як їм вдається впоратися зі мною, – засміялась мама.

– Поклич-но мені Настусю, плі-із.

– Навіщо? – мати була щиро здивована.

М-да... Того, що ненька не дозволить собі залишити без уваги мій дивний дзвінок, я не врахувала.

– Пишу статті про дівчаток-підлітків, хочу поставити з допомогою сестриці один експеримент.

– Це завжди будь ласка. Це вона любить, – відповіла мама й нарешті погукала кудись: – Настю, твоя навіжена сестричка хоче на тобі потренуватись, як дітей мучити! Ходи-но до телефону.

Сестриця опинилася біля трубки немислимо швидко.

– Привіт! Від мене й від Дашки.

– Їй теж. Настусю, потребую твоєї допомоги, – серйозно почала я.

– Класно, – не менш серйозно зреагувала Сестриця, – я тобі зараз таке розповім...

– Стривай, – не дозволила я розбігтися дитячим думкам, – я в справах дзвоню. Як вважаєш, ти вмієш тримати рота на замку?

– Начебто, вміла, – Настуся раптом по-дитячому заголосила, – вмію, вмію, просто забула... Ти мені вір, будь ласка, – і Сестриця навіть на кілька секунд замовкла, наочно демонструючи свої навички мовчання.

– Скажи, хтось чує, про що ми говоримо?

– Ні.

– Візьми папір і запиши, – я почала диктувати по буквах, – «На mail.ru, ім'я «krol», пароль «nasty» – гляди, не переплутає нічого. Тепер прочитай мені, що вийшло?

– Ти перевіряєш, чи вмію я писати? – невдоволено поцікавилася Сестриця, але все-таки слухняно виконала прохання.

– Я перевіряю, чи вмію думати. Якщо ти нічого не переплутаєш, і все вийде, як я хочу, то на світі значно поменшає проблем.

– Чого? – останні слова для сприйняття Настусі виявилися навіть складнішими за ті, що диктувались.

– Не звертай уваги, – поквапилась я розвантажити дитині мізки. – Значить, так. Цей запис поки нікому не показуй і нічого про нього не говори. Тепер переверни аркуш іншим боком, – про те, щобчити вразливу Настусю обманювати, й мови не було, довелась, щоправда придумати для неї коротенький тест: – «Володимир Ілліч Ленін це:

1) революціонер, 2) контрреволюціонер, 3) ваш варіант». У стовпчик пиши номери запитань, поряд- номери відповідей.

– А якщо мій варіант?

– Відповідай усно, – тест я вигадувала мимохідь, тому мене не надто хвилював результат. – А на аркуші постав трійку.

– Гадаю, це був перший російський президент, – дуже серйозно відповіла Сестриця.

– Боже, чого тільки тебе в школі вчать?! – здивувалась я.

Ми поки що до наших часів не дійшли. Зараз стародавню Грецію проходимо, – ображено взялася виправдовуватись Настуся, котра все життя була відмінницею і не зносила, коли в її знаннях хтось сумнівався.

– Схоже, тобі ще рано проходити цей тест. Так мамі й відповідай на запитання про нашу розмову: «Намагалися пройти тест, але з'ясувалось, що він для дітей старшого віку». Зрозуміла?

– Катрусю, я вже не маленька! – голосно обурилася Настуся. – Не скажу я нікому про твої імена з паролями, не хвилюйся.

– Голосніше не могла? – в свою чергу обурилась я. – Бачу, тут і говорити нікому не доведеться. Слухай далі. Якщо я не подзвоню тобі післязавтра, обов'язково передай цей аркуш Вікторії та Жоріку. Добре?

– А як я до них потраплю? Мене ж мама не відпустить...

– Продиктуєш, як я тобі, по телефону. Запиши номери стільникових. Так і скажеш: «Катерина просила продиктувати тобі це, якщо вона не з'явиться до післязавтра». Це дуже важливо, Настусю. Я доручаю тобі завдання, як дорослій.

– Без питань! Буде виконано, – відрапортувала Сестриця. – Тільки скажи, що це за паролі?

– Ти ж казала, що питань нема? – посміхнулась я. – Гаразд, якщо все виконаєш як слід, потім розповім.

– Обіцяєш?

– Чесне сестринське.

– Не надто надійна присяга, – в'їдливо зауважила Настуся.

Все одно тепер я почувалася безпечніше. Заради того, щоб розкрити таємницю загадкових паролів, Настуся землю гризтиме, а зробить як треба. Ніщо не змусить її тепер відступитися від обіцянки, яку дала мені: зачитає потрібний текст потрібним людям і саме післязавтра. Іншого способу вдовольнити власну цікавість не матиме. Спокуса самотужки розгадати таємницю відсутня: навіть якщо Настуся раптом здогадається, що йдеться про інтернетівську поштову скриньку, то в місто її все одно ніхто не відпустить. На мій погляд, ідея такого страхування була просто геніальною.

Отже, тили було підготовано. Тепер я збиралася вирушати на вечірку. Ото Вадик зрадіє! Особливо, коли я притисну його до стіни зі своїми розпитуваннями про Дітей Деточкина. Зрештою, ми не чужі люди. Він повинен розповісти мені правду.

Потай від самої себе я раділа з того, що маю привід знову побачити Вадима. Спогади про його занудство та нестерпність у спілкуванні чомусь щоразу вилітали з моєї голови за п'ять хвилин по тому, як я з ним розходилася. А ось теплий погляд його очей і вкрадлива м'якість інтонацій невідь чому запам'ятовувалися надовго. Робіна завжди хотілось бачити ще бодай раз. Це було хай і містичним, але все-таки фактом.

«Пригадую, Шурик уже намагався так вчинити», – обурювався Здоровий Глузд, коли я гнала «Форда» до центрального ресторану.

«Він ніколи не був одружений з Вадиком і не міг розраховувати на його цілковиту прихильність, –

відбивалась я. – Крім того, Шурик не підстрахував себе так, як я. У разі мого зникнення, Настуся зателефонує Георгію та Вікторії. Ті вже зрозуміють, що йдеться про віртуальну поштову скриньку та починають звіт. Тоді мій порятунок виявиться справою кількох годин. І потім, якщо я негайно не з'ясую, що відбувається, то просто збожеволю. Єдиний доступний спосіб щось швидко зрозуміти – запитати в тих, хто знає. А хто більш за Вадима компетентний у всьому цьому?»

Як не дивно, я раптом заспокоїлась. Удача прихильна до найманців Добрих Намірів. Я нікому не збиралася шкодити. Я їхала з'ясовувати правду й шукати справедливості. Вадим повинен був мене зрозуміти.

На жаль, аби зрозуміти, Робін, як мінімум, мусив мене вислухати. Для цього нам із ним хоча б на мить належало залишитися наодинці. В умовах, що склалися, це було нереально. Винуватець торжества, власник фірми, яка святкувала п'ятиріччя, виявився колишнім однокласником Вадима. Цей чоловік вразив би своїми габаритами будь-чию уяву. Проте він, ніби водограй, розбризкував навсібіч привітність та дотепи. З дивовижною для такої комплекції легкістю переміщувався від однієї купки гостей до іншої, ні на мить не випускаючи нас із Робіним із своїх гостинних обіймів.

– Як усе-таки здорово, що ти прийшов, – господар уже тяг Вадика до котрогось із нових гостей, – і вам, панянку, я також невимовно радий, – згадував він про мене, шанобливо підтримуючи за лікоть, причому, його долоня ніби ковтала всю мою руку. – Я, знаєте, останній із могікан. Уся наша група давно вже за кордоном. Страждаю через відсутність однодумців. Нинішні психологи, вони, знаєте, трохи інакше дивляться на світ. Нас навчали медицини, а містики

ми вже самі нагонили. А зараз дітей різних окультних штук офіційно навчають. Це дуже кепсько. Такі речі кожен мусить розкопувати самотужки та вивчати досконало, а не з-під батоба для заліку. Ох, перепрошую, трохи захопився. Знаєте, так стомився від відсутності «наших»... І тут, на тобі, Вадим власною персоною! Та ще й у супроводі такої чарівної дами.

Господар потискав руки новоприбулим, ляскав їх по плечах, вручав келихи з прохолодними напоями, підкликаючи дзвінким клацанням пальців одного з офіціантів, які хаотично снували залом, і відразу демонстрував якісь буклети з фотографіями продукції фірми. При цьому він ні на мить не переставав теревенити, сміятися та втаємничувати нас із Робіним у хитре плетиво свого життя.

– Це Вадим, мій колишній однокласник і добрий друг. Видатний психолог і, до того ж, досі при своєму розумі. Серед людей цієї професії це, знаєте, рідкість, – рекомендував Робіна господар, – а це Катерина, вона прийшла з Вадимом, так що, Пашенько, припиніть стріляти в неї очима. Вона тут із моїм другом, любий!

«Любий», він же Ожигов Павло Олександрович, зовсім не претендував на мою симпатію. Він просто був спантеличений, тому безглуздо переводив погляд з Вадимового обличчя на моє. Що це його так здивувало?

– Здрастуйте, Павле Олександровичу, – привітно закивала я, – як сямаєте?

– Т-ти?! Т-ти тут? Але як?! – невиразно пробурмотів Ожигов, і очі його миттєво перетворились на майже бездоганні кружальця.

Я сторопіла. А чому це, власне, я не могла тут бути? Може, журналістів, на його думку, не можна допускати до подібних вечірок?

- Дуже просто, – посміхнувся Робін і якось особливо, майже урочисто простяг Ожигову руку, – прийшов, почергово переставляючи ноги. Дуже радий бачити тебе, Павле.

- Ба! То ви тут усі й без мене вже знайомі! Га-разд, згодом поступлюся вам товариством Робіна, Павле Олександровичу, ще поспілкуєтесь досхочу. Обов'язки господаря вечірки незабаром відірвуть мене від мого дорогого друга. Зараз же, Вадько, ходімо, я познайомлю тебе зі своєю дружиною. Катерино, не відставайте... Пане Ожигов, даруйте, ми вас поки що залишимо.

Вадька з Ожиговим обмінялися легкими кивками. Чомусь я відразу зрозуміла: щойно правила пристойності дозволять Робіну викреслити себе з ескорту господаря, він негайно повернеться до Павла Олександровича.

- Я на секунду відлучуся, – шепнула я Вадимові та поквапливо повернулася до Ожигова. Його реакція на нашу появу насторожувала.

Ожигов, як завжди, мав украй комічної вигляд. Павло Олександрович замислено крутив у пальцях-сосисках взятий з фуршетного столу хот-дог, ніби намагаючись визначити, котру з сосисок треба їсти.

- Не заважатиму? – чемно поспитала я.

Ожигов здригнувся.

- Замислився, – пояснив він, хоча я поки що нічого не запитувала. – А ви як? На роботі, чи справді розраховуєте на Вадима? Тобто, ви й справді його приятелька?

Видно, Павло Олександрович уже начепив на мене ярлика химерної журналістки, ладної будь-якими шляхами зібрати цікавий матеріал.

«От же ж, навіть на закриту вечірку проникла, використовуючи Робіна, ніби транспорт. Метка!» – читала я в хитрувато примружених очах Ожигова.

– Дружина, – холодно відповіла я, – що-права, колишня, тому ні в чому на нього не розраховую. А що?

Ожигов проковтнув половину хот-дога, не прожовуючи.

– Не одне, то інше, – незрозуміло пробурмотів він. – А яким вітром його знову на Батьківщину занесло? Ви вже б повинні це знати...

– Повинна, – тяжко зітхнула я, і Ожигов зрозумів, що не все в моєму житті складається так, як повинно б. – А чому ви запитуете?

– Та так, – відмахнувся Павло Олександрович, і я відчула, що нічого путящого від нього домогтись не вдасться.

Правду кажучи, нерви мої були на межі зриву. Надто довго та ретельно налаштовувала я себе на відверту розмову з Вадимом. Тому тепер, коли нарешті зважилася, не могла чекати ні секунди. Але ради, здається, не було. Доводилося знічев'я розглядати залу та гостей, сподіваючись, що Робін колись-таки звільниться та вділить мені дрібку свого часу.

Люду в залі тим часом прибувало. Хто б подумав, що п'ятиліття якоїсь фірми можна відзначати настільки помпезно. Серед безлічі дорогих костюмів, запаморочливих макіяжів та вечірніх суконь така особа, як я, вбрана в білі бриджі та квітчасту майку, видавалася, мабуть, зухвалою. Ну не встигла я додому заїхати, щоб перевдягтись! Що ж тепер? Втім, нікого, схоже, не обходила моя зовнішність, усі були надто заклопотані власними персонами. Навіть кривдно. За старих часів мене б просто не пустили на свято в такому вигляді. Видно, раніше люди все-таки більше уваги приділяли оточенню. Нині суспільство розвивалося в напрямку цілковитої байдужості до всього на світі.

Фуршетні столики нагадували казкові скатертини: скільки б не споживали гості їжі та питва, вони все одно залишались заповненими. Навколо маленької сцени в кутку зали юрмилися гості, даючи слушні поради музикантам, які налаштовували інструменти. Я завжди казала, що крім музичних репетицій, нещасним артистам необхідні ще й регулярні тренування для нервів. Уже якось так склалося серед ділових людей нашого міста, що всі займалися всім підряд, тому безперервно бралися розумувати. Не дивно, що найталановитіші городяни давно полишили це місто й працювали собі десь у столиці, чи й за кордоном.

Телефонний дзвінок мого стільникового гармонійно влився в звуковий хаос, що панував навкруг.

– Так, Віко, я тебе слухаю, – голос Вікторії миттєво розбурхав у мені приспану тривогу. – Чому ти не спиш?

– Щойно телефонувала Даша, – Вікторія тяжело зітхнула, – ти не уявляєш!

– Що?! – не на жарт перелякалась я.

– Виявляється, коли Олександр ішов з дому, суворо наказав Дарині в разі, якщо його не буде до сьогоднішнього вечора, прочитати мені один текст.

– Який?

– Ну, крім усіляких заспокійливих фраз, на кшталт «зі мною все гаразд», там було ще прохання полізти до морозильника й дістати звідтіля папери, щоб передати їх твоїй агенції. Олександр, схоже, був упевнений, що ти з'ясуєш що до чого та вирішиш, що робити...

– Дивно, – пробурмотіла я, швидше сама до себе, ніж до Віки.

– Нічого дивного, – повчально мовила подруга, – Олександр завжди переоцінював твої розумові здібності.

– Я не про те, – тільки в'їдливих зауважень Вікторії мені зараз і бракувало. – Поки не факт, що я не виправдала Шурчиних сподівань. Дивно інше. Дивно, чому Дарина не полізла до морозилки сама. Причому, ще до вказаного терміну...

– Я теж здивувалася. Знаючи її цікавість... Загалом, після довгих випитувань вдалося встановити, що Дашка лазила туди й дивилася папери. Тільки нічого не зрозуміла, тому поквапилась застромити їх назад. Крім того, Олександр обіцяв їй купити якийсь там журнал у разі суворого дотримання його умов. Дашка боялася говорити раніше, ніж було наказано.

– Тим більше, що ми самі все знайшли. Користь від цього яка?

Я згадала свій внутрішній монолог про те, як чудово примудрилася підстрахуватись перед розмовою з Робіним, і наскільки неправий Шурик, що не вчинив так само. Виявляється, вчинив. Мені довелося зібрати всі внутрішні сили, щоб вигнати зі свого серця недобре передчуття.

– Гаразд, поки що діємо, як домовлялися, – заспокійливо пробурмотіла я до Віки. – Згода?

– Я теж так думаю, – тоном страдниці, яка передчасно ховає себе в монастирі, смиренно проказала Вікторія. – Просто вважала за потрібне тобі повідомити. Тільки це ще не все... Надійшли чергові новини.

– Дуже шкода.

– Мені теж. У нашому гаражі все перекинуто догори дном. Там очевидячки чогось шукали. Крім того... Можливо, мені здається... Але... Загалом, у мене відчуття, що хтось порпався в моїх речах. Мені здається, що й у квартирі теж встигли побувати, поки я до гаража ходила. Розумієш?

– Чого тебе туди взагалі понесло проти ночі?

– Не спалося. Хотіла речі Олександрові переглянути, може, знайти щось варте уваги. Що вказувало б на злочинців...

– Ми ж домовлялися нічого поки не починати!?! – я зрозуміла, що, незважаючи на мої запевнення в неущкожденості Шурика, Віка все одно не зупинилась, а вирішила продовжити самостійне розслідування.

– Та я й не збиралася. Не спалося, кажу.

На мить я відчула себе зовсім маленькою і беззахисною. Жахливо схотілося ввіткнутися носом у кого-небудь дужого та голосно розреветися. Що ж це діється?! Чому ж нема порятунку від цих гадів?!

«Стривай. Ти не маєш права на паніку. Ти повинна діяти. Ти забагато знаєш, аби відсиджуватись у власних страхах. Відповідальність за все, що станеться далі, – на тобі».

– Вживай снотворне! – знову взялася я повчати Вікторію, однак не стрималася та почала ділитись власними переживаннями. – Господи, як же цей Хтось до тебе в помешкання пробрався? У тебе ж замки та двері броньовані...

– У Шурика були ключі.

– І від гаража теж.

– Он воно що. Причому, раз у домі нічого не зникло, значить це, на жаль, не злодії... Мені страшно. Може, все-таки зателефонувати в міліцію?

Тільки не зараз! Я вже за два кроки від вирішальної розмови, після якої, коли все владнається, Робін змушений буде відпустити Шурика... Не потрібно зараз сюди органи вплутувати...

– Міліція всіх посадить. Не з'ясовуючи тонкощів.

– А що робити?

– Спати. Просто спи, та й годі! Шурка ж сказав, що повернеться. Виходить, хвилюватися не варто.

Нарешті, ми розірвали зв'язок.

«Що ж шукав Хтось? Що йому потрібно? Для чого влаштовувався обшук?»

«Та що завгодно! Докази, того, що Діти Деточкина винні у скоєнні злочинів, наприклад. Шукав того, що може його виказати в подальшому. Дякувати ще, гаража не спалив, щоб відразу все разом і знищити».

«Необхідно терміново поговорити з Робіним. Ну коли він звільниться нарешті?!

На протилежному від сцени боці зі стелі звисав величезний проекційний екран. На ньому, як повідомив мені раніше Вадим, незабаром збиралися показувати презентаційний фільм про діяльність фірми. Двоє хлопчаків літ по двадцять, один дрібний, але статечний та неквапний у рухах, інший довгий, незграбний, але по-сільському моторний, одягнені в куртки безглузлого рожево-жовтогарячого кольору, дуже емоційно налаштовували техніку для показу. Вони тицяли пальцями в рожево-жовтогарячий монітор, дзвонили кудись із рожево-жовтогарячих стільникових телефонів, тупотіли один на одного рожево-жовтогарячими кросівками та грозилися кулаками своєму проекційному екранові. Давно відомо, що жодна вечірка в нашому місті не обходиться без технічних затримок. Незважаючи на трагізм мого становища, спостерігати за цими діячами було дуже весело. Зрештою, до центрального входу в ресторан під'їхав рожево-жовтогарячий фургон, і хлопці взяли вивантажувати з нього коробки зі змінною технікою. Я не витримала такого надміру фірмових кольорів і засміялася вголос.

– Не нервуй людей, їм і без тебе тоскно, – шепнув мені на вухо Робін, який підкрався безгучно.

– Вадичку! – я намертво вчепилася в його долоню, побоюючись, аби знову не втік. Ти не уявляєш, як здорово, що ти звільнився! Мені потрібно негайно перемовитися з тобою.

– Котю, – Вадик дуже лагідно визволив руку, – не ображайся, але мій обов'язок – поспілкуватися з хлопцями. Це я порекомендував проєкційний екран для такого заходу. Як ти розумієш, мене надзвичайно цікавлять проблеми, які їх турбують. Зараз підійду.

Вадим пішов радитися зі своїми рожево-жовтогарячими персонажами.

– Ну що? – господар вечірки мало не розчавив мене енергією занепокоєння, що випромінювалася з кожної клітини його габаритного тіла.

– Начебто їм якісь запчастини привезли. Напевне, все буде гаразд, – спробувала я залагодити провину Вадика.

– Усе гаразд? – grimнув Господар. – Такому безладові вже ніколи не дати ради! Екран що, його поладять, я сподіваюся. А ось наш високоповажаний співак щойно повідомив мені, що з туру не повернувся і виступити в нас не зможе. Чому не сповістив про це хоча б учора?!

– Не знаю, – чесно відповіла я, – я б на його місці повідомила.

– Так ото ж! Доведеться тутешніми музикантами вдовольнитися.

– А хто мав приїхати? – я вже передчувала недобре.

У відповідь, звісно, пролунало прізвище підопічного мого Георгія. М-да... Нічогенькі збіги. Довго б я пояснювала Жорикові, що роблю з нелюбим йому першим чоловіком на закритій вечірці в ресторані.

Саме тієї миті серед традиційних світських силуетів промайнула підозріло знайома парочка. Ба!

Так це ж Ключка з Кішкою. Вони-бо якими шляхами сюди потрапили? «От уже справді, вся авангардна частина міста на одній вечірці», – посмінулась я, гарячково продумуючи, як поясню Кішці свою присутність поряд із її жертвою.

– Цілковито до твоїх послуг, – галантно вклонився мені Вадим, який уже встиг залагодити з рожево-жовтогарячими хлопцями всі нюанси. – Ти хотіла поговорити.

– Дуже хотіла, – підтвердила я, озираючись. – До речі, ліворуч від мене, біля сцени, випромінює потоки чарівності твоя знайома. Тільки не озирайся. Помітять – доведеться вітатися, пояснювати...

Вадим зрозумів. Потягся до таці офіціанта, що саме пробігав повз нас, широко розвернувся, взяв двома пальцями келих із шампанським і спробував піднести його мені. Збоку здавалося, начебто цей джентльмен страшенно боїться розлити напій, тому рухається так повільно та пильно дивиться на келих. Насправді Робін давав собі час і можливість оглянути зал. Крізь тонке прозоре скло незаповненої частини келиха він виразно бачив усе, що відбувалося біля сцени.

– Браво! – я була щиро захоплена, – тобі слід було стати актором. Щоправда, ти, як завжди, трохи переборщив із обережністю...

– Обережність, Котько, зайвою ніколи не буває. Повір мені.

«Ось вона, слухна нагода!» – я миттєво зосередилась. Нерви стислися в пружину й чекали на розв'язку.

– Вірю. Більше того, сама роблю так само, – голос мій чомусь зовсім захрип. – Моєї обережності досить навіть для того, щоб говорити з тобою відверто.

Вадик нічого не відповів, але погляд його на мить зробився безмежно серйозним. «Він здогадався!» – швидше відчула, ніж подумала я.

– Краще скажи мені, – Робін уже посміхався і багатозначно підморгував, – самовпевнений тип, що не знімає своєї руки зі стегна Валерії – той самий Ключка?

– Ну так, – розгублено відповіла я.

«Він здогадався й поквапився перевести розмову на інше. Він застерігає мене від початку бойових дій. Ех, Вадько, Вадько...»

– Негоже, – Вадим осудливо похитав головою. – Цей Микола вочевидь користується нашою Лерочкою з метою самореклами. Мовляв, дивіться, яку панянку маю.

– Повір мені, вона не проти.

– Але ж і до всіх інших авантур він її спонукав, чи не так? Адже це була його ідея – розкручувати закоханих іноземців на гроші?

– Не знаю, – відрізала я, – Вадику, я не про це зараз хочу говорити. Вислухай мене, це важливо.

– Можливо, якби не з'явився в житті Лерочки цей Ключка, була б вона чесною дівчиною...

– Неправда, він її з куди гіршої колотнечі витяг. Вона до зустрічі з ним навідницею у квартирних злодіїв підробляла. Він її від в'язниці відмазав і людиною зробив, – невідь чому вирішила я виправдати Ключку.

Але Робін не слухав. Замислено примружений, він дивився кудись повз мене, і в очах його металіся уривки суперечливих думок. Ця риса, як я вже казала, була спільною в нас із Робіним: коли ми обоє замислюємося, то вміємо цілком випадати з реальності.

– Вадику, отямся нарешті! Ти знову не чуєш нікого, крім себе! Мені потрібно поговорити з тобою! Про Шурика, про твої справи з ним! – за мить до цього музиканти, які досі видавали кволі, уривчасті звуки, зважилися раптом заграти щось складне. Звичайно, з'ясувалося, що ми стоїмо

просто біля одного з динаміків. Музика хвилиною накрила мої слова.

Вадим раптом отямився й запитливо глянув на мене. На жаль, з його погляду неможливо було визначити, чи чув він останню фразу. Роздуми, видно, принесли Вадикові щось дуже важливе. Незважаючи на те, що почути я його вже не могла, Робін почав щось пояснювати. З легкою напівусмішкою цілковито божевільного він напружено ворухив губами і не зводив з мене очей. Я вказала на динамік, потім на свої вуха та заперечливо похитала головою. Вадим ображено відмахнувся. Начебто я навмисно не схотіла його слухати. Відмахнувся, але й далі говорив і говорив. Як же все-таки складно спілкуватися з ненормальними!

– І що б ти не навігадувала потім, хочу, щоб ти все-таки не думала про мене погано. Коли-небудь я зможу все пояснити тобі. Згода?

Музика стихла так само зненацька, як і почалася. Певне, музиканти просто показували організаторам, що готові, коли це знадобиться, виконати свої обов'язки.

– Не знаю. З усього твого монологу я розчула тільки останню фразу, – відповіла я Вадимові.

– І правильно! – Вадик чомусь зрадів. – Виходить, так було потрібно. Насправді, остання фраза була найважливішою...

– Робін, з тобою знову неможливо спілкуватися! – я відчула, що зараз почну кричати. – Можеш ти слухати хоч когось, крім себе? Мені справді є про що з тобою поговорити! Це в твоїх інтересах.

– Повинен же я був доказати все про твого Миколу, – ображено зітхнув Робін. Він завжди дуже болісно реагував на те, що я не надавала належної уваги його навіженим монологам. – Отепер уже слухаю тебе. Про що ти хотіла поговорити зі мною?

Я подумки порахувала до десяти, щоб заспокоїтися та не накинутись на Вадика з докорами. «Ну то й що з того, коли ти вже одного разу відповідала на це запитання? Повторення – мати навчання. Заспокойся», – знову подумки нагримала я на себе, а по тому тяжко зітхнула, знов уся напружилась та приготувалася кинутись у бій.

– Вадиме, насилу тебе відшукав. Розмова є! – Ожигов, який уже встиг вжити чогось алкогольного, щосили потяг Вадьку за рукав. – Панянку, сподіваюся, ви мені пробачите.

«Не пробачу! Я перша займала чергу на конфіденс із Робіним!» – мало не закричала я.

– Котько, не губися, я невдовзі надійду, – підморгнув мені Робін, узяв Ожигова під лікоть та повів його кудись убік. – Бачиш, Пашо, – долинув до мене початок Вадьчиного монологу, – вийшло прикре непорозуміння. Річ у тім, що мені й на думку не спадало, що ти – Ожигов. Пригадую, ми ніколи не зверталися один до одного на прізвище...

Мені було життєво необхідно почути все, про що вони збиралися говорити. Цієї миті в залі погасло світло і всіх попрохали зосередити увагу на екрані.

«Краще б у них там щось зовсім поламалося», – злостливо прошепотіла я, втрачаючи з поля зору і Робіна, й Ожигова, та й взагалі будь-кого в цій залі.

У нинішньому моєму стані мені, бідолашній, було не до фільму. Прилучитися до загальної ввічливої зацікавленості та спокійно слухати механічний голос диктора, що байдуже оповідав про чужі успіхи, виявилось над силу. Ще трохи – і я розірвала б на клапті екран, який так нахабно поламав мої плани. Обережно, щоб не привертати увагу до власної невихованості, я почала потрошку пробиратися до виходу. Свіже повітря мало заспокоїти й додати сили. По закінченні фільму я збиралась поводити-

ся дуже агресивно, щоб беззастережно заволодіти увагою Робіна. Для цього потрібно було тільки привести себе до тями.

«О, ні! – подумки застогнала я, коли розгледіла в отворі дверей багатометровий силует господаря вечірки. – Здається, муситиму скористатися запасним виходом».

На те, що чорний хід вів із зали просто на вулицю, я звернула увагу ще до фільму, знічев'я роззираючись навколо та очікуючи Робіна.

– Дівчино, вибачте, але сюди не можна, – вже знайомий мені невисокий рожево-жовтогарячий молодик перепинив мені шлях.

– Е-е, – заникувалась я, усвідомлюючи, що в цій напівтемряві навіть найчарівніша моя посмішка не справить належного впливу, – мені конче треба на повітря... Розумієте?

– Дуже шкода, – в голосі рожево-жовтогарячого почулася щира тривога, – спробуйте скористатися центральним входом. У мене розпорядження під час фільму нікого не випускати сюдою. Нічим не можу вам допомогти.

– Але мені конче треба вийти. Яке ви маєте право... – почала я, дивуючись, чому це раптом техперсонал використовується замість охорони.

– Не напружуйте мозок, – перебив рожево-жовтогарячий, очевидно усвідомлюючи, що мені не так уже й кепсько. – Я все одно вас не випущу. Фільм, між іншим, цікавий. Люди старалися, спеціально для вас робили, а воно й не потрібне нікому.

Цього разу його тон не залишав анінайменших шансів на подальший діалог. Хлопчисько здавався надто розважливим як на такі юні літа. На якусь мить мені навіть стало соромно. Відсутність допитливості раптом видалася страшенно жорстокою. Ну то й що, коли від інтонацій цього диктора можна захворіти на довічну меланхолію – зате він

старається. Раз людина старається, треба слухати. Типовий для нашого міста підхід до творчості. «Не має значення, що виявляється в кінцевому підсумку, важливо, яких зусиль усе це коштувало творцям». Чомусь у нас зазвичай оцінюють не результат, а те, до яких витрат він спричинився. Через це «не стріляйте в піаніста, він грає, як уміє». Безліч найталановитіших людей залишалася непоміченою за спинами спритників, котрі на кожному розі кричали про витрачені ними нерви та кошти на створення якогось непотребу. Можливо, причиною був кепський настрій, але якраз оцей рекламний фільм я дивитися не могла.

– Скажіть, а якщо я спробую заплатити, ви мене випустите? – знову звернулася я до рожево-жовтогогарячого.

– Платіть на центральному вході, – у голосі співрозмовника почулися глузливі нотки.

Отакої. Цікаво, як би зреагував господар вечірки на мою пропозицію сплатити за дозвіл не дивитися його презентаційного фільму.

От так-так! Залишається подякувати, що глядачів не прив'язують до крісел і не вставляють їм у очі сірники, щоб фільм таки побачили. Цікаво спостерігати за крайнощами нашого суспільства. Свобода слова, якої так довго ми всі разом домагалися, чомусь призвела до повної відсутності волі слуху. Тобто, слово стало не тільки вільним, але й нав'язливим. Нинішні «творці шедеврів» не від того навіть, щоб силоміць змушувати людей слухати. Хоча б і весь цей обвал реклами, що цілковито поховав під собою наше суспільство... Так собі міркуючи, я дивно заспокоїлася. Втім, нічого в цьому не було надто дивного. Давно помітила, що оформляючи власне невдоволення в конкретні слова, стаєш більш врівноваженою. Буркотіння лікує. Можливо, це варто вважати першими ознаками старості.

Коли фільм нарешті скінчився, я перебувала вже в неймовірно спокійному стані. Невдоволення поминуло стадію безсилої люті, яка поступилась місцем якійсь подобі мудрості.

– Вадиме, я не дозволю тобі більше ні з ким розмовляти. Ти зобов'язаний вислухати мене, – цього разу жодні заперечення чи прохання Ожигова зворушити мене не могли. Я відвела Робіна вбік і пильно зазирнула йому в очі.

– Ну от, – Вадик засмутився, – Павло – мій давній приятель. Щойно ми почали згадувати молодість, як ти...

– У вас було досить часу для спогадів, – безапеляційно заявила я. – Не хочеш же ти сказати, що дивився цей фільм. Вислухай мене, Вадику.

– Якнайважливіше, – схилив голову Робін. – тільки, по-моєму, тобі зараз не дадуть розмовляти.

Широко посміхаючись, до нас із Робіним скрадалася Кішка.

– Здрастуйте, здрастуйте, приємно зустрітися, – промуркотіла вона в бік Вадика. – Якщо не заперечуєте, мені б Катерину на дві хвилини...

Вадик не заперечував. Заперечувала я, та мене про це ніхто не запитував. Кішка буквально вчепилася в мою руку та кудись тягла.

– Котю, ми ще неодмінно побачимося, – Робін затримав свій погляд на моїх очах трішки довше, ніж годиться, і мені чомусь стало зрозуміло, що він прощається. – І обов'язково ще поговоримо. Коли-небудь.

– Не здумай зникнути, – швидко зреагувала я. – За три хвилини я повернуся.

Що далі ми з Кішкою в масках світської привітності відходили від Робіна, який зі смутком дивився нам услід, то більше тривожилася.

– Леро, куди ти мене ведеш? – зупинилася я нарешті.

– Поговорити треба, подружко, з'ясувати де-що, – суворо промовила Кішка, водночас привітно киваючи комусь зі знайомих.

– Це терміново? – холодно запитала я, всім своїм виглядом намагаючись дати їй зрозуміти, що зараз не пора правити теревені.

– Дуже, – незворушно відповіла Лера й недобре примружилась. – Не люблю чаїти зло проти своїх.

Я зрозуміла причини такого несподіваного втручання Кішки в мої справи. Вона ж, бідолашна, була впевнена, що це не мої, а її справи, тому страждала від того, що я так нахабно перетнула межі її територій.

– Говори тут, мені до Вадима конче повернутися треба, – швидко заговорила я.

– Не соромно тобі, подружко, з-під носа в своїх здобич тягти? – з гідністю почала Кішка. – Це ж я тобі про Робіна розповіла. І про те, що він собі бабу шукає, і про те, що він – мій клієнт. Я, між іншим, гроші заробляю. Хочеш із ним крутити? Ніхто не проти. Хочеш із подругами своїми його звести? Нема питань. Але все це – через мене. Це я йому виклик надіслала. Я його знаєш скільки по інтернету обробляла? За поняттями, ти мені тепер ого-го скільки винна...

– Леро, слухай-но, – мені всі ці поняття були абсолютно незнайомі, та й не потрібні, – ти, коли мені про свого іноземця розповідала, ні словом не обмовилась про те, хто він.

– А я що – перед тобою звітуватися мушу?

– Заспокойся, – агресивні нотки в голосі Валерії мене трішки навіть насмішили, – ніхто твою здобич не відніме. Я на Робіна не претендую, бо такими речами не займаюся, ти ж знаєш. Мені просто поговорити з ним треба. Поговорити, й по всьому. Не втручайся. Домовились?

Кішка не знайшла, що відповісти. Вона очікувала, що я кинуся воювати за своє право на запудрю-

вання мізків іноземцеві, почну перепрошувати, намагатися налагодити стосунки, або й взагалі відмовлюся розмовляти на цю тему. Щодо цих варіантів вона заготувала належну тактику. Але до настільки дивної неправди з мого боку підготована не була.

– Гарно брешеш, – насторожено примружилась вона й схилила голову набік. – Про що тобі з ним розмовляти?

Я виглянула з-за плеча Валерії і не знайшла Робіна на тому місці, де він залишався.

– Леро, пробач, мені терміново потрібно його знайти. Потім поговоримо, – я спробувала відійти, але Кішка з несподіваною силою стисла мою долоню.

– Оце вже ні! Спочатку поясни, що до чого...

Ну не битися ж із нею?!

– Слухай-но, Леро, – мені було смішно й сумно водночас, – поспішаю тобі повідомити, що Вадим Робін є моїм колишнім чоловіком. Уяви собі, крім посади твого спонсора, він має ще певний статус. Заміж я за нього не збираюся. Дякую, там я вже була. І нікому зі своїх знайомих такого щастя не побажаю. А от поговорити з ним повинна. Як бачиш, маю на це значно більші права, ніж ти. Причому, зауваж, у твої з ним справи я не втручаюся, хоча й могла б. Тож будь люб'язна...

Вираз обличчя Кішки кардинально змінився.

– Але ти це... – Валерія затнулася, – ти ж мені не говорила... Аліменти – справа свята...

– Тепер говорю, – я не зовсім зрозуміла, до чого тут аліменти, але про всяк випадок вирішила Кішку не переконувати. – Вибач, мені його знайти потрібно.

– От тобі й маєш, – протягла Кішка і її очі, які завше світилися у вузеньких щілинах, незвично покруглішали, що означало безмежний подив. – Уже чого-чого, а такого припустити ніяк не могла. Ти це, не гнівайся. От же ж!

Я легко кивнула на знак вибачення, лишила Кішку наодинці з її приголомшливим відкриттям і кинулася шукати Робіна.

– Чого ж ви мене, Миколо, покинули напризволяще, – почула я, відходячи. Кішка вже посміхалася Ключці, який підійшов до неї. – Якби не Катерина, я б збожеволіла з нудьги.

Мене завжди вражало вміння Кішки миттєво перетворюватися з базарної дівки на інтелігентну кокетуху і в зворотньому порядку.

– Даруйте, а куди Вадим подівся? – поцікавилась я у Ожигова.

– Вам видніше, ви ж його забрали, – не надто радісно відказав Павло Олександрович.

– Господи, знайшли за що ображатися, у вас же цілий фільм був для спілкування!

Ожигов з якоюсь підозрою глянув на мене, потім знизав плечима і ще більш роздратовано промовив:

– Під час фільму пан Робін ходив вас, дівчино, шукати. Боявся, загубитесь у темряві. Не знайшов, бачте... Так нічого мені й не розповів, мерзотник.

Цього разу підозріливо глянула на співрозмовника я.

– Він і справді не знайшов мене. А що він вам пояснити мусив?

Ожигов п'яно гмикнув.

– Що? А те, що поняття «честь» і «справедливість» у цьому світі давно вже перетворилися на порожній звук!

– Це ви до чого? – я блискавично подумки зістала той факт, що Діти Деточкина викрали в Ожигова авто й сьогоднішню фразу Робіна, який, не асоціював друга юності Пашеньку з бізнесменом Ожиговим.

«Схоже, Ожигов знав, що Вадим має стосунок до викрадення... Але звідки? – почав потроху оживати мій Здоровий Глузд. – Павло Олексан-

дрович і Вадик – друзі юності... – відразу спливили згадки Ожигова про інших Дітей Деточкина, тих, що вважалися борцями з несправедливою радянською дійсністю. – Ожигов, схоже, збирався змусити Робіна згадати про кодекс честі. До чого все це?»

– Та так, – Ожигов не збирався бути зі мною відвертим. – Ні до чого. Просто. Усе це ні до чого. І ваша ввічлива увага мені теж ні до чого!

Ожигов дихнув алкоголем, круто розвернувся й вирушив на полювання за офіціантами. У кращих традиціях нашого міста спиртне, ледь воно опинялося на столах, миттєво поглиналось, тому здобути пійло можна було тільки безпосередньо з таці.

– Перепрошую, куди подівся Вадим, ви не знаєте? – звернулась я до господаря вечірки й відразу пожалкувала про це.

– Ах, люба дитинко, – заgrimів Господар, – цей негідник залишив вас саму й навіть не попередив, що відлучається. Він пішов проваджати тих гавриків, що кіно нам показували.

– Вони що, темряви бояться? – не стрималась я.

– Ха-ха, – репліка припала Господареві до вподоби, – просто в них залишалася маса невирішених матеріальних проблем. Вадим незабаром повернеться, ви вже не турбуйтеся. Ні-ні, не йдіть, – я спробувала чемно подякувати за відповідь і випаруватися, – я не дозволю такому чарівному створінню нудьгувати. Зробіть ласку, супроводьте мене, поки Робін не з'явиться.

– Як це люб'язно з вашого боку, – крізь зуби процідила я.

За мить втягнута Господарем у густий натовп танцюристів, я дозволила собі тимчасово забути про Робіна, цілком віддалася звукам музики, які буквально заводили.

Танцювати я любила завжди. Особливо в супроводі живого звуку. «Якщо вже все одно доведеться чекати на Вадима, то чому б не провести цей час приємно», – промайнуло в моїх думках перш ніж у залі зчинилалося сум'яття.

– Ні, це чорт зна що! – нервово смикаючи давно вже ослаблену краватку, Ключка говорив з господарем вечірки. – Я, звісно, не звинувачую вас. Але ж авто було під наглядом ваших охоронців... Хто відшкодує мені збитки? Хто відповідатиме?

– Міліцію викликали? – поцікавився хтось із тих гостей, що вже повернулися зі стоянки. Коли вони дізнались, що сталося, усі, певна річ, кинулись перевіряти, чи на місці їхні авто. – Може, ще наздоженуть...

Недобре передчуття знову опанувало мене.

– Що сталося, пане Ключко? Хто вас посмів скривдити?

– Якби ж знати, хто, – гмикнув Ключка, – всі проблеми миттєво було б вирішено. Точніше, в мене було б вирішено, а де в кого вони тільки почалися б. Якась сволота викрала моє авто. Громадянку Кроль, ви ж розумна панянка, скажіть, кому міг знадобитися старенький «Пасат» 90-го року?

– На місці, де стояло авто, знайшли візитку організації «Діти Дєточкіна», – послужливо підказав хтось із юрби.

– І без вас знаю, – огризнувся Ключка, – але який сенс тим бандитам красти моє старе авто? За нього ж дадуть суцї копійки...

– Виходить, викрадено не задля наживи. Ви чимось не догодили членам організації, пане Ключко, – повільно промовила я. Видно, шок зробив мене над міру говіркою. – Пригадайте, кому заподіяли шкоду останнім часом?

– У мене є тільки один ворог, але він колишній мент і нічого б не крав.

– Крім того, Георгія зараз нема в місті, – продовжила я Ключчину думку. – Виходить, у вас не один ворог.

– Тільки цього нам бракувало, – зітхнула Кішка, обома руками спираючись на Ключчине плече. Усім своїм виглядом вона давала зрозуміти, що збирається ділити з Миколою всі неприємності. Мені, як і раніше, дуже подобалась ця пара, тому втручання в їхнє благополуччя Дітей Дєточкіна навівало надто похмурі думки.

«Ет, Робін, якщо це робиш ти, – а я майже впевнена в цьому, – то уявити собі не можеш, який ти не правий!» – повчально промовила я у простір і знову заходилася чекати на появу першого колишнього чоловіка в надії все-таки з'ясувати, що відбувається. Згадалися останні слова Вадима. І те, що я не повинна думати про нього погано, і те, що коли-небудь ми ще побачимося... «Він не прийде», – підказала я сама собі, досі не вірячи такому повороті сюжету.

У повній відповідності до усталених правил поведінки моєї Долі щоразу, коли я починала дуже сильно чекати чогось, відбувалося що завгодно, в тому числі й те, що досі вважалось неможливим, – тільки не очікуване. Так самісінько сталося і цього разу. Замість Робіна до бенкетної зали, й без того сповненої безладної метушні, влетів зовсім шалений пан Ожигов.

– Добродії, відразу хочу попередити вас, що я абсолютно ні в чому не винен. Хтось просто намагається підставити мене, – кинувся до Господаря Павло Олександрович.

– Про що ви, Пал-Санічу? – похмурий Господар глибше звів брови до перенісся.

– Моє авто! Моя ексклюзивна, подарункова «Тойота», вартість якої складає цілий капітал, спокійнісінько стоїть просто посеред вашої стоянки! – коли Ожигов нарешті спромігся оформити це від-

криття в слова, він, здавалося, й сам краще усвідомив його, через що раптом закашлявся та зайшовся дрібним хихотінням. – Присягаюся, я тут зовсім ні в чому не винен...

– То про що ж ви, врешті-решт торочите!? – grimнув Господар.

– Заждіть, – інтелігентний молодик із Арамисовою борідкою протиснувся крізь юрбу цікавих, – Павло Олександрович, видно, хоче висловити свій подив. Справді дивно, чому авто Миколи зацікавило злочинців більше...

– Дивно не це, – Ожигов ніяк не міг припинити дурнуватий смішок. – Моє авто було викрадено Дітьми Деточкина три дні тому. Вся міліція міста шукає його, всіх приватних детективів поставлено на вуха. А воно спокійнісінько красується на стоянці так, наче й не зникало зовсім. Тільки номерів нема й колір інший...

Увесь люд миттєво ринув до виходу. Розштовхуючи одне одного ліктями, топчучи шлейфи вечірніх туалетів, хмільна юрба утворила пробку в дверях. Кожен прагнув на власні очі побачити Ожиговське диво, і при цьому ніби ненароком глянути, чи не з'явився поруч із його авто який-небудь подарунок від щедрих Дітей Деточкина. Мало там що, раз Ожигову вручили приз, може, й інших вирішили порадувати?

– Ви впевнені, що це ваше авто? – інтелігентний молодик не відставав від Павла Олександровича.

– Безумовно! Іншого такого в нашому місті просто нема! І потім, навіть сліди від рогів над місцем водія збереглися. А це вже доказ.

– Слухайте-но, таж він, здається, не в собі. Може, перепив? – досі мовчазний Ключка, в мускулясте плече якого Кішка щойно тихцем по-сміювалася, і собі не стримав усмішку. – Які роги, про що ви?

– Про корову, яка застромила колись голову у відчинене вікно мого авто. Дурна тварина не могла вилізти назад і дико ревла, мотаючи при цьому головою. Ми з пастухом не знали, що робити.

– Бідолашна, – томно зітхнула Кішка.

– Довелося відрубати голову, – істерично зареготав Ожигов. – Жартую, жартую. Врешті-решт пастух таки знайшов спосіб вирятувати корову з мого авто. Але сліди від рогів над місцем водія так і залишилися. Друзі ще довго жартували, мовляв, корова знала, що робила. І що ви думаєте? Моя дружина смертельно образилась і заявила: «Або я, або це авто!» За місяць ми розлучилися. Так корова зіпсувала мені сімейне життя. Хвала мудрій тварині!

– Та ви сповідуєте індуїзм, шановний!

Присутні вже за животи бралися від сміху.

– Господи, дешеві машини викрадають, дорогі повертають... Так не буває! Схоже, всі ми тут випили зайвого! Колективна біла гарячка!

– Хто сказав «дешеві машини»?! Кому дешеві, а мені – найдорожча й улюблена!

Ключка з Ожиговим, як справжні винуватці торжества, реготали найголосніше. Я завжди побоювалася людей у такому істеричному стані, тому непомітно вислизнула з зали.

«Схоже, почуття гумору Робіна загострилося до стану небезпечної холодної зброї, – подумалось мені. – Не можна так знущатися з людей. Цікаво, коли він устиг прокрутити цю справу?»

«Фільм! – та частина мене, яка перебувала в розпорядженні Здорового Глузду, включилася в роботу. – Ти ще дивувалася, чому техперсонал працює замість охорони та не випускає нікого з зали. Виходить, рожево-жовтогарячі у змові з Робіним». Миттєво згадався рожево-жовтогарячий фургон. У ньому цілком могло розміститися авто. Значить...

Я знову кинулась до людей.

«Стривай! Що ти робиш! Не можна викривати Вадика, поки не з'ясуєш усе до кінця! А що, коли все це тільки твої вигадки?»

Слизька плитка, якою було викладено ганок ресторану, мало не спричинилася до мого зіткнення з Ожиговим, з якого клубами виривалися алкогольні випари.

– Пробачте, – я ледве встигла загальмувати. Через невеликий зріст Павла Олександровича я ніяковіла вже вкотре за сьогоднішній вечір. Дивитися на дорослого чоловіка згори вниз чомусь було неприємно. Я спустилася на одну сходинку нижче. – Перепрошую, чи не бачили ви Робіна?

– Робіна? – Павло Олександрович миттєво став серйозним. – Якого Робіна? А... Робіна? Близького друга нашого дорогого ювіляра? Не бачив. Він, гадаю, десь серед гостей. Здається, навіть я чув, як він звертався до когось у залі хвилин зо три тому. Втім, я не надто добре запам'ятав його голос. Запитайте в когось іншого.

– Стривайте, – мені раптом захотілося вщипнути себе, щоб нарешті розірвати низку цих абсурдних подій, – ви, якщо я не помиляюсь, чудово розумієте, про кого йдеться. Вадим Робін – друг вашої молодості... Ви самі казали...

– Я?! – схоже, щипати треба було не мене, а Ожигова. – Нічого подібного. Звичайно, свого часу ми зустрічалися з Вадимом, але наше спілкування мало одноразовий, епізодичний характер. – Павло Олександрович серйозно поглянув мені у вічі. – А, до речі. Я сьогодні випив зайве і... І наговорив там тобі всякого, – на час відсутності світського товариства Ожигов легко переходив на «ти», – загалом, я був не правий. Є, бачся, ще совість у декого в цьому світі. Хоча, якщо відверто, – Ожигов хитрувато підморгнув. – Усе це – звичайнісінький блат. За

мною ж справді грішки водилися, варті покарання... А вони пробачили... Тому що свій, – Ожигов говорив уже сам із собою. – Тим гірше! Тим складніше з самим собою залагодити. Коли знаєш, що тебе просто пожаліли, так мерзенно почувася! Хочеться плюнути на все, почати все спочатку. Чи хоча б далі поводитися чесніше. Аби ночами спокійно спати... Не через страх перед ними, не те... Просто так легко, коли по совісті... – Ожигов глянув на мене і, здається, тільки тепер згадав про мою присутність. – Ой, що ж це я вас своєю маячнею перевантажую? Ви вже пробачте. Це все справи не стосується. Загалом, не знаю я, де ваш Робін. Не бачив. Не зустрічав. Сам я його, до речі, погано знаю, чого й вам раджу.

– Кгм, – тільки й змогла вичавити я з себе, – вибачте, щось таке здалося.

Схоже, пан Ожигов не збирався виказувати Вадима. З якогось боку це навіть радувало.

«Ідіотко! – знову ввімкнувся Здоровий Глузд, – Відчепися від людини! Невже думаєш, що Робін залишився б на вечірці після того, що вчинив? Він же чудово розуміє, що ти про все здогадаєшся та накинешся з розпитуваннями!»

«Він людина обережна, значить, повернеться, щоб не викликати підозр».

«Та хто, крім тебе, в такому бедламі взагалі увагу на відсутність Робіна зверне? І потім, добра половина гостей роз'їхалася, щойно дізналась про викрадення авто. Нікому не хочеться з міліцією розмовляти. Зараз же наїдуть. Кого тепер варто побоюватися Робіну – то це тебе та Ожигова. Павла Олександровича Вадим підкупив поверненням авто... Тебе чим він підкупив, подумай? Чому він не боїться, що ти розповіси про нього міліції?»

Це запитання на мить загнало мене в глухий кут.

«Тому що Робін довіряє мені... Знає, що я ніколи не зроблю йому нічого поганого...»

«Це чому ж він раптом так про тебе думає? – не хотів угамуватися жорстокий Здоровий Глузд. – Ви не бачилися з ним надто багато років, щоб він міг, не замислюючись, розраховувати на твою підтримку. Підозрюю, що Вадим перестрашувався стосовно тебе якимось іншим способом».

Я згадала про Когось і заходилася рахувати до десяти, щоб побороти сум'яття.

– Дівчино, будьте люб'язні, пройдімо зі мною, – владні нотки грудного баритона не залишали шансів на відновлення внутрішньої рівноваги.

Я здригнулась і рвучко озирнулася. Глузливий, холодний погляд водянистих очей. Правильні риси вродливого обличчя, з якого неможливо було встановити вік того, хто говорив. Одягнений був у цивільне.

З якого приводу? – я намагалася говорити якомога спокійніше, навіть спробувала вдатися до презирливих інтонацій.

– Тут щойно вчинено крадіжку, свідкам необхідно зібратися біля стоянки. Посвідчення з'явилося перед моїм обличчям і зникло, перш ніж я встигла будь-що в ньому розгледіти. Навколо ганку мирно походжали Ожигов та Інтелігентний Молодик.

«А чому це їх не закликають у свідки? Чому не видно людей у міліційній формі? – думки замиготіли в моєму мозку. – Щоб потрапити звідси на стоянку, нам доведеться пройти вздовж неосвітленої стіни ресторану».

– Дякую за повідомлення, я підійду.

– Я проведу вас, – тоном людини, яка звикла до беззастережної покори, промовив незнайомець.

«Ось як, виходить, Робін вирішив застрахуватися від моєї здогадливості... А може, незнайомець

діє без вказівок Вадима? Вирішив замести сліди на власний розсуд...»

– Я вас боюся, – зізналась я, дивлячись просто у вічі співрозмовникові. – Нікуди з вами не піду.

Він сторопів.

– Якщо свідкам слід зібратися, то я підійду туди разом з іншими, – провадила я і, не залишаючи незнайомцеві часу для заперечень, голосно заверещала: – Пане Ожигов, пане Ожигов! Я з вами! Зачекайте на мене!

І прожогом кинулась до Павла Олександровича. Пострілів у спину не було.

– Ось вам і міліція, – тяжко зітхнув Інтелігент, – тепер на нас марудна справа чекає. Спробуйно згадати всіх, хто був на вечірці!

– Але ж є список запрошених... Хоча, коли це на такі заходи люди приходили за списком? Знайомі господарів приводять своїх знайомих у той час, як половина справді запрошених на святі відсутня. Мені шкода нашої доблесної міліції.

– А мені шкода усіх нас і моєї кішки, – сумно мовила пані з замисленими блакитними очима в ореолі найтонших зморщечок, яка саме приєдналася до нас. – Бідна тваринка помре з голоду, поки ці тупоголові монстри з'ясовуватимуть що до чого. Пані повела бровою в бік людей у формі, які нарешті теж з'явилися, і її зморшки промінчиками сяйнули в тому ж напрямку. У юрбі я помітила свого недавнього співрозмовника, який уперто не зводив з мене пильного погляду.

«Що ж це за мент такий, що в загальній колотнечі участі не бере? Колеги он працюють, а він стоїть собі, бовдур, на мене видивляється. Не схожий він на працівника органів, ой, не схожий!»

Рука мимоволі прослизнула в сумочку та намацала телефон. Георгієвого втручання, звісно, не хо-

тілося, але, схоже, ситуація набувала трагічного відтінку.

«Жорик нічим не допоможе! Телепатично знешкоджувати злочинців він поки не навчився! Тільки розтривожиш людину марно. І крім того, уяви його вдоволену пику: ти, бач, без нього навіть з власними колишніми чоловіками розібратися не змогла!»

Пальці автоматично розтислися, знову опускаючи телефон на дно сумочки.

Нападати серед такого скупчення люду незнайомиць не зважився б, тому я з радістю затягла б міліцейський розгляд якомога довше.

«Ну що ти робиш! – обурювався Здоровий Глузд, не витримуючи нападів Паніки. – Впокорюючись із неминучою долею, сама йдеш у пастку! Він же чигає на тебе. Рано чи пізно тобі доведеться відійти від товариства, і тоді...»

«Власне, що я втрачаю? Не вбиватиме ж мене напарник Робіна?»

Перевіряти останню думку на практиці якось не хотілося. Хотілося іншого: негайно знайти Робіна і розпитати його про все. Нехай відпустить Шурика! Нехай поверне Ключці авто! Нехай доведе мені, що насправді не винен! Нехай скаже своєму Комусь, аби нарешті дав мені спокій!

«Якщо ж Вадик відмовиться виконувати всі ці мої бажання, то я негайно збожеволію!» Однак я вирішила, що це недостатньо страшна погроза для Робіна, і згадала про викривальний лист, який Настуся неодмінно передасть Жорикові, а по тому відчула себе впевненішою.

Знову глянула на Незнайомця і насторожилася. Цього разу він відвернувся, відповідаючи на запитання когось із юрби.

«Ось він, мій шанс!» Не цілком розуміючи, навіть що все це роблю, я відступила за спину Ожигова та

Інтелігента і швидко прослизнула в двері, позначені літерою Ж.

«І що тепер? Розраховуєш сидіти тут до кінця століття?» – в'їдливо поцікавився Здоровий Глузд.

Цієї миті двері обережно відчинилися. Я негайно змалювала в уяві, як виглядаю збоку (така собі панянка з інтернату для розумово відсталих, що завмерла посеред туалету з роззявленим ротом і замисленим поглядом), і вирішила вдати бодай найменшу подобу діяльності. Підлетіла до дзеркала та взялася зосереджено поправляти кіски. Дама зі зморщечками (а незваною гостею виявилась саме вона), на мій превеликий подив, теж стала біля дзеркала і з не меншою серйозністю почала поправляти зачіску. Періодично микосували одна на одну та раптово здригалися, коли зустрічались поглядами.

«Тут вочевидь щось не те!» – кволо констатувала моя змучена свідомість. Дивлячись на власне відображення, я раптом згадала, як давно не спала, як стомилась та знервувалася протягом останнього часу.

– Знаєте, мені набридло, – тяжко зітхнула дама, відійшла від дзеркала та розчинила вікно. – Сподіваюся, ви не викажете мене. – Жінка підбрала довгу пишну спідницю, підв'язала її трохи вище колін, видерлась на широке підвіконня і звідти щиро посміхнулася мені. – Я не злочинниця. Просто дуже люблю свою кішку.

– А-а-е? – діловито поцікавилась я, киваючи на розчинене вікно.

– Ах, це, – дама жартівливо підморгнула і схопилася двома руками за раму та звісилась на вулицю. – Коли мені було ще сорок п'ять, ми з подружкою в такий спосіб утікали від обридливих залицяльників. Знаєте, від тієї породи чоловіків, котрі вважають, що приємне спілкування й танці –

замала платня за вечерю і шампанське. У молоді літа я була страшенною авантюристкою, – пані блаженно закотила очі, пограла зморщечками. – Я добре знаю цей ресторан.

За кілька секунд, які знадобились мені, щоб усвідомити що відбувається, я прожогом кинулась до вікна, за яким зникла пані. Третій поверх все-таки!

З легкістю та швидкістю, якій можна було просто позаздрити, пані перебирала руками, спускаючись донизу пожежними східцями, що були просто поруч із вікном. Привітна доля вкотре порятувала мене. Тепер я знала, як уникнути зустрічі з тим незнайомцем, що так мене налякав.

Розділ дев'ятий, котрий підглядає, підслуховує та витворює інші непристойні штуки

Голова йшла обертом. Я до смерті стомилась і неймовірно заплуталася. Я вдерлася до готелю, в якому зупинився Робін, у тій стадії агресивності, коли всі навколо просто не можуть не виконувати прохань такої істеричної особи беззастережно.

– Дівчино, кажу ж вам, – адміністратор, якого спеціально для мене викликали з бенкетної зали, вже вдесьте повторював те саме, віддано дивлячись мені у вічі, – такого постояльця в нашому готелі нема. Виїхав ще учора ввечері. Номер телефону? Ну з якого це дива клієнт залишав би нам свій новий номер телефону? Чи багато забирав речей? Ну й запитання ви ставите! Ні, вчора працювала інша покоївка, сьогодні вона має вихідний. Та не дам я вам її домашнього телефону! Дівчино, чого ви кричите, їй Богу?!

Нарешті я усвідомила, що справді кричу на ні в чому не винного адміністратора, і знітилася. Невіразно пробурмотіла якісь вибачення та повернулася до свого «Форда».

– Алло? Слухаю? – муркотливий голос Валерії лунав на подив спокійно. – Катю?! А ми тут ще й досі з міліцією розбираємося. Правильно, що ти пішла, тут такий безлад. Ні. Вадима тут нема. До речі, я ж так і не вибачилась перед тобою. Просто, розумієш, коли Вадим сказав, що терміново від'їздить додому, я дуже засмутилася. Так, сказав, що їде. Тобі хіба не казав? Передумав женитися через термінові невідкладні справи вдома. Розумієш, я побачила його з тобою сьогодні й вирішила, що це ти його підмовила послугами нашої агенції не користуватися. Я ж не знала, що у вас свої справи. Ось і розлютилась. Ти не ображайся.

«Отже Вадька нібито виїхав. Сховався. Утік. Попрощався з Кішкою, але не побажав пояснити бодай щось мені».

Чомусь саме те, що якась Валерія більше за мене поінформована про події, котрі відбуваються в житті мого першого колишнього чоловіка, здавалось мені найобразливішим.

«Ех, Робін, Робін! – подумки журилась я, – а мені здавалося, що ми рідні люди, що ніякі час і відстань не змусять нас ховатися чи воювати одне проти одного. Так, ми не змогли жити разом, але це ж не привід щось приховувати одне від одного... Незважаючи ні на що, нас мусила пов'язувати невидима нитка й цією ниткою мала бути щирість. Ти розірвав її. Ех, Робін! А я вже подумала, що ти в мене є, що маю право хоч щось про тебе знати...»

Невідь чому факт відсутності в мене прав на першого колишнього чоловіка засмучував неймовірно. Раніше я справді вважала, що Вадим завжди залишатиметься серед близьких мені людей. Варто тільки покликати, і він, звичайно, виявиться поруч. І не має значення, що я навіть не взяла на себе праці зберегти в пам'яті його імпортні координати, так само, як і те, що мені ніколи досі й на думку не

спадало звертатися до Вадима. Все одно я була твердо переконана, що він у мене є. Просто так, про запас. А ось тепер виходило, що запаси ці давно виснажилися. Я раптом відчула себе зовсім самотньою і навіть розплакалась би, та необхідно було стежити за дорогою. «Форд», підкоряючись моїй підсвідомій волі, рушив додому. Я дуже хотіла спати.

«А може, тебе й не було ніколи, Вадиме Робін? І тебе, Шурику, теж не було... А навіть якщо ви й були, що з того? Самі з собою все з'ясовуйте. Зрештою, ти, Робін, напевне, лихого Шурикові не заподієш. Я, як і Вікторія, просто чекатиму на його повернення, уповаючи на те, що істоти сильної статі повинні знати, що вони роблять. Тим більше, що вони ж таки ночами сплять. А я ось не сплю. А треба!»

Думка про жахливого Когось мало не змусила мене заночувати просто у «Форді».

«Оцього вже не буде! Так не годиться. Ти сама ніколи не пробачиш собі такого боягузтва, – обурилася та частина мене, для якої принципово важливим був саме комфорт. – Через якогось психа відмовляти собі в повноцінному відпочинку? Якщо вже спати, то в рідному ліжку...»

«Так, але я ж усе-таки планую і прокинутися коли-небудь. Вічний сон, яким загрожує поява цього Когось, мене зовсім не влаштовує, – кволо пручалися рештки моєї розсудливості.

«Що має бути, те й станеться! Не можна все життя ховатися від долі. І потім, ти що, забула? Цей Хтось тепер єдина ниточка, що веде до Робіна. Нам навіть на руку, якщо Хтось знову спробує вийти з тобою на зв'язок. Головне, відшукати методи, які змусили б його вивести нас на слід Вадима. Зроби таку ласку, спокійно поспи та попрацюй принадою», – зазвичай, коли йшлося про

спання, ця моя частина вміла бути дуже переконливою.

Я замкнула «Форда» й рушила до під'їзду. Роєм закружляли в голові усілякі застереження та передбачення. Напівсонний стан додавав нового змісту звичним рухам, які завше виконувалися автоматично. Доводилося диктувати м'язам: «Ніжку вгору, ніжку вниз. Пальці! За роботу! Так, набираємо номер телефону».

– Алло, Георгію, привіт, як справи?

«Вільною рукою дістаємо з сумки ключі, вставляємо в замкову шпару».

– Просто дзвоню, щоб довідатися, як ти там.

«Я сказала: «В замкову шпару»! Не повз замкову шпару! Так! Тепер повертаємо ключика...»

– У мене все чудово. Прийшла додому, збираюся лягати спати.

«Ніжку вгору, ніжку вниз! Обійди всі приміщення, перевір, щоб нікого не було. Поки Жорик на зв'язку, жити не так страшно».

– Ну гаразд, добраніч. Ти того... Приїзди вже швидше.

«Начебто, нікого. Балкон зачинено. Двері замкнено. Ручку нагору, дістати з верхньої полиці каструлю».

Я влаштувала сигналізацію – обіклала обоє дверей, балконні та вхідні, усілякими каструлями і сковорідками. Якщо хто й зробить спробу пробратися до помешкання, то зчинить такий грюкіт, що сам з переляку забіжить світ за очі. А не забіжить – за той час, поки він із нагромадження посуду виплутуватиметься, я десять разів устигну зателефонувати Георгію або Вікторії.

«Хай лишень поткнеться – нарікатиме на себе!» – думала я напівсонно, прилаштовуючи на кутику хисткого табурета, що підпирав двері, важкелицьку старовинну праску. Якби хто здумав штов-

хнути двері, вона мусила б завалити всю хитрому-дру конструкцію з тазиків і каструль.

«Ет, якби ж було здогадатися придбати капкана. Справжнього!» – зітхнула я і мимохіть присіла на диван у вітальні, де миттєво й заснула. Так і не встигла добрести до м'якого ліжка в спальні.

Збудили мене сторонні голоси. Спочатку вони проникли в сновидіння, порушуючи цілісність уже сформованого там світу і дратуючи своєю чужерідністю. Згодом, коли сон образився та передав мене в жорсткі обійми реальності, вони перетворились на джерело серйозного занепокоєння. Слів розібрати я не могла, однак складалося таке враження, начебто розмовляють просто в сусідній кімнаті. Я зібралася з силами, сіла й озирнулася. За вікном уже розвиднілося. Залишена з вечора невимкнутою лампа мала безглуздий і навіть ображений вигляд. Розчинені міжкімнатні двері давали мені змогу споглядати свою диво-сигналізацію. Усе цілісіньке. Отже, джерело голосів було за межами помешкання. Виходить, підстави для занепокоєння відсутні. Я твердо вирішила не панікувати марно та постаралася не зважати на ті настирливі голоси.

– Чомусь раніше не помічала, що в нашому домі така слабка звукоізоляція, – невдоволено пробурчала я. Те, що чути було не досить добре, щоб розібрати зміст діалогу, нервувало нітрохи не менше, ніж сам факт цього галасу.

Я опанувала себе і спробувала зосередитись, аби визначити, що саме слід зараз робити. Перш ніж узятися до справ, належало прокинутись остаточно. Я рушила до ванної, але про всяк випадок прихопила з собою стільниковий телефон.

Учорашнє рішення дозволити справі про викрадення Шурика посуватися без мого втручання, нині здавалось мені плодом отупілої від недосипання свідомості. Я ніколи не пробачила б

собі такої відвертої безвідповідальності. Тим більше, що у разі успіху лаври переможниці ще довго підносили б мене на рангів зо два вище за Георгія Собаневського.

Спочатку я мусила докладно описати все, що отримала від учорашньої вечірки, зробити висновки, збігати до найближчого інтернет-кафе та приєднати їх до вже відомого викривального листа. Ще потрібно було зателефонувати Настусі й перенести термін її дзвінків до Георгія та Вікторії. Далі я збиралася перетворитись на верткого черв'яка, який у муках очікує свою заповітну рибу. За моїми уявленнями, Хтось просто зобов'язаний був знову з'явитись і вивести мене на слід Робіна.

Я гордо звела підборіддя й сіла за комп'ютер. Ніколи раніше мені не спадало на думку, що те, чого дуже боїшся, може виявитись таким приємним. Я почувалася справжнім героєм.

«Робін Вадим і Ожигов Павло – друзі юності, – старанно вистукувала я на клавіатурі свого старенького компа. – Підозрюю, що обоє вони мали якесь відношення до угруповання «Діти Дєточкіна», яке існувало в нашому місті ще за радянських часів».

План цього листа я вже кілька разів прокрутила подумки, всі карколомні відкриття було вже зроблено, тому винаходити зараз нічого не довелося. Пальцям складно було встигати за думками.

«Через те, що прізвище поп-зірки значилося в списку власників авто, які підлягали викраденню (у тому самому, котрий ми з Вікторією знайшли в її морозильнику), припускаю, що на вчорашню вечірку Робін прибув з метою викрасти авто поп-зірки. Але поп-зірка не з'явилася. Отже, команда рожево-жовтогарячих придалася для іншого. Робін уже усвідомив, що Ожигов постраждав безневинно, і вирішив повернути авто другові своєї юності. А бі-

долашний Ключка, на якого Вадим розлютився через Кішку, потрапив під гарячу робіновську руку, тому залишився без машини. Вважаю, що Робіну має бути соромно. Хто дав йому право судити? Якщо він і справді хоче боротися за справедливість, то не варто це робити настільки суб'єктивно та однобоко. А може, він банальний злодій, що прагне наживи, та й годі? Не вірю».

Я швидко пробігла очима написані рядки. Схоже, жодна розсудлива людина не здатна розібратися в такій маячні. Виходило ще менш інформативно за документи, сховані Шуриком у фішбургерах. Шурка, коли ховав туди свої папери, теж, мабуть, думав, що ми враз усе зрозуміємо.

Я тяжко зітхнула та взялася докладно розписувати, як виглядали рожево-жовтогарячі хлопці з їхнім фургоном, у якому, на мою думку, вони й перевозили автомобілі. Виявилось, що сказати бодай щось зрозуміле саме про це я не в змозі. У свідомості є така дурна властивість – фіксувати лише найяскравіші деталі картини. На жаль, крім зросту й кольору одягу підозрювані у викраденні нічим не запам'яталися мені. «Цікаво, кричущий фірмовий колір підібрано зумисне? – не без заздрощів подумала я. – Ет, мені б таку кмітливість, я б миттю розкрутила хитрого Робіна!»

У двері уривчасто подзвонили, й це відірвало мене від писання, що виявилася таким обтяжливим. Я навшпиньки підкралася до дверей і припала до вічка. «Тихо, спокійно, – монотонно бубонів мій внутрішній голос, – усе гаразд. Не треба нервуватися. Тебе немає вдома». Звісно, саме цієї миті пролунав ще один дзвінок. Чомусь він видався мені надто різким і справив на мою без того розхитану нервову систему гнітюче враження. Я здригнулась і примудрилася зачепити свою диво-сигналізацію. Тазики, каструлі та праска з несамовитим грюко-

том кинулися в обійми одне до одного. Про те, щоб залишатися нечутною для непроханого гостя, тепер не могло бути й мови.

– Хто там? – грізно запитала я, перекрикуючи залишкові схлипи диво-сигналізації. Уже не знаю, звідкіля взялась у мене ця дурнувата звичка запитувати про те, що й сама чудово знала. Ще три хвилини тому скельце мого вічка з насолодою псувало пропорції сусіда згори. Слід зауважити, що факт його причетності до подій якось несподівано вилетів у мене з голови. «Обов'язково потрібно згадати Тимка в моїй писанині», – повчально промовила я сама до себе.

– Катерино, це ж я, типу, Артем!

«Схоже, для контактів зі мною Хтось вирішив скористатися послугами Тимка... Ех, сусід називається! Знав би Георгій! Хоча, можливо, я даремно наговорюю на хлопчика? У будь-якому разі, це можна негайно з'ясувати», – я ще вагалася, але вже розуміла, що зрештою все-таки відчиню двері.

– Що там у тебе відбувається? – Артем посміхався та віддано зазірав мені у вічко. – Мені подзвонити, типу, потрібно. Впустиш?

Здається, сусід був сам.

– Ти сам? – більше для того, щоб виграти час, запитала я.

– Атож. А що?

– Нічого. Просто я не вдягнена, – навіщось нерозумно пожартувала я, відчиняючи все-таки двері.

У коридор відразу протиснулася страшенно цікава пичка жвавого сусіда. Він оглянув моє цілком закінчене обмундирування і зрозумів, що купився на плаский жарт, що змусило бідолаху густо почервоніти.

Я не втрималась від сміху.

– Ти що, в облозі? – чомусь Артем заговорив пошепки. Він діловито оглянув залишки моєї уні-

кальної сигналізації та осудливо похитав рудою головою.

– На тебе чекала, – майже не збрехала я, замикаючи двері на обидва замки.

Я поблукала очима серед розкиданих по коридору запчастин хитромудрої конструкції і щиро засмутилася, бо виявила, що в улюбленого мого чайника відпав носик.

– Шкода чайника, – ні з якого дива я поскаржилася сусідові.

– Зате видужає, – вирішив Тимко мене пібадьорити. – Раніше у нього, типу, з носа текло. А тепер ось, типу, нежить і минувся.

– У кого? – не второпала я.

– У чайника! – незворушно правив своєї сусід. – Нема носа – нема й нежиті...

Загадкові жарти сусіда, які він, на додачу, ще й повторював по кілька разів, нічого, крім подиву, в мене зазвичай не викликали.

– Загалом, ти правий, – залишалось тільки плечима знизати. – Небіжчики не хворіють.

Я дбайливо підняла загиблій улюблений чайник, а далі заходилася збирати інший посуд.

Артем і собі здивовано повів кісточками пліч, по яких теж сипалися веснянки, рябіючи в розтягнутому комірці давно вилинялої на сонці футболки. Усім своїм виглядом він висловлював зневагу до моїх дурнуватих жартів. Пройшов на кухню і відкрив кран. Потужне рикання труб на кілька секунд зробило подальший діалог неможливим.

– Ти ось тут, типу, жарти всілякі влаштовуєш, а до мене хвоста приставили! – пошепки повідомив Тимко і вперся запитливим поглядом мені в обличчя.

Видно, я мусила щось відповісти.

– Хто? – я вдала з себе людину, до якої щодня сусіди приходять з такими проблемами.

– Як це хто?! – здивувався Артем. – А то ти й не знаєш? Робін, звісно. Не довіряє, типу...

Так... Виходить, Артем абсолютно в курсі щодо ходу мого розслідування й навіть не соромиться демонструвати власну компетентність. Що ж це робиться...

– Як він виглядає? – я почала підозрювати, що це гадюченя має на увазі.

– Та нічого начебто, – якимось підозріло насупився сусід, – Робін як Робін. А що? Йому, типу, пику, чи що, збирався хтось натовкти?

– Та не Робін! Хвіст цей твій як виглядає?!

– Не кричи! – засичав Артем. – Чути ж усе, – сусід сильніше відкрутив кран, певне, щоб заглушити звук власного голосу, і заходився докладно описувати мені свого переслідувача. Без сумніву, сусід говорив про приставленого Вікторією спостерігача. – Я його, гада, – Артем очевидячки страшенно переживав, – учора вдень тільки й помітив. Куди я, туди він... Ну, типу, думаю, все. Або Робін, або менти... Потім зрозумів: менти маскувалися б. А цей, не соромлячись, відкрито стежить. Виходить, людина Робіна. Тому ховатися не треба. Навпаки. Йому ж настрахати мене потрібно. Показати, що не довіряє. Це в нього манера така, колектив у кулаці тримати... Він нас відразу про цю свою звичку попереджав. «Кожен ваш крок, – каже, – можу, коли що, знати». А тут ще Васько на мене стуконув, що я кепсько працюю... Я загалом усі ж стрілки вчора продинамив, нікого не здав. Поводився так, щоб у Робіна тільки схвалення викликати. Сам йому через хлопців про хвоста інфо передав.

– Через хлопців? – от про хлопців я саме нічого й не знала. – Ти ж, начебто, стрілки продинамив? Як же ти хлопців знайшов?

– Самі прийшли. Тобі ж чути все, – відмахнувся сусід, цілковито занурений у власні думки. – Отож,

я ходив цілий день по тусовках. Типу, стилягу зображав. А цей широкопикий не відставав. Взагалі він тепер від мене не відстане. Я тепер по руках і ногах зв'язаний... Я того, дядькові Жорику СМС-повідомлення з інтернет-клубу кинув. Тільки ось боюся, раптом воно не дійшло. От вирішив сам зайти. Навряд чи цей гад вважатиме такі відвідини підозрілими, як гадаєш?

«Ото нагнали хлопчині страху», – подумки всміхнулась я, чудово пам'ятаючи, що охоронця ми з Вікторією вчора ввечері відпустили.

– Ти це, – сусід затнувся, – розкажи дядькові Жорику в подробицях про все. Тим більше, в нього ж і зв'язки, і все таке... Я сам, звичайно, можу голосом йому передати, але він просив на трубу – тільки в екстрених випадках. От, вирішив через тебе...

«Ах, ось у чому справа! Гадюченя налякалося! Хоче шукати поради й захисту в старших... Проти мене воювати вже несила інакше як під Жориковим захистом? А без Георгія йому з Робіним, певна річ, не впоратися. Он яким монстром себе Вадька зарекомендував: власні пацани так легко його здали готові, – період усвідомлень та здивувань доволі швидко минув, тепер належало якось діяти. – Вчасно ж, сусідоньку, ти вирішив вийти з гри... На жаль, поки що не вдасться. Георгій, може, й зміг би тобі якось допомогти, але мені це зараз не вигідно. Мені потрібно, щоб ти мене на Вадика вивів. А для цього тобі доведеться ще трохи з хлопцями своїми попрацювати».

– Слухай сюди, – я уважно глянула в очі співрозмовникові, – ти мені віриш?

Артем, видно, не очікував такого запитання. Він якось дивно поморщився, потім хитрувато примружився і серйозно відповів:

– Я дядькові Жорику вірю.

– Це те саме, – я вкотре видала бажане за дійсне. – Отож. Я тобі обіцяю, хвоста ми заберемо, – ну хоч про це не збрехала.

– Тобто?

– Тобто все буде гаразд. Головне, вдавай, що нічого не помітив, і поведься природно. Йди до своїх хлопців. Не можна, щоб Робін запідозрив, що ти налаштований проти нього...

– Та що я, дурень, типу, чи що?! – обурився сусід.

– Оце вже не знаю, – зізналась я, радіючи з можливості хоча б десь казати правду.

– Добре, пішов я, бо зачекалися вже. Ти обов'язково дядькові Жорику передай...

Артем вимкнув воду, далі з безцеремонністю завсідника пройшов у вітальню та прислухався.

– Чутно, – схвально закивав він і самовдоволено посміхнувся.

Слабкий здогад майнув і миттю згас у моєму з самого ранку розтривоженому мозку. Артем не дав йому зникнути без сліду. Без жодних запитань він схопив журнальний столик, виволік його на середину кімнати, зверху поставив кухонний табурет, осідлав цю конструкцію і припав вухом до стелі. По тому вдоволено закивав, посміхнувся і показав мені великий палець.

«Навіть так?! – я заплуталась остаточно. – Виходить, Артем зовсім не зашпаровував отвір. Просто підклеїв шпалеру на стелі... Що ж це виходить, він проробив діру зумисне, щоб підслухувати мої розмови? Але звідки він знав тоді, що Шурик запросить мене до ведення цієї справи? Тут усе катастрофічно не в'яжеться! Може, Артем і є Хтось? А той тип, що чіплявся до мене з розпитуваннями вчора на вечірці, тоді хто? Достеменно відомо, що Хтось – високий, страшний брюнет... Стривай-стривай... Судячи зі свідчень

Вікторії, Шурик часто розмовляв з Артемом. Можливо, мій другий колишній повідомив сусідові, що має намір залучити мене до пошуку доказів невинності жертв Робіна... Господи, як же все це переплутано! І врешті-решт, чого їм усім від мене треба! Один загрожує та в речах порпається, інший підслуховує розмови... Які в мені вітаміни, що я всім раптом така цікава стала?»

– Не соромно тобі, – зашепотіла я, зважуючись на пряме запитання, – псувати чужу стелю, щоб мати можливість підслуховувати! Негарно...

Артем глянув спідлоба, і я раптом зрозуміла, що розмовляю з дорослою людиною. Подібне відкриття про сусіда було настільки приголомшливим, що навіть наступна фраза Артема не надто мене здивувала:

– Знаєш, Катерино, коли йдеться про те, що когось зіпсували життя, на зіпсовану стелю душі не залишається. – Це він проказав дуже серйозно, однак по тому ніби опам'ятався та вагомо докинув: – Типу! За мить власна багатозначність змусила Артема засоромитися і він спробував виправити враження: – А взагалі, соромно, звичайно... А що робити? І потім, я не зумисне. Я ремонт, типу, робив. Висоту стелі в своїй кімнаті збільшити хотів. Клапоть же стелі – бах! – і нема. Ну тоді вже думаю, раз така справа – гріх, типу, не скористатися. Я ж не з власної волі. Ти ж, типу, повинна розуміти...

– Найлегше умити ручки та сказати: «Я не винен, мене примусили», – тепер чомусь у мені прокинулися педагогічні нахили. – Хто ж тебе змушував? За руки, за ноги не тримали. Уже й не знаю, як можна змусити когось шпигувати за близькими людьми...

– Знущаєшся? – сусід не приховував ворожості. Господи, ну що я йому поганого зробила?!

– Артеме, – я заздалегідь була впевнена в то-

му, що ця спроба марна, та все-таки вирішила поговорити начистоту, – не знущаюсь я. Не розумію просто. Правда, – необхідно було терміново додати щось дуже переконливе, – я не знала, що тебе змусили. Як можна змусити людину вдатися до такого?

Губи сусіда скривилися в гіркій посмішці. Не знати чого мені стало шкода хлопчиська.

– А кому ж у в'язницю схочеться сідати? – він глянув на мене так, начебто це запитання якимось чином пояснювало все, що відбувається.

– А навіщо туди сідати?

– От і я вважаю, що не варто.

Складалося враження, що ми говоримо різними мовами. Можливо, мої думки видавались би ретроградськими твердженнями на кшталт «раніше й цукор був солодший», але все-таки я ладна була заприсягтися, що моя генерація у Артемовому віці висловлювала свої думки значно ясніше. Нинішня молодь, за моїми спостереженнями, спілкувалася загадками. Це навіть здавалось мені гарним, бо залишало уяві певний простір. Але, з іншого боку, чіткого розуміння за такої манери спілкування досягти було неможливо.

– Ти що думаєш, мені ту історію з банком хтось, типу, пробачить? – схоже, Артем усе-таки був налаштований на відвертість.

– Яку історію? – насторожилась я.

– Невже не знаєш?

З виразу обличчя сусіда я зрозуміла: він злякався, що бовкнув зайве, і більше жодної інформації мені не видасть. Потрібно було терміново переконати Артема.

– Знаю, звісно, знаю, – я поквапилась вдати псвну незворушність. – Не марно ж я – це я!

Ось вона, користь недоказаних слів. Сусід навіть шанобливо закивав, бо вочевидь розтлумачив

зміст висловлювання по-своєму та поцінував усю його глибину.

– Одного тільки не можу зрозуміти, – м'яко кажучи, применшила я значимість ситуації, що склалася, – чого ти злякався?

Те, що сусід боїться, було видно з самого початку, тому помилитися з таким запитанням я не могла, а ось більше інформації з Артема витягти – шанси отримувала.

– Дурень тому що, – сусід посміхнувся і знову перетворився на легковажного молодика, який намагається здаватися дорослим. Просто дивно, як легко Артем перевтілювався з навченого життєвим досвідом мужика на не обтяженого думами й турботами пацана. – Нелегко це, насправді, банк грабнути... Я ж, розумієш, гангстерських фільмів надивився, думав, дрібна справа. А потім ще ти зі своїми розповідями дядькові Жорику... Я як почув, що директор банку в масці на роботу ходить, так усе це й придумав.

Я миттю пригадала той далекий зимовий вечір. Затефонувала мама, довго сміялася, розповідаючи, як мерзне їхній директор. Я реготала до колькок, переказуючи цю історію Жорикуві. Точно! Артем тоді був у нас. Він зайшов подзвонити й чекав, коли звільниться телефон. Ну ось, і тут я своїми балачками підбила людину на необдуманий вчинок... Пам'ять відразу послужливо підкинула розповідь Равлика про невдачу-грабіжника в масці. Виходить, це був Артем?

– Але навіщо? Адже ти знав, що це негарно... На працівників могли б потім штрафи накладати...

– Ой, не ті-сі-пі моє ай-пі! – пирхнув сусід.

На якийсь час мої мізки відмовилися від будь-якої іншої діяльності, намагаючись осмислити почуте. Цікаво, звідкіля в студента-медика знання комп'ютерного сленгу? Ну, звичайно! Усе сходить-

ся. Так любив говорити мій колишній чоловік... Другий, природно. Можливо, Артем навіть знає, де його шукати... Запитати? Ризикувати тут було не варто. Прямі розпитування могли насторожити підлітка та виявити мою справжню мету. Хай краще думає, що я не переслідую жодних особистих інтересів. Просто намагаюся допомогти Артемові, бо перейнялася його каяттям.

– Банкові до того грабежу байдужісінько, типу! А працівники... Я тобі скажу, вони там такі бабки захибають! Ніякий штраф їм, типу, не страшний! Не робота – лафа, – тут Артем, видно, згадав, де працює моя мама, й почервонів. – Ну, не всі працівники, звичайно... Багатьом, типу, й за роботу платять. А мені просто гроші були конче потрібні. Від мене дівчинка пішла. До багатенького татусевого синка. Я її, суку, знаєш як любив?

– Хотів назад перекупити? – куснула я.

– Дурний був. Думав, типу, треба повернути. Потім уже зрозумів – не потрібна мені така. А тоді... Загалом, якби я твою матінку, типу, серед банківських не побачив, я б касу в них тоді вигріб. А так побачив, налякався і втік.

– А пістолета де взяв?

– Іграшковий. У банку ж, типу, самі бабки та баби. Хто там іграшку від справжнього відрізнити? Запитуєш, чого злякався... Чесно кажу: злякався, що закладе мене твоя матінка, ось і втік. Тільки потім зрозумів – я ж, типу, в масці був! Мене не те що твоя, мене б рідна мати не впізнала! Пригальмував, типу.

– Круто пригальмував, – я мимоволі теж перейшла на жаргон. І де, цікаво, я цього набралася?

– Далі – крутіше, – Артем, видно, радів з можливості мене вразити, – ніхто ж мене не розсекречував! Я сам, власними, типу, ногами прийшов і покаявся, так, мовляв, і так, вляпався, потрібне мені тепер прикриття.

Я справді трішки отетеріла від усієї цієї історії.

– Тобто ти сам дав привід себе на гачку тримати? Ну даєш! Я такого й подумати не могла. Тепер так і не належатимеш собі, – мені стало якось зовсім тужливо. Що ж це повинне було статися з Робіним, щоб він так змінився? Машина краде – гаразд. Колишніх чоловіків викрадає – теж пробачити можна, вони, зрештою, самі винні. Але дітей малих змушувати на себе працювати?! – Знаєш, Тим, – я заспокійливо поклатала руку сусідові на плече, – ти не переймайся. Якось та буде. Стеження ми знімемо. І з кабали цієї тебе вивільнимо. Тільки потрібно до пуття це все довести. Второпав? Ти, до речі, вибач, що я на тебе вовком дивилася. Я не знала. Гадала, ти добровільно...

– А може, й добровільно, – несподівано заявив Тимко. – Я зараз уже сам не знаю, на чиему я боці, – Тимка, мабуть, років триста ніхто не жалів і він трохи розкис, користуючись можливістю поплакати в чийсь жилетку. – Начебто, й так правильно, і так правильно... І ті гарною справою займаються, і ці... Правда в кожного своя. А я кидаюся між ними, як карась на сковорідці. Дах може з'їхати від такої кількості правд.

Я раптом помітила, що, коли Артем не викаблучується, він забуває про своє обов'язкове «типу».

«А в тебе самої? – знову нагадав про себе мій внутрішній світ, – у тебе самої скільки правд? Борешся зі злочинцями? Рятуюєш Шурика, який з твоєї провини втрапив у халепу? Тоді навіщо Робіна виправдати намагаєшся?»

«Тому що він хороший... Я ж бо знаю. Просто заплутався, напевне. І Артем, до речі, теж хороший. Просто дурненький іще. А хорошим людям потрібно допомагати виплутуватися з халепи».

«Хочеш, щоб і вівці були цілі, й вовки ситі? Так

же не буває. З такою кількістю правд, ти як лебідь-рак і щука в одній особі. Так нічого й не зможеш до пуття зробити»

– А ти свою правду знайди. Знайди і нікого не слухай, – одночасно собі й сусідові підказала я.

– Легко сказати, – Артем скривився, нервово повів плечем, скидаючи мою руку. – Спробуй відрізни, яка дійсно твоя, а яку підчепив десь, – він до слова відтворив мою гадану відповідь на власні слова. – Знати б де шукати, давно б уже на всіх вас начхав з високої дзвіниці.

Отакої! Знов я перетворилася для сусіда на одного з ворогів. Цікаво, як можна до людей так ставитися і при цьому нахабно чекати від них допомоги? Я мимоволі посміхнулась, усвідомлюючи, що Жорик, а отже, і я – для Тимка щось на кшталт дорослих родичів: істоти безглузді, які в житті нічого «не бичать», але захищати й допомагати, коли що, зобов'язані. Було смішно й сумно водночас від такого підліткового підходу до життя, що виявився у дорослого, в принципі, хлопця. У часи моєї юності хлопчики його віку почувалися значно самотійнішими. Втім, раніше, справді, й цукор був солодший.

Артем наостанок ще буркнув безглузде: «А тому-типу, співчуваю». А я ще кілька секунд розмірковувала над тим, чи можна розцінювати цю фразу як натяк на вибачення.

Конструкція, що зносилася посеред кімнати, вабила й водночас відштовхувала. По-доброму, мені належало розставити меблі по місцях і знову сісти за комп'ютер. Цікавість виявилася сильнішою. Я причаїлась під стелею в найнезручнішій позі, яку тільки можна уявити, й напружено вслухалася в голоси згори.

– Не-а, сусідка так голову задурила, що й подзвонити, типу, забув. Химерна баба. Я, каже, не

вдягнена. Прикиньте? Потім просить меблі кудись пересунути. У неї чоловік у відрядження покотив, так їй, типу, нудно, – я ледве стрималася від спроби нецензурно вилаятись. – Одним словом, вирішив утікати від гріха подалі.

– Дурням таланить, – недбало кинув чийсь рипучий голос. – А в мене ось що не сусідка, то баба, ха-ха, страшнюча, що тобі відьма...

– Скажеш теж, таланить, – кинув Артем, намагаючись утримуватися в престижній серед нинішньої молоді інтонації презирства до всього світу, – їй, між іншим, тридцятка. А чоловік у неї – мент.

Від такої характеристики я мало не впала з-під стелі.

«Сама винна, – сухо прокоментував внутрішній голос. – Не треба підслуховувати. Менше знаєш – краще спиш. Сподіваєшся, що про тебе думають гарно».

– Ну, значиться, не таланить дурням, – погодився рипучий.

– Ваську, харе задиратися, – приємний спокійний баритон лівово обрізав рипучого. Відчувалося, що власник цього голосу – лідер у Тимковому товаристві. Крім того, я звідкись цей голос уже знала.

«Стривай! Та ж це той самий рожево-жовтогарячий тип, який стеріг учора двері чорного ходу! Виходить, я все вірно про них вгадала...»

– Я? – Васько, видно, образився. – Це йому харе, а не мені! Ти його ще захищаєш! Та з таким інформатором нас уся округа скоро в лице знатиме! Автографи проситимуть...

– Зам'яли, – скупко кинув лідер, і в голосі його почулися нотки агресії, – Тимко тобі все вже пояснив. Нема там його провини. Охоронців щотижня цього дня відпускали. Про те, що охорону вирішили залишити, він знати не міг.

– Тоді нащо він здався?! – Васько вочевидь із якоюсь лютою ненавистю ставився до нашого Артема. –

Я Робіну доповів, побачимо, що його експертиза покаже. Може, цей тип спеціально нас із Метром здати хотів... Від Робіна ще ніхто нічого не зміг приховати. Може, Метр з провини інформатора зник.

– Що?! – Артем, схоже, буквально оскаженів. – Та мені Метр як брат рідний був! Ми з ним, можна сказати, кращими друзями стали! Та я тебе!

Я відверто налякалася. Артемів стан вселяв найгірші побоювання. Сидячи під стелею власної квартири, я навряд чи могла запобігти чиемусь побиттю, яке вочевидь назрівало й могло скінчитися мало не летально. Я збиралася вже починати гамселити по батареї, як раптом почула:

– Ет, та не психуй так. Заспокойся... – Васько, схоже, зрозумів, що передав куті меду. – Не хотів я. Накотило просто...

– Гляди мені, – загрозово прошипів Тимко, – ще тільки бовкни щось таке...

– Та подумай, хто Метр, а хто ти. Яке там «найкращі друзі»? Кінь ногу кує, а жаба й свою дає. Ні, я не заперечую, ти до нього справді душею прикипів. Чомусь я після цього випадку з охороною підозріливим зробився. Та ще й Робін випендрюється... Стільки праці – й усе котові під хвіст. Таку тачку назад віддати... У мене просто з нервами щось. Просто жижки трусяться.

– Докотилися! – тажко зітхнув Лідер, і Васько миттю вмовк. – Зі шмарклів пацанячих один одного знаємо, а довіри нема. Як баби базарні лаємося. Не нарада, а цирк. Знав би – нізащо з вами в цю справу не поліз. Краще б Артем сторонніх кого залучив. А я вплутався в розбірки з діворою, а тепер відповідай за вас!

Судячи з моїх спогадів, Лідер мав бути чи не наймолодшим у цій компанії. І найдрібнішим з вигляду. І найфлегматичнішим. Хто цих дітей розбере? За якими ознаками обирають вони ватажків?

– Не тицяй носом у лайно, Серж, і без тебе тоскно. Кажу ж, нерви здали. Я ж вибачився навіть.

– Проїхали, – знов озвався Серж. – Перейдімо до головного. Післязавтра – останній термін. «Бентлі» клієнта має бути викрадено.

Я прикипіла до стелі. Зважаючи на все, йшлося про авто нашої супер-зірки. Іншого такого в місті просто не було. Над підопічним мого благовірного дедалі хмарилося.

– Має бути, має бути... Він має, нехай сам і викрадає, – невдало пожартував Васько. – Я туди не попхаюся. Там, мабуть, і охорона, і собаки, й сигналка. Без Метра нам там капець. Ми самі ні плану путящого не вигидаємо, ні з сигналізацією без приладу метрівського не впораємось. Інша річ, якби цей бісів співак учора не полінувався на бенкет приїхати. Ось чим ти, хрін моржовий, думав? – судячи зі зміни інтонації, Васько знову накинувся на Артема. – Якщо незрозуміло було, приїде співак, чи ні, навіщо нас дезінформував?! Може, Робіну й не цюкнуло б у тім'ячко «Тойоту» віддавати. Шкода ж як! Така робота – і все під три чоти... Я через цю «Тойоту» мало не поси-вів, а він її – бац! – і віддав. Усе через співака твого. Ми й на вечірку проникли, й фільм прокрутили – усе чікі-пікі... А цей покемон не замалювався.

– Якщо б із самого початку все пішло як слід, «Бентлі» вже стояв би собі в нашім гаражику, на фарбування чекав, як миленький! А може, Робін і відігнав би куди. Якби по-нашому було, ми б цю машинку ще три дні тому просто з особняка взяли, – нагадав Сергій.

– Метр зник – і все догори ногами, – підтвердив Артем, зітхаючи. – Я ж казав йому: «Стережися, Сашко, ой, стережися»...

– Стерігся б там, чи ні, – Васько вочевидь недолюблював усіх своїх подільників, – прилад хоча б постеріг.

Сумнівів не залишалося, Метром у цій компанії величали мого колишнього другого чоловіка. Виходить, Робін викрав Шурика й не сказав нічого своїм хлопцям? Схоже, Хтось із Робіним водили за носа всю компанію.

«Може, розповісти цим дітям, хто викрав їхнього Метра? Очолити повстання серед Дітей Деточкина, визволити Шурика, покарати винних...»

«Чудово! – обурилося Сумління. – І спокійно дивитимешся, як ці підлітки з нестабільною психікою чинитимуть розправу над твоїм рідним колишнім чоловіком? Вони ж Вадика на шмаття розірвуть, якщо про правду довідаються. І потім... Які з них визволителі? Тільки й можуть, що один одного мішати з болотом».

– Тепер як сигналізації вирубувати? – правив своєї Васько. – Може, ще раз обшук у Метра провести? А раптом лежить наша руда валіза цілісінька в якому-небудь шифоньєрі... Та тільки знати б, де наш Метр живе.

– Робін знає. Він же сказав – немає там нічого. Гараж обстежили, квартиру, робоче місце Метра ретельно досліджено.

Я мало не луснула від обурення, коли остаточно змалювала всю картину. Виходить, Вадик знав про те, що Хтось порпається в моїх речах і в речах Вікторії. Знав і не перешкодив? Може, навіть саме Вадик і віддав Комузь наказ влаштувати обшук. Цинічність колишнього першого чоловіка викликала в мене стан тихого божевілля.

«Як він міг?! Як?!» – клекотіло в думках.

«Не час для істерик. Заспокойся та слухай!» – цитькнув хтось усередині, і я вся перетворилась на слух.

– Ні самого Метра, ні валізи, – закінчив думку Сергій. – Морока якась. Якби не вся ця фігня з машинами, давно б уже слід заяву накатати, мовляв, людина зникла.

– Та, напевне, жінка його й накатала. Я чув, у нього, типу, дружина є.

– Робін сказав, що тримає ситуацію під контролем. Він цій дружині прибрехав там щось, аби не стромляла нікуди носа.

У мене на мить перехопило подих. Щось на рівні грудної клітини неприємно залоскотало нутрощі, намагаючись вигнати назовні сльози та розпачливі голосіння. Я ледве змусила себе заспокоїтися. Мені раніше й на думку не спало б, що Робін міг просто розіграти викрадення Шурика з метою запобігти залученню до справи органів. Якщо все дійсно склалося саме так, то де ж тоді Шурик?

«Заспокойся! Прикмети того, хто повів Шурика з кафе, вказують на Вадьку... Не міг це бути хтось інший. Не міг!»

«Чи мало в житті збігів? – примхливо відбивалася частина, схильна до паніки. – Шурик у небезпеці, а ти тут дірки в стелі вивчаєш! Боїшся свого Когось, тому й не лізеш на рожна. А тут, можна сказати, кожна хвилина дорога. Негайно потрібно дізнатися, чи Робін викрав Шурика. Якщо ні – настав час здіймати галас. Негайно!»

Господи, але що ж я могла зараз вдіяти? Я справді боялася прямо ставити запитання цим дітям. Не стільки зі страху перед Кимось, скільки з небажання все заздальгідь зіпсувати. Якби я зажадала зараз від сусіда, щоб той відвів мене до Робіна то, хто знає, чи не сховався б Артем від мене. Потім ще й цього не зможу знайти... Зараз мені залишалось тільки слухати, всотувати інформацію.

– Ну, словом, так, – Сергій заговорив украй серйозним тоном, – день кожному на роздуми. Ввече-

рі, як звичайно, біля нашого дерева зустрічаємося. Подробиці операції обговоримо.

– Що, таки в гараж до співака попремося? – не повірив Васько.

– Не бачу іншого виходу. Ми Робіну обіцяли. Присягу організації давали. Я особисто не хочу перевіряти, що буває з тими, хто Дітей Деточкина підводить. І потім, мені особисто цей наш музикантик жахливо впливає на нервову систему. Йому моя Оленка, коли ще мала власну групу, касету на показ носила. Так він напрямки сказав: до шоу-бізнесу їй один шлях – через ліжко. Треба цю гниду бомбонуту добряче. Ти, брателло, не підеш – я сам піду! Я Робіну слово дав, що в термін вкладаємося.

– Я з тобою, – зненацька подав голос Артем. – Щоб усякі потім не казали, що я, типу, підставити хочу. Помилюся в деталях – сам себе, типу, підставляю. Хоча б із чистою репутацією сяду!

Остання фраза, незважаючи на пафосність, видалася мені нестерпно кумедною, і я змушена була затулити рота долонею, аби не розреготатись.

– Самі вони підуть! – зарипів Васьок. – Та ви без мене й дверей гаража не відчините, не те що в салон пробратись... Добре, раз підписалися, то всі разом вигрібатимемо. Я піду. Свою частину роботи завжди виконував, як відмінник, і тепер не відстану. Ваша справа – придумати, що з сигналкою робити, як охоронців відволікти...

– Тобто найскладніше, – зітхнув Артем. – До речі, так ви мені мізки запудрили, що й не розповів, типу, в подробицях нічого. Накинулися відразу, пояснити не даєте. Не жартував я. Учора мене не було, тому що хвіст до мене прилип.

– Не жартував? – Серж зробився ще серйозніший. – А чого ж не попередив, щоб не приходили?

– Не здогадався, – чесно зізнався Артем. – А що такого, що шкільні друзі в гості заходять? Ми ж не в справах, просто сидимо, типу, пивце попиваємо. Що тут такого?

– Проїхали, – Серж жадав суті, а не виправдань, – що за хвіст?

– Кент дивний один. Цілий день учора за мною, типу, тягався. І не таївся. Січете?

Напружене мовчання, що зависло в кімнаті, трохи затяглося.

– Фігня, – перший озвався легковажний Васько. – Це після мого наклепу Робін до тебе, ха-ха, перевірку приставив. Без перевірки ти копірка, – потім, видно, усвідомив, що не правий, знітився, – Я, того, більше не буду...

– Дістав уже своїм каяттям, – огризнувся Артем.

Ситуація знову скінчилася б сваркою між Тимком і злоязиким Васьком, якби Сергій не взяв до рук ініціативу.

– Може, й Робін, – спокійно, але вагомо мовив Лідер. Він, напевне, зважив усі можливі варіанти й тепер готувався виголосити остаточне рішення. Я теж мимоволі перейнялася повагою до цього юнака й разом з усіма чекала на його висновки. – Може, Робін, а може, й ні. – Теж мені, Америку відкрив! Ет, і все-таки вони – пацани нерозумні. – Ти молодець, що до нас учора не йшов, – звернувся Сергій до Артема. – Правильно. Ризикувати не варто. І, знову ж таки, – в голосі Лідера почулися несподівано грайливі нотки, – Василя порадував. Він, знаєш, як шукав приводу, щоб під свої підозри щодо тебе ґрунт підбити! А тут така справа! На обов'язковий збір не з'явився, не передзвонив, аби попередити... Я стривожився, може, думаю, і ти зник, як Метр. От ми сюди й прийшли без попереджень. Негоже,

звісно, хвостові очі муляти. З іншого боку, друзі дитинства... Ніяких, мовляв, спільних справ, крім пива та спогадів. Сентиментально, зате не викликає підозр.

– Що ж усе-таки робитимемо? – не цілком чемно перебив просторікування Лідера Артем. – Мені завтра приходити?

– Приходь. Тільки на старе місце. Причому, дворами петляй. Горищами пройди, нехай поблукають. Ми теж так підемо, щоб усі можливості до стеження обрубати. Як до місця надійдеш, подаси умовний знак. Не відчепляться – картуза в руках верти. А обрубуються – на голову надягни та повз галяву пройди. Якщо все нормально, виліземо.

– А якщо ні?

– Катай тоді, куди хочеш. Нерви цим героям полоскочи. Увагу відволікай. Але мусить бути «так». Зрозумів?

– Постараюся.

Гості пішли. Було чути, як Артем голосно лається, походжаючи з кутка в куток. Чомусь я була впевнена, що сусід чудово знає, що я підслухувала розмову, та відверто дражниться зі мною, демонструючи крайній ступінь власної знервованості.

Я полишила барикаду й сіла за комп'ютер. Необхідно було зафіксувати для нащадків безліч фактів. І те, що Артема засобами шантажу змусили брати участь у цій справі. Хлопець справді не хотів би в таке вплутуватися, але ж не мав куди подітись. І те, що зізнався сусід у всьому добровільно... І те, що прилад, винайдений Шуриком, виявляється, зберігався в рудій валізі... Потрібно було записати все це та податися до інтернет-кафе – доповнити свого викривального листа.

«Стривай! Валіза! Як я досі не здогадалася?!»

**Розділ десятий, котрий примудряється переко-
нати всіх, що краще б його й не було зовсім**

Я викликала ліфт і помчала донизу пішки. Стояти на місці було вже над силу.

Усе складалося просто чудово. Мені потрібен був Шурик, Вадикові – руда валіза. Намічався взаємовигідний бартер.

Коли сусід почує про наявність у мене дорогоцін-ного приладу, він, певна річ, без особливих труднощів домовиться про мою особисту зустріч із Робі-ним. Тим більше, що Артем тепер просто зобов'язаний мені всіляко потурати. Адже стеження з нього Вікторія справді зняла. Можливо, для самого тільки Шурика така угода виглядала трохи принизливою.

Я посміхнулася, уявляючи, як другий колиш-ній чоловік, цілий, неушкоджений і вільний, поч-не за своєю звичкою жартома бурчати: «Ну от, зав-жди підозрював, що ти до мене ставишся, як до ре-чі. Дорівняла мою значимість до важливості яко-гось приладу!» Або щось іще кумедніше, на-приклад, скаже ось так: «Ех ти, Кет! Це ж не про-сто прилад, це просто супер-пупер що за штука! Я його знаєш, як довго винаходив? А ти недооцінила, на звичайну людину зміняла. Людей он скільки, а прилад такий один. Могла ще десятьох мужиків на додачу попросити!»

Добре, що вчора в мене навіть забракло сили ві-дігнати свій «Форд» у гараж. Я мимохідь обдарува-ла вітанням чуйну совість нашої епохи – бабусь-сусідок, що сиділи біля під'їзду, та пританцьовую-чи на radoщах, підійшла до свого авто.

Багажник було зламано, валізи там не було.

Я безпорадно озирнулася.

– Забрав він валізу, – послужливо заторохтіли сусідки, розштовхуючи одна одну словами, наче ліктями. – Чого ж ти така бліденька стала? Не їла,

мабуть, нічого. Хвилини десять як забрав. Ти не хвилюйся, дитинко. Там учора ще цієї валізи й не було. Ох, і як же ж ти в такій спідничині коротенькій ходиш...

Я подумки вилаялась і заприсяглася, що коли стану бабусею, то, якщо й обсиджуватиму лави біля під'їздів, не лінуватимусь розгонити всіх довколишніх злодіїв, котрі на моїх очах по чужих авто нишпорять. «Форд» слухняно рвонув з місця так хвацько, як ніколи досі.

«Наздожену! – чомусь подумалося мені. – Далеко вони відійти не встигли!»

«Стривай! – нарешті переварив усе, що сталося, Здоровий Глузд. – А чому ти вирішила, що це Васько з Сергієм? Звідки їм було знати про валізу в твоєму багажнику? Що ж вони, по-твоєму, про всяк випадок усі підряд авто зламують? Повернися, розпитай свідків по-людськи!»

«Форд» здав назад, порівнявся з дебелою двірничкою, що з'явилася в нашому будинку зовсім недавно, але вже встигла довести до нервового розладу всіх сусідів. Її любов до ранкового сну та дурна звичка здійсмати куряву серед білого дня конкурували з моєю короткою спідницею за ступенем несхвалення місцевими бабусями.

– Скажіть, ви бачили, хто забрав із мого авто валізу? – запитала я, опускаючи скло.

– Аякже! – двірничка акуратно поклала мітлу на асфальт і її відразу ж присипало купою дрібного сміття, що витало навкруг. – Усе бачила.

Двірничка відповідала, ніби старанна учениця. Кивала великою кучерявою головою в такт кожному слову і навіть руки об фартух витерла, вважаючи, мабуть, що розмова на «ви» зобов'язує до охайного вигляду.

– Будь ласка, розкажіть, – благала я, вже жалкуючи, що полінувалася проїхати ще метрів зо два

та попитати знайомих сусідок. – Скільки їх було, як вони виглядали?

– Один, – заговорила двірничка, – саменький він був. Високий, ставний. З чорними волоссям... Гарний мужчина...

«Хтось! – я зрозуміла, що шансів на повернення валізи вже нема. – Знову він! І здогадався ж, гад... Втім, нічого дивного. Вони з Робіним скрізь шукали, а моє авто залишалась мало не останнім місцем, куди ще не дісталися... А Шурик, звичайно, молодчага... Що, якби в ДАІ знали, як виглядає устаткування Дітей Деточкіна!? Сиділа б я зараз за ґратами та марно силкувалася довести, що валізу цю вперше бачу! Ще другий колишній чоловік, називається!!! Як він взагалі посмів мене в цю історію втягувати й правди не пояснити? Про якісь кредити, перевірки наплів. І як не сором?»

«Не обвинувачуй людини зопалу! – вступило Сумління, – всієї правди він не сказав, аби тебе не лякати. Одна справа – якась там перевірка на благонадійність бізнесменів, і зовсім інша – боротьба з запеклими злочинцями. І до кого ж було звертатися бідолашному Шурикові, як не до тебе? Таж він просто не мав іншої ради! Його Робін з Кимось уже запідозрили, напевне, й не дали б закінчити розслідування та назбирати доказів проти Вадика. Тому Шурик і «Форда» брав, щоб не надто світитися. Він, може, й не збирався свою валізу в тебе залишати. Просто хотів свій прилад завжди мати при собі в дорозі. Від гріха, точніше, від Когось подалі. А може, Шурик передбачав обшук у гаражі, вважав, що мого авто не зачеплять?»

«Раз у таку сумнівну справу вплутався – повинен був передбачати які завгодно повороти подій», – кволо огризнулась я.

Втім, настав час зав'язувати з такими внутрішніми конфліктами. Як і годиться, з появою зовніш-

нього ворога, ці війни мусили бути припинені хоча б тимчасово. Я мусила терміново придумати новий план.

«Як шкода, що номер з обміном Шурика на валізу не пройде», – замість генерації здорових ідей, мозок вирішив узятися до безглузлого обсмоктування власної образи.

«Та менше з тим! Подумаєш – валіз у світі поменшало! Не розкисай! Головне ж – дістатися до Робіна. А методи тиску на нього й без валізи знайдуться. Викривальний лист – теж сила».

І тут я усвідомила справжній зміст підслуханої щойно розмови. Поп-зірка був останнім у списку жертв Дітей Деточкіна. Післязавтра спливав термін виконання його вироку. Виходить, за добу Робін перестане контактувати з сусідом та його друзями. І тоді я його вже точно не знайду. Якщо я й могла якось вплинути на плани Вадима, то тільки зараз. Цей факт мене анітрохи не радував.

«Далі зволікати нікуди. Не можеш упоратися сама – передай справу людям з більшими можливостями. Хоча б і міліції. Адже ризикуєш прогавити ватажків зграї! Доведеться бідним дітям, яким Робін просто мізки запудрив, за все розплачуватися. Крім того, невідомо, чи справді випустять Шурика на волю по завершенні операції».

Я напружено крутила в руках телефон. Бачить Бог, я не хотіла здавати Робіна. Не хотіла. Але, з іншого боку, він сам винен. Нема чого так ретельно маскуватися. І потім, якби він не зачіпав Шурика, я б взагалі жодних претензій до нього не мала. Кому, як не Вадикові, знати, що я своїх колишніх чоловіків не полишаю напризволяще! Пальці раптом вийшли з покори і мимоволі набрали потрібний номер.

– Алло, можнав ще раз Настю? – скам'янілим голосом промовила я в трубку, коли зрозуміла, на-

решті, куди дзвоню. Зрештою, Вадик теж мій колишній чоловік.

– Сестрице, ти вже вибач, що знову тебе смикаю. Термін мого завдання переноситься на завтрашній ранок. Розумієш?

Як не дивно, Сестриця розуміла. Перебування їх із Дариною на одній території позитивно впливало й на поведінку, й на розумові здібності обох.

Я розсудила, що півтори доби Жорику вистачить, щоб у разі моєї невдачі цілком нейтралізувати Дітей Деточкіна. На крайній випадок він же має можливість просто поставити на вуха всю міліцію. Якщо я найближчими днями не переломлю ситуацію – іншої ради не залишиться. Доведеться здати Робіна в руки сторонніх. Я будь-що мусила зробити все від мене залежне, аби не припустити найгіршої розв'язки.

«Блеф – справа тонка», – повчала я сама себе, натискаючи кнопку сусідового дзвінка.

– Відчинено! – гукнув він звідкись із глибин свого лігва. Я смикнула ручку дверей і відразу потрапила в зону апетитних ароматів, від яких в шлунку почалися легесенькі кольки. Артем готував щось гостре й пахуче. Я згадала, що досі не снідала, й сумно ковтнула слину.

– Заходь. А я отут кулінарією, типу, бавлюся, – на своїй території Артем тримався значно впевненіше. – Складеш компанію? Не люблю їсти в самоті.

Я забула всі правила пристойності та енергійно закивала.

– Я й не знала, що ти такий майстер.

Артем дістав із духовки деко із м'ясом по-французьки.

– Так ніколи ж було, – ніяково посміхнувся сусід. – А зараз ось із дому виходити, типу, не хочу – то відразу й до хавчика руки дійшли.

– Це – їжа, а не твоє дурне слово. Сам ти хавчик! – образилась я за таку апетитну страву.

– Може, й правда хавчик, – раптово спохмурнів сусід. – Я, тобто. Суспільству на з'їжу, так виходить. Усім чогось від мене треба... Придумайте, зроби це. Зжирають потрошку...

– Он воно як? – мені знову стало його шкода. – А я гадала, що буду оригінальна.

– Тобто?

– Мені, будь ласка, ось цей шматочок, надто він симпатичний, – вказане миттю перемістилося до мене в тарілку. – Тобто, любий сусіде, я теж від тебе чекаю дечого. До речі, стосовно стеження... Я все владнала.

– Дякую, – схоже, я зіпсувала хлопчикові апетит. – А що від мене цього разу потрібно?

«Нормально? «Цього разу»!!! Я його, можна сказати, вперше в житті про щось прошу...»

– Суцці дрібниці, – я почувалася останньою сволотою, але на карту було поставлено надто багато і по-іншому вчинити вже не могла. – Справа значно легша за спробу пограбування банку.

Артем завмер, дивлячись кудись крізь мене. Він сплотив так, що веснянки на обличчі здавалися майже чорними, і стиснув зуби.

«Нічого не вдієш, друже, – подумки підбадьорила я сусіда, – доводиться розплачуватися за власні помилки. У цьому житті все, чого ви не скажете, як і все, що ви скажете, може бути використане проти вас».

– Мені необхідно зустрітися з Робіним, – я безжально поставила крапку.

Губи Артема скривилися в усмішці. Якби не телефонний дзвінок, я б, напевно, нагримала на сусіда за звичку так неприємно посміхатися. Дзвонив Георгій.

– Привіт, ти де? – судячи з гамору по той бік трубки, Жорик був десь на людній вулиці.

– Трішки вище дому.

– Літаєш, чи що?

– Ні. Малося на увазі, що трішки вище за нашу квартиру, – засміялась я. – Сиджу в нашого малолітнього бандита, розуму навчаю.

Артем зрозумів, хто телефонує, та заходився розмахувати руками, вмовляючи мене дати йому трубку.

– А, – без інтересу відреагував Жорик, – довго ти ще цим займатимешся?

– Гадаю, довго. А що?

Не збирається ж Георгій приревнувати мене до цього хлопчиська?

– Просто запитую, – якось невизначено кинув він. – Виходить, нічого інтимного мені від тебе зараз не почути. Зажди, а ти сама там?

– Ну, як мінімум, із сусідом.

– А крім тебе ще є гості? – схоже, Георгій починав дратуватись. Я згадала його дивну реакцію на звістку про мою поїздку до Вадима та ревності, які тоді зненацька прокинулись.

«Може, зараз Жорик побачив щось негарне в тому, що я наодинці з сусідом? – промайнуло в думках. – Він там що, зовсім з глузду з'їхав?»

Хоча раніше я й прагла всіма можливими та неможливими засобами провчити Жорика, викликаючи в ньому ревності, зараз чомусь раптом стало його шкода. Та й не на часі було грати в ці ігри.

«Побережімо хоча б Жорикову психіку. Повинна ж бодай одна нормальна людина в родині залишитися», – вирішила я.

– Звісно. Як без того? Купа всілякого люду, – нарешті повідомила я.

«Неправда задля порятунку – це не зовсім неправда. Так, малесенька побрехенька. Навіть брехуняточко», – я подумки гладила себе по голівці, заспокоюючи.

– Виходить, ти так і будеш тепер офіційним тоном відповідати, – зітхнув на тому кінці Георгій.

– Та нормальний у мене тон, – зніяковіла я.

– Слухай-но, а передай трубочку цьому типові. Хоча ні, краще не треба... Гаразд, бувай. Радий, що в тебе все гаразд. До зв'язку.

Я здивовано глянула на трубку. Чого дзвонив, навіщо дзвонив? Скучив? То невже важко так і сказати? Жорик чомусь вважав, що сам факт його дзвінка зобов'язував мене миттєво розпливатися найніжнішими слівцями. Якщо я говорю звичайним тоном, він ображається, навіть не вважаючи за потрібне щось пояснити.

Сусід, схоже, теж образився на мене. Епідемія в них якась.

– У нього сідав акумулятор, – виправдалась я перед Тимком. – Отже, повторюю: мені потрібно зустрітися з Робіним.

– Я тут, типу, не помічник, – віддано дивлячись просто у вічі заявив сусід. Щось у глибині його погляду наштовхувало на думку, що Тимко щиро радіє з власної неспроможності виконати моє прохання. – Де його шукати – поняття, типу, не маю. Зазвичай він або Метр самі дзвонили Сержу та домовлялися про стрілу.

– Коли наступного разу вийдете з ним на зв'язок?

– Не знаю! – Артем раптом перейшов на крик, але таки оговтався, спробував себе опанувати. – До хлопців на зустріч я сьогодні ввечері йду. Якщо Робін вважатиме за потрібне, то Сержу подзвонить і домовиться, типу, що приїде. Задовбався я вже на всіх, типу, стукати! Нікому ж зла не бажав, хотів як краще, а тут...

– Артеме, послухай мене, – я намагалася говорити якомога переконливіше, – мені дуже важливо зустрітися з Робіним якнайшвидше. Ти повинен мені допомогти. Довідаєшся в хлопців, коли і де

наступна стрілка, та візьмеш мене з собою. Обіцяю, нікому шкоди з цього не буде. Навпаки, багатьом допоможеш.

– Я таких, типу, загадок не доганяю, – ображено прорік Артем. – Хочеш пояснити щось – поясни.

– Відверто кажучи, не хочу. Але, видно, доведеться, – я мусила будь-що переконати Артема. – Ваша руда валіза в мене.

Артем аж підхопився.

– А Метр де, що з Метром?

– Сама хотіла б знати.

– Чим доведеш? – люто блискаючи очима, Артем наближався до мене. На якусь мить мені навіть стало страшно. Сусід вочевидь надто поважав Шурика й здатен був на що завгодно, аби лиш вивідати місце знаходження свого Метра.

– Чим доведу що? – я намагалася роззброїти його найчарівнішою з посмішок. – Якщо ти про валізу, то показувати її тобі не збираюся. Раптом відняти спробуєш. Розповім тільки, як вона виглядає, щоб ти не сумнівався, – я докладно описала валізу, яку ще вчора бачила в своєму багажнику. – А щодо Метра... Твій Метр, між іншим, крім усього іншого, ще й мій... – я затнулася, бо навряд чи молодіжна свідомість сусіда здатна була переварити таку складну річ, як щира приязнь між усіма моїми колишніми чоловіками та мною, – мій близький родич. Валізу свою він у мене зберігав. Можу розповісти, як цей прилад діє, якщо досі не віриш.

– Пароль краще скажи, – примружився Артем.

На жаль, подібного ходу з боку сусіда я не передбачала.

– Ти що, Шурика за зрадника тримаєш? Стане він усім навколо паролі роздавати! Просто зберігав у мене прилад, побоюючись, видно, що Робін із хлопцями силою вилучать.

– Не міг він так про Робіна думати. Вони друзями були. І компаньйонами.

– Не має значення. У будь-якому разі, де зараз Шурик я й сама хотіла б з'ясувати. Та ще багато в чому розібратися. Прилад у мене. По-моєму, це достатній привід, щоб організувати мені зустріч із Робіним. Ти ж сам учора збирався мені всіляко сприяти?

– А дядько Жорик що?

– Та нічого, – я знизала плечима. – Вони дружили навіть раніше з Метром вашим. Він і в гостях у нас бував.

– Я Метра бачив у вас. Там і познайомилися. Просто не знав, що він тобі родич. Ти мені про дядька Жорика та валізу краще відповідай.

– А ти як гадаєш? – я не знала, що відповідати, і вважала за найвірніше надати сусідові можливість самому придумати пояснення всього, що відбувалося.

– Гаразд, вірю, – в погляді сусіда цього разу промайнуло щире замилювання. Такі родинні зв'язки істотно підносили мене в його очах. Добре, що про моє споріднення з Вадимом Тимко нічого не знає. – Сказати, що ти прилад продати Робіну хочеш?

Подумки я подякувала сусідові за чудову ідею.

– Ну, так. Чого він без діла валятиметься, – тут я подумала, що навряд чи людина, яка вимагає грошей, може справити на друзів Артема гарне враження, й вирішила виправитися. – Скажи краще, що я – довірена особа Метра. Про гроші говорити не варто. Мені негативні настрої ні до чого.

– Я тоді зараз подзвоню, типу, Сержу. Він Робіну все, типу, передасть. Якщо той вийде на зв'язок, звісно. Гадаю, заради приладу Робін, типу, з ким завгодно на зустріч погодиться.

– Таке відчуття, що зустріч із мною – щось жахливе, – пирхнула я. – Погодиться, куди він поді-

неться! – у глибині душі я сподівалася, що й не заради приладу теж. – Тільки не варто поки нікому говорити, що прилад знайшовся.

– Чому?

– Скажемо так, – я знову не знала, чому. Не пояснювати ж, що прилад справді давно вже в Робіна. – Я не хочу неприємностей і силових впливів. Відкіля я знаю, якими методами Вадим вирішить у мене цей прилад вилучати?

Я раптом спохопилася, що назвала Робіна по імені. По ідеї, для Артема я не повинна була знати, як звуть його шефа. На щастя, сусід, як завжди, був не надто уважний і пропустив мою промашку повз вуха.

– Та ти що?! – Артем зробив великі очі. – Щодо цього я й за себе, й за хлопців власною головою поручуся. І за Робіна теж. Ми ж – за справедливість. Нікого безвинно кривдити не збираємося...

Я так до кінця й не зрозуміла, чи справді сусід вірить цим казкам, чи просто намагається перекопати всіх навколо в своїй наївності.

– Казки це все, – сухо відрубала я. – Зробиш, як я кажу. Довідаєшся, коли й де Робін наступного разу з'явиться, та розповіси мені.

У кухні запанувало мовчання. Артем пересмикнув своїми плічми-кісточками й відійшов до вікна.

– Ти ж сама знаєш, – зрештою, заговорив він, – нам без цього приладу – клямка. А чи з'явиться Робін до того, як ми з «Бентлі» вовтузитися почнемо, ніхто не знає. Ти розумієш?

Ситуація набувала зовсім іншого вигляду. Своєю брехнею я практично штовхала Тимка та його друзів у руки до охоронців. Будемо сподіватися, що Вадик не зможе не з'явитися до спроби викрадення «Бентлі». Адже, по суті, саме Робін зацікавлений в успіху операції, виходить, він повинен принести валізу з приладом до її початку. А якщо

Вадим ще до зустрічі повідомить хлопцям, що прилад знайшовся? Про можливі наслідки власного блефу я старанно змушувала себе не думати

– Знаєш, – я верзла перше, що спадало на думку, аби лишень трохи заспокоїти Артема, – якщо Робін не з'явиться, то приладом скористатися все одно не вдасться. Там же код на валізі. Його тільки Метр і Робін знають.

– Налякала їжачка голим задом! – не надто чемно зреагував на моє попередження сусід. – Що ж ми, по-твоєму, звичайної валізи не зламаємо?

Тільки цього мені й бракувало! От сама й перехитрувала себе!

– Там не звичайний замок: якщо двічі неправильний код ввести, програма в приладі стирається.

– Звідкіля там програма?

– Почім я знаю. Як Шурик мені казав, так тобі й переказую.

– Мало там що він тобі казав. Треба ж якось від вашої, типу, бабської цікавості застрахуватися. Не могло там бути ніякої програми. Хоча... Знаєш що? Я зараз збігаю, Сержу подзвоню. Аби знав, що казати, коли Робін раптом зателефонує. – Артем перехопив мій зляканий погляд. – Не дрейф. Про валізу він Робіну не скаже. Просто передасть, що терміново зустрітися необхідно. А сам Серж і не подумає в довіреної особи Метра валізу віднімати. Ми ж розумно-розумно поводитимемось. Скажемо, що ти все зробила як належить. І пароль сказала, й валізу мені показала.

– А ти за свого Сержа можеш поручитися? – засумнівалась я. – Раптом вирішить перед Робіним прогнутися та про валізу скаже.

– Поручуся, – швидко промовив Артем. – Серж ніколи ні перед ким не прогинався. Якщо я попрошу мовчати – промовчить. Ти просто не розумієш. Це ж Серж!

– Гаразд, повірю. Але ж гляди, я твоєму слову, можна сказати, свою безпеку довіряю. Ходімо дзвонити.

– Якщо хочеш, можеш дати мені ключі, я, типу, сам подзвоню. Чого тобі туди-сюди бігати...

Я зрозуміла, що Артем дуже хоче поговорити з друзями без моєї присутності. Гаразд. Я ж не монстр якийсь.

– О'кей, тільки приходь швидше, – я кинула сусідові в'язку ключів. Як ними користуватися, він не спитав. Чи то вважав себе великим відмикачем, чи... Неприємний здогад знову шмагонув по нервах. «Невже сусід допомагав Комузь пробиратися до мене в квартиру? Може, зараз він іде повідомляти своїм, що мене слід терміново зупинити й відібрати в мене валізу?» Я постаралася прогнати з голови такі чорні думки. Адже Артем тепер покаявся, сам прохав у мене допомоги...

Ледве причинилися двері за сусідом, я кинулась до зали, відгорнула килимове покриття з гладенької вовни, та припала вухом до заповітного отвору. Оце звук! Артем неголосно наспівував щось собі під ніс. «Чого він там походжає? Він дзвонити туди пішов, чи по чужій квартирі гуляти?» Я вирішила, що сусідові потрібен час, аби придумати, що саме казати другові, й терпляче очікувала. Дочекалася! Зважаючи на все, Артем узяв слухавку та пішов з нею на кухню.

Я навіщось набрала номер стільникового Жорика.

– Привіт іще раз, – дурнувато почала я. – Скажи, ти про те, чи наодинці ми з сусідом, навіщо запитував?

– Кгм, – багатозначно озвався Жорик, – а ти ще й досі з ним?

– Уже ні.

– Вчасно.

– Що вчасно? – не зрозуміла я.

– Вчасно телефонуєш. Ще б хвилин зо дві, і в мене акумулятор на трубі сів. Ти б тоді взагалі не додзвонилася.

– Гаразд, – я зрозуміла, що нічого розумного з Георгія не витягну. – Зарядиш трубу – телефонуй.

Звуків від Артема, як і раніше не долітало. Звичайно, він пустив на кухні воду з-під крана. Про воду я здогадалася, судячи з горлового співу кухонних труб. Ні самого плюскотіння води, ні розмови сусіда не було чути. Схоже, звуковий міст працював тільки між великими кімнатами наших квартир. «Знайшов, у чому обережність виявляти!» – ображено заголосило щось у моєму нутрі.

Сусід незабаром повернувся. Накинутися на нього з обвинуваченнями в недовірі й тим самим виказати свою пристрась до підслуховування я не зважилася.

– Спізнались! – гірко зітхнув сусід. – Робін уже дзвонив.

– Серж не попросив про екстрену зустріч? – захвилювалася я.

– Звичайно, не попросив. Вона йому на фіг, типу, не потрібна. Загалом так: Робін сказав, що сам нас найближчими днями знайде. Я Сержу розповів про тебе й валізу. Він згоден прийняти довірену особу Метра в команду. Підеш сьогодні зі мною до хлопців подробиці плану обговорювати. Коли що – валізу ти мені вже показувала, а пароль у нас «Десять стріл». Зрозуміла? Я за тебе, між іншим, поручився.

– Ну дякую, – до мене повільно почало доходити, що з приватного детектива я потихеньку перетворююся на спільника злочинців. Гарненьке перетвілення. Цікаво, чи можна це вважати кар'єрним ростом? Судячи з передбачуваних заробітків, однозначно «так». От би Жорик здивувався...

– Знаєш, – сусід зітхнув якось аж надто скорботно, – я ж, типу, справді переживаю дуже.

Мені скотілося якось підтримати хлопця, але не могла дібрати слів.

– Страх як переживаю, – ще раз повторив Тимко. – Навіть дядькові Жорику зараз подзвонити намагався, хоч і ти тут... Тільки в нього зайнято. Не додзвонився.

За те, що я нічим не виказала свого хвилювання, мені потрібно було поставити відразу три пам'ятники за життя.

– Даремно, – якомога байдужіше кинула я, – в нього труба сідає. Він же просив не дзвонити йому без нагальної потреби. Потрібно буде – сам подзвонить. Мені. Він же знає, що я в тебе. І потім, ти ж не хочеш Жорика підставити? Звідки ти знаєш, може, всі твої телефонні розмови прослуховуються?

Сусід віддано дивився мені у вічі та кивав на всі мої не надто логічні пояснення. Схоже, він повірив.

Артемові очевидячки не сиділося на місці. Він трохи походив по кухні з кута в кут, далі заходився прибирати зі столу. Я помітила, що сусід так і не попоїв.

– А далі що? – нарешті порушив Артем паузу що затяглася.

– Після чого?

– Ну, зіштовхнешся ти з Робіним, продаси йому валізу... І що?

– Побачиш, – невизначено пробурмотіла я. – У будь-якому випадку, твоїй репутації нічого не загрожує.

– А хлопці?

– Звідки я знаю?! – обурилась я. – Твої хлопці ти й розбирайся. Чимось же ви думали, коли допомагати Робіну починали...

– Агов, – Артем швидко здув з чола чубчик – ми так не домовлялися... Хлопцям теж допомогти треба.

Ні, ну ви бачили це підростаюче покоління? Спочатку йшлося всього-на-всього про підстрахування переляканого Робіним Артема. Тепер з'ясовується, що я взяла на себе відповідальність вже й за Сержа з Васьком. Чи не забагато вимагає цей хлопчисько? Втім, він-бо вважає, що вимагає не від мене, а від свого всемогутнього дядька Жорика.

– Принаймні, все можливе зробимо, – сумно пообіцяла я – Тільки й ти зі свого боку, зроби ласку, не лінуйся.

– А я чо? Я що можу...

Розмова знову зайшла в глухий кут. Якось замало він міг, цей Артем.

– Гаразд. Скажи краще, на що твої хлопці розраховують? Я про «Бентлі» кажу. Там же й крім сигналізації безліч усіляких перешкод. Паркан, хоча б, навколо особняка.

Артем здивовано подивився на мене, потім пирснув перебільшено істеричним сміхом.

– Скажеш теж! Якби тільки й лиха, що паркан... Нема такого паркана, який з допомогою мотузок перелізти не вдалося б. Знайшла, типу, проблему. От охорона, це так, це серйозніше. Для того інформатор і потрібен. Я, тобто. Ет, із цим співаком усе не в дугу. Брешуть, що перший млинець, типу, грудкою. У нас останній ніяк не вдається, – Артем раптом пожвавішав. Видно було, що його охопив справжній запал. Схоже, Тимка цікавила не стільки майбутня здобич, скільки сам факт ризикованого вчинку. – От якби Метр не зник... Метр у нас щось на зразок головного, типу, режисера. Він завжди щось таке придумати міг, що все в нас гладенько виходило. До чого ж невча-

сно він пропав... У охоронців співака період був, коли вони, типу, самі були в домі. Родина клієнта, типу, відпочивати покотила. Тоді треба було діяти. Тільки тоді. Лафа для нас була. Охоронці ввечері двір обійдуть, замки перевіряють, сигналку ввімкнуть і, тишу, в будинок спати. А що? Хазяїв нема, демонструвати службову запопадливість, типу, нема перед ким. Зараз вони, бідолашні, в альтанці сидять цілу ніч, пульку вдвох розписують, наслухають, не сплять. Якби в нас тоді прилад був... Чисто зробили б, ніхто б з них, типу, й не прокинувся. Для вірності їх у будинку замкнути можна було.

– А ти все це звідкіля знаєш? – здивувалась я.

– Робота така, – гордовито гмикнув сусід, та відразу й зізнався: – Та що там, типу, знати. На дерево, яке близенько до огорожі, виліз, у листі, тишу, сховався, та й стежив. У нас же не як у буржуїв, ділянки невеличкі. Розмови їхні між собою чудово, тишу, чути. Видно всіх. Лафа, одним словом. А спіймають – дурника з себе вдам. Даун, тишу, групок хочу. Максимум вуха накрутять, та й відпустять. Кому з хворим зв'язуватися хочеться?

– Ловили хоч раз?

– Не-а, – вдоволено посміхнувся Тимко. – Везучий я. І потім, ми раніше по приватних дворах не працювали. У всіх нормальних, тишу, людей гаражі де-небудь під вікнами. Або взагалі стоянка звичайна десь біля офісу. А офісній охороні, думаєш, задоволення – чергувати цілу ніч? Або спати заваляться, або дівок приведуть – не до роботи їм уже, тишу... А з одного офісу братва взагалі збиралася на півночі до общаги в гості. Там день народження в однієї був.

Тимко раптом спохмурнів. Я здогадалася, через що.

– Збиралися, а не пішли?

Сусід кивнув.

– Васько на мене й досі дметься. Робіну донос настрочив, вимагав дати нам іншого інформатора.

– Я чула.

– Фігня те все, що ти чула. Ні секунди Васько не думав, що я зумисне. Просто іншого інформатора хотів знайти. Усе канючив, що нам професіонала не дають. А перевірку влаптовувати і все таке, це вже Робін, типу, сам придумав. Він вічно нам мізки промивав цією перевіркою. Мовляв, коли що, майте на увазі, на кожного з вас управа знайдеться, кожен, типу, крок відстежити можна. Я вже, типу, засмикався від усього цього. На межі зриву. Прикинь, так ризикувати щосекунди...

– Важко, – погодилась я.

– Далі ще гірше пішло. А потім я з'ясував, що клієнт співатиме на одній, типу, тусовці. Поставив наших дибки. Робін підняв старі зв'язки, якимось дивом домовився, щоб, типу, Серьогу з Васьком туди пустили. Якесь устаткування в оренду взяв, щоб хлопці техперсонал зображали. Я охорону на стоянці підпоїти снотворним повинен був... А клієнт не приїхав! Стільки підготовки, стільки витрат... І знову, типу, я винуватий. Мусив передбачати, що цей наш Зірка таким носокрутом виявиться. – Артем сидів з ногами на кухонному підвіконні й нервово димів сигаретою. Погляд його вивчав щось дуже важливе. Це щось було далеко за вікном, значно далі за вигорілий на солону пустир, куди далі за сусідній квартал новеньких, рівеньких коробочок, пофарбованих у іграшково-яскраві кольори, навіть далі за злитий із ясним небом обрій.

– Я тобі одну річ скажу, ти тільки не ображайся, – чомусь мене знов потягло на моралі. Видно, вік усе-таки брав своє. – Коли займаєшся нечесними справами, на удачу розраховувати не варто. Це закон.

– Так то ж, коли нечесними. А ми, типу, шляхетну операцію замислили. Змупуємо злодіїв повернути награбоване.

Схоже, Артем по-справжньому вірив у власну безневинність.

– А хто дав вам право судити, злодії вони, чи ні? І потім, невже виторг справді по дитячих будинках розсилаєте? Собі не залишаєте нічого?

– Це вже Робіна, типу, робота. На те він і Робін. – серйозно відповів Артем. – Він і вироби виносить. Причому не просто так, між іншим, а, типу, після ретельного проробляння. Він про них, вважай, усе знає. Не думав навіть раніше, що стільки всілякої мерзоти навкруги. Що ж, дозволяти їм, типу, спокійно знущатися з нас? Ось я, наприклад, знаєш, чому два роки підряд на другому курсі був?

– Прогульник тому що й хуліган, – не замислюючись, відповіла я.

– Та це ж святе, – гмикнув Артем. – Таких у нас цілий, типу, потік. Ні. На другий рік мене одного наш, типу, професор залишив. Відкритим текстом заявив, типу, без платної консультації ніхто з нас у темі не розбереться, а значить, і заліку не здасть. Усі йому за цю, типу, консультацію сплатили. А я не схотів, намагався, дебіл, temu вивчити. А потім розумні люди підказали, типу, по-іншому треба справедливості в цьому світі шукати, – я здогадалася, що розумні люди – це Сергій з Васьком. – Цього року я спокійно цей, типу, залік здав. Як усі, сплатив за консультацію. Грошима, які нам Робін видав за тачку цього, типу, професора.

Схоже, Робін розраховував усе дуже точно. У кожного члена зграї був особистий ворог серед жертв. Таким чином, ніхто не сумнівався у провинах решти «клієнтів». Хоча, чому ж ніхто? Шурик он спробував. І де він тепер? Схоже, подібну

модель поведінки своїх підлеглих Робін теж передбачив.

– Отож-бо, – я все-таки намагалася зруйнувати ідеалізм сусіда, – якби ви й справді за справедливість боролися, то самі зиску з того не мали б. А так – як не крути, усе це звичайне злодійство.

– Ні! – палко запротестував сусід, замахав руками й мало не звалився з підвіконня. – Нам Робін платить зі своїх. Платить, тому що вважає так: за будь-яку працю слід, тишу, отримувати винагороду. – Артем, здавалося, зрадів можливості виправдати Вадима в моїх очах. – Повинні ж ми, тишу, якість жити.

Схоже, Артем пожалкував, що відкрився мені. Соромився свого недавнього страху перед Робіном і зрадництва, до якого цей страх призвів. Тепер прагнув ситуацію врегулювати. Цікаво, на що тут можна розраховувати? Артем же впевнений, що я вже розповіла все Жорикові, щоб той виручав сусіда-невдачу. А Жорик, звичайно, не повірить казочкам про справедливих розбійників.

– Для Робіна те, що він нам залишає, – накладні витрати. Ти, Катерино, дядькові Жорику це обов'язково розкажи, – підтвердив мої здогади Артем, – нехай знає, що весь прибуток Робін потім переправить у інтернати. Робін, між іншим, сам із дитбудинку, – схоже, остання фраза була єдиною правдою з усього розказаного щойно про Вадьку. – У нього за рубежом фірма, й вона, тишу, постійно доброчинністю займається. У Робіна купа дипломів і подяк від усіляких, тишу, фондів. – Артем уже трохи заспокоївся і взявся споліскувати чашки, що стояли в раковині. – Причому, й від напих дитбудинків, тишу, теж, – додав він, гадаючи, що недостатньо мене переконав. – Січеш?

Ну що можна було відповісти наївній дитині?! Вміння Робіна зачаровувати людей виявилось

сильнішим за здоровий глузд. Навряд чи цей хлопчисько повірить, коли я почну розказувати, як легко підробляються всі ті дипломи й подяки. Крім того, навіть якщо папери такі справжні, все одно не можна забувати, що закордонні фірми займаються доброчинністю виключно заради звільнення від податків.

– Обов'язково дядькові Жорику все це розкажи, чула? А то він, типу, не те про нас думає. Йй Богу не те!

Я мовчки кивнула. І обіцяючи, й дякуючи за поставлену переді мною каву. Його хазяйновитість вкотре дивувала мене.

– Не будемо ухилятися від теми, – я зробила ковток і відчула, як живлюща кавова бадьорість тонким струмком розливається по тілі. – Отже, що ви робитимете з «Бентлі» цього разу?

– Не знаю, – зізнався Артем, – це вже нехай Сержик думає. Уся надія на нього. Він у нас із усіх, хто залишився, найвинахідливіший. І потім, чула ж сама, йому цей співак потрібніший.

Я була знову здивована: й тим, наскільки природно для Артема, що я підслуховувала їхні розмови, й тим, що сусід так легко спихає свої обов'язки на іншого.

– А ти тоді нащо?

– Для кількості, – гмикнув сусід, – не кидати ж його самого. Знаєш, кажуть, типу, «не вмієш працювати головою – працюй руками». Це про мене. Я з цим «Бентлі» вже пас. Нічого придумати не годен. Уся надія на Сержа.

– А Васько?

– Васько – професіонал своєї справи. Якщо йому доступ до машини забезпечити, він її заведе й виїде, хоч би там і каміння падало з неба. Він, вважай, виріс під машиною. У нього батько, типу, автослюсар. Але все інше – не в його компетенції. Не

створений він для розроблення планів. Раніше ж як було: я збираю інформацію, потім ми з Сержем її аналізуємо, пропонуємо Метру свій план. Метр погоджує з Робіним, дістає кошти на поточні витрати. Якщо потрібна серйозна підготовка, то спочатку на місце ми з Сержем виходимо. Ну там, охорону відволікти, чи просто ситуацію розвідати. Метр із Васьком завжди після нас працювали. Метр сигналізацією та замками займається, а Васько самою машиною. Раз у житті не за схемою діяли – здавалося, не потрібні там ми з Сержем, і ось, прокололись.

– А потім? – я намагалася запитувати цілковито байдужним тоном. Так, мовляв, просто знічев'я бесіду підтримую. – Далі з машинами що відбувається?

– Ясна річ, – знизав плечима Тимко, – тобі що, дядько Жорик не розповідав, що, типу, в таких випадках з машинами роблять? Продають їх потім.

– Це зрозуміло. Але як? Адже машини в розшуку...

– Тут теж справа не моя. Робін, певне, не перший день цим займається. Наша хата скраю тут. Ми, типу, обіцяли пригнати товар до гаража та трішки видозмінити – своє зробили. Непроста, до речі, робота. Ми в цьому гаражі часом днюємо і ночуємо. Ще поки до фарбування, типу, тачку підготуєш, дах може знести. А як товар потім з гаража виганяти – це вже Робіна, типу, завдання. Досі нормально вправлявся. Більше трьох днів у нас тачки не стоять.

Артем, схоже, зрозумів, що забагато вибовкав і принишк, насупився.

«А як же інакше, друже? – подумки поспівчувала я. – Раз уже звертаєшся по допомогу – зроби ласку, виклади все як є».

Однак не давало спокою, що руда валіза насправді відсутня. Адже діти, розробляючи свої

бандитські плани, розраховуватимуть на неї. Втім, Вадим і Хтось просто зобов'язані з'явитися та вручити Сержу прилад для відключення сигналізації до початку операції. Саме в цей момент я й мусила бути поруч, аби перехопити Робіна. Усе мало скластися саме так, як я придумала. Якщо, звичайно, Вадик не збирався підставити своїх працівників. А також, якщо Хтось був заодно з Робіним. І якщо валіза справді та сама... Неймовірна кількість цих «якщо» дратувала страшенно.

– Слухай-но, а що там за сигналізація у вашого співака в дворі? І взагалі, скільки там охоронців, скільки людей живе?

– Тобі що до того?

– Усе одно сидимо, чекаємо на цю твою дурнувату стрілку, – з награною байдужістю кинула я. – Чого б не потеоретизувати. Може, що путне пораду.

– Чого це ти маєш поради мені давати?

А чого б це сусідові виявляти таку вже довіру до Робіна?

– От бовдур! – з серцем вигукнула я – Мені що потрібно? Забув? Мені Робін потрібен. А коли він до цієї вашої операції не з'явиться, то мені його по тому довго шукати доведеться. Ось і виходить, що мушу придумати, як усе прокрутити таким чином, аби в Робіна підозр ніяких не зародилося.

– Тоді з дядьком Жориком радитися треба, – пробурчав сусід, сумніваючись у моїй дієздатності.

– Треба буде – порадимось, – заспокоїла я. – Розповідай давай! Чого там свої обов'язки на інших спихати! Ми з тобою зараз такий план забабахаємо, що Сержу твоєму й не снився.

Те, що в результаті кількогадинного мозкового штурму винайшли ми з Артемом, не можна було назвати планом навіть на превелику силу. Набір

усіляких дій, раціональність яких впиралася в моє незбориме «якщо». У єдиному я виявилась права: не те що Сержу, будь-якій хоча б трішки мислячій людині така маячня не намарилася б справді навіть у гарячці. Кожен з варіантів проникнення у масток поп-зірки, щойно винайдений нами, негайно розсипався під тиском цілком справедливої, нашої ж, власне, критики.

З докладного звіту Артема про внутішнє облаштування подвір'я особняка я відразу зрозуміла, що за невимкненої сигналізації та наявності справних електронних замків спроба викрасти «Бентлі» – справжнє самогубство. Дім поп-зірки, крім того, що він цілодобово охоронявся двома добре навченими охоронцями-бугаями, ще й був напханий усілякою мудрою електронікою. На жаль, зізнатися Артемові, що рудої валізи не маю, не могла. Тому довелося брати участь у вигадуванні запаморочливих за своєю дурістю ідей. Я потай сподівалася, що жодну з них Серж і Васько не сприймуть серйозно.

Артем, проте, був задоволений.

– Коли є безліч варіантів, – він замислено наморщив чоло, – бодай один та вистрілить.

– Так, але це лише в тому разі, коли їх заряджено! – поквапилась я розвіяти зайвий оптимізм. – Якщо Робін не з'явиться до початку операції, вважаю нераціональним її починати.

– Серж вирішить. Наша справа – запропонувати йому варіанти. Видно, що не сидів склавши мізки.

Я відчула, як мої брови іронічно здіймаються догори. Артем почервонів.

– Тобто, ми не сиділи. Ми взагалі молодці. От.

Схоже, на терені бандитизму я робила куди значніші успіхи, аніж сподівалася.

«Детектив допомагає злочинцям розробити план викрадення авто в клієнтів власної агенції!

Двадцятилітній гангстер стає стукачем, гадаючи, що тільки рятує себе та друзів від гніву керівництва! Забезпечений, приємний у спілкуванні емігрант виявляється лиходієм, що запудрив мізки пацанам, котрі скніють без активної діяльності!» – іноді моя свідомість згадувала своє журналістське минуле та починала мислити газетними заголовками. Світ видозмінювався на очах, перевертався шкереберть. І я, сама того не бажаючи, крутилася разом з ним, ризикуючи втратити друзів, коханого чоловіка та благі наміри.

Розділ одинадцятий, який усіх залучає до співучасті

Ми з Тимком пробиралися до умовного «старого» місця, старанно петляючи завулками в центрі та безгучно причиняючи за собою двері кожного чорного ходу чи прохідного під'їзду. Я слухняно відставала на цілий будинок, щоб глянути збоку, чи ведеться стеження за Тимком. Одного разу ми навмисне обійшли квартал різними вулицями, щоб остаточно збити з пантелику гаданих переслідувачів. Усе це виглядало настільки комічно, що я ледве стримувалась, аби не виказати іронії. Раз хлопчикові кортить пограти в шпигунів – на здоров'я. Нехай людина самореалізується. Коли Артем таки переконався, що хвіст зник, його личко посмутнішало. Бідолаший, як кожен двадцятилітній хлопчисько, не любив легких перемог. Наближаючись до невеличкої галяви за джерелом, сусід, як і домовлявся з Сержем, надяг картуза. «Ти диви, не забув! Для Тимка просто вражаюча дисциплінованість. Ет, використувати б його, дурня, та на благо», – подумалось мені. Втім, що саме слід вважати благом, я в той момент ніяк не могла вирішити.

Мої хлопці вміли обирати місця. З трьох боків

оточена височеними деревами галявинка, розграфлена сонячними променями та тінями від стовбурів, обривалася положистим схилом, порослим високою травою та пістрявим від розсипаних намістинками дрібних яскраво-червоних квіток. З такого місця не хотілося йти. Навіть не вірилося, що вся ця краса – лише за кілька хвилин пішки від міської колотнечі. Звідкілясь із крони дуба, що височів обіч галявини, безшелесно випали дві постаті. Спритно перебираючи руками по гілках, за мить вони вже опинилися поряд з нами.

На мій подив, Серж із Васьком привітно зустріли мене. Те, що мене бачили з Робіним на вчорашній вечірці, тільки зміцнило їхню впевненість в моїй порядності. Точніше – у непорядності. Загалом, у тому, що я з власної волі збираюся допомагати їм чинити злочини. Або «вершити справедливість», як самі вони вважали. Мене Артем відрекомендував як сестру Метра. Хлопці повірили. Васько навіть весело теревенив щось про нашу з Метром схожість. Я щиро погоджувалась, бо давно помітила, що люди, які спілкуються тривалий час, набувають рис, на подив схожих.

Я досить легко вжилася в образ імайже щиро вже бажала тупопикому «Бентлі» якнайшвидшої зміни місця проживання. Виявилось, що почуватись «відважним мечем справедливості» доволі приємно. Сама обстановка зустрічі налаштувала на урочисто-піднесений лад. Щось невловимо підбадьорливе ніби випромінювала кожна травинки, вгорі нашіптувало листя, осипаючи нас мудрим спокоєм, вечірнє сонце тепло обіймало за плечі. Ми втрюх однаково вперлися ліктями в коліна та поклали на долоні підборіддя. Трішки мружилися, посміхались, слухали Сержа, який перед нами міряв галяву кроками, й насолоджувалися власною неординарністю.

«Ось воно – інші по задушливих офісах вартість ковбаси підраховують, а ми проводжаємо день на цьому чарівному місці та обговорюємо особливі, ризиковані, майже високі завдання, що звичайним людям і на думку не спадають!» – я майже цілковито підпала під вплив чарівного вечора, та вчасно схаменулася. Настільки розклеюватись ніхто мені права не давав.

Серж виклав оптимальний, на його думку, план дій, скомпонований із вдосконалених вигадок нашої з Тимком фракції.

«Діти! Натуральні діти! – стукотіло в моєму мозку. – Та з таким планом не те що до охорони, до тривіальних обивателів поткнутися не можна. Невже ж вони не розуміють?!»

Найнеприємніше було те, що Сергій збирався заощаджувати час для виправлення можливих помилок, тому пропонував починати операцію того ж таки вечора. Першу вилазку на територію клієнта планувалося здійснити вже за три години. На жаль, за планом Сержа, я виявлялася безпосереднім її учасником.

– Якщо не помиляюся, – озвалась я несміливо, – план потрібно спочатку погодити з кимось із керівництва? Нехай досвідчені люди дадуть свою оцінку...

– Ми самі і є керівництво, – сухо кинув Сергій, – Викрадення – наше завдання.

– Ой, не можу! Репну зо сміху, – пирснув Васько і навіть з колоди скотився на підтвердження, – це хто досвідчені люди? Це Робін – досвідчені люди?

– Поки Метр був, він нам, типу, говорив, що робити, – видно, вважаючи себе відповідальним за мою поінформованість, докинув Тимко. – А Робіну наші попередні розробки, типу, до лампочки. Йому результат важливий. І звіт за витрати.

– Все-таки хотілось би з Робіним побачитись до початку операції, – не вгавала я. – Краще б він сам

валізу відкрив. Кодовий замок, запрограмований на блокування приладу при спробі зламу, – це вам не жарти.

– Не знаючи коду, не пхайся, у воду, – проспівав чомусь веселий Васько. – Тобто, не лізь – самовб'єшся!

– У мене варіантів зв'язку з Робіним нема, – не зважаючи на дотепи приятеля, відрубав Сергій. – Коли не з'явиться до операції – ламатимемо. Що не так – я потім зі співаком стосунки з'ясую. Сам на сам. Загалом, відповідальність беру на себе.

«Ич, герой! – гмикнула я подумки, хоча, звісно, давно вже відчула симпатію до цього не по літах мудрого хлопця.

– Просто Батько Тереза! – грайливо сплеснув руками невгамовний Васько.

– І візьме, – швидко прошепотів мені на вухо Артем. – І розбереться. Він тому й у королях у нас, що відповідальності не боїться. Бешкетуємо, типу, разом, а розгрібає – Серж. Усіх прикриє, все врегулює. Змалечку такий.

У тому, як сусід це говорив, мені почулися неприховані гордощі. Я вже стомилася дивуватись із цієї Артемової налаштованості на ідеалізацію кого й чого завгодно. Практично в кожному він дошукувався прекрасного, змальовував це яскравими фарбами, витріщався на нього по-дитячому здивованим поглядом і категорично відмовлявся помічати будь-що інше.

Розходилися по черзі й урізнобіч. Спочатку Васько зник з поля зору, тобто підстрибцем спустився схилом. Ми з Тимком повинні були йти наступними, тим самим шляхом, яким прийшли сюди, через джерело. Останнім збирався залишити галявину Серж.

Тривога наростала в мені, не давала спокою. «Що ти робиш? – волала вона, кидаючись грудьми

на внутрішні стінки моєї грудної клітини, й під ребрами від того ставало якось незатишно – А якщо Робін взагалі не з'явиться? Покинеш хлопців? Чи чесно братимеш участь у пограбуванні клієнта твоєї агенції? Мало того, що порушиш закон і сядеш у в'язницю, та ще й особистого ворога, який поки що залишається твоїм особистим другом, отримаєш. Жорик, мабуть, не надто зрадіє, що ти зазіхаєш на власність того, кого він охороняє. Схаменися, поки не пізно! Краще відкрийся хлопцям. Вони ж свої люди, з усього видно. Тим більше, до Шурика добре ставляться».

Але відкритися я, на жаль, не могла. Завеликий був ризик викликати тоді підозри у Вадима й взагалі втратити його слід. І його, і Шурика, й божевільних сподівань, що Робін усе пояснить, виправдається і виявиться невинним.

– Сергію, – ще раз нагадала я, ідучи, – не забудь, ти пообіцяв. Про щасливе повернення приладу нікому ні слова. Я Робіну сама все поясню.

Лідер сидів просто на траві, замислено стежив за тінню, що наповзала на схил, і спокійно чекав, поки ми з Артемом підемо.

– Пообіцяв, – з гідністю кивнув він. Погляд його був настільки упевненим, що здавалося, начебто це Серж дивиться на нас згори вниз, а не ми на нього. І взагалі, начебто це він, а не я, старший тут за всіх на десять років. – А пообіцяв, значить виконаю. – Тільки Робін у цьому випадку має право відхилити прохання про екстрену зустріч. Йому для такого обґрунтування потрібне.

– Вигадали собі бюрократію якусь, – я не змогла приховати деякого роздратування. – Скоро взагалі письмово спілкуватися почнете. Де це бачено, щоб навіть у разі крайньої необхідності людину свої ж знайти не могли?

– Раніше міг Метр. Катю, ви мені краще по-

яснить, чому не можна Робіну відкрито про валізу сказати? – чомусь мені здалося, що Сергієве «викання» підкреслювало не нашу вікову дистанцію, а лише статеву приналежність.

«От якби Васько не почав мені «тикати» з першого ж слова, я, напевне, почувалась би бабцею. А з Сергієм незрозуміло чому все інакше. Феноменальний хлопець», – встигла подумати я, перш ніж почала активно вигадувати відповідь на його запитання.

– Не можу пояснити. Не можу, й край, – якесь десяте відчуття допомогло зрозуміти, що Сержеві можна й не брехати.

– Гаразд, як знаєте, – лідер розвів руками з награною байдужістю.

– Сподіватимемось на краще. Робін повинен вийти на зв'язок.

– Господи, невже не можна було купити кожному по мобілі, щоб якої завгодно миті зв'язатися? Організація не витримує жодної критики, – знов не змовчала я.

– Навпаки, – Сергій посміхнувся, – у наш час і з нашою роботою рівень організації тим вищий, що менше в будь-кого шансів тебе знайти.

– Дитсадок! – пирхнула я замість прощання і нарешті приєдналася до Тимка, що вже кілька хвилин очікував на стежині до цивілізації.

Ішли мовчки. По суті, обговорювати більше не було чого. Артем разів зо два напросився на брутальні вияви мого небажання відповідати, тому більше ні про що не запитував. Я раптом зрозуміла: сусід, як і я, на час спілкування з хлопцями настільки вжився в образ, що просто забув темний бік власної місії. Навряд чи він усвідомлював, що якусь хвилину тому зрадив друзів тим, що привів мене. Дивно, хіба ж він міг не розуміти, що після зустрічі з Робіним, я (точніше, не я, а всесильний дядько Жорик, який, на думку юного сусіда, й доручив мені прони-

кнути в банду) не допущу викрадення «Бентлі». Мабуть, Артем розумів, що рано чи пізно їх спіймають, і сподівався на своє добровільне зізнання як на порятунк для себе та друзів. А може, просто покірливо ніс відповідальність за малодушність, виявлену цього ранку. Злякався, відкрився, тепер, зроби ласку, зіграй до кінця свою роль зрадника. Загалом, складалося враження, що в Тимкові жило відразу кілька різних особистостей з різними поглядами, переконаннями, прихильностями... Вони юрмилися в мозку бідолахи, ділили владу та без кінця сварилися. Коли котрийсь із них посідав керівну посаду, перше, що він робив, було руйнування всього, збудованого попередником. Втім, у кожному з нас чимало всячини. Відмінність, напевне, в тому, що в принципових питаннях, приміром, мої внутрішні особистості – одnodумці, а Тимкові – опоненти.

– Дивись на мене довгим, закоханим поглядом, – посміхнулась я сусідові.

Той трішки сторопів від такого прохання, але згодом, коли вже цілком виборсався зі своїх роздумів, до нього таки дійшло, про що мова.

– Маскування, типу, – озвучив він свій здогад і спробував виконати моє прохання. Так силкувався зробити це якнайкраще, що збоку здавалося, начебто хлопчик страждає на косоокість.

Біля «Форда» тупцювався паркувальник. Останнім часом у мене склалося враження, що якби я залишила авто навіть у чистім полі, все одно за певний час з'ясувалось би, що паркування там платне. Якимось неусвідомленим чуттям я обирала саме ті місця для паркування, за які потрібно було платити. Причому, помічала це, тільки вже забіраючи авто.

Повертаючись із гаража, ми з сусідом мляво чибиряли двома парами ніг. І тут я раптом остаточно зрозуміла, що саме повинна зробити негайно.

– Слухай-но, зачекай на мене тут, гаразд? Мені треба зайти до цього офісу в одній давній справі.

З одного боку, я не хотіла втрачати сусіда з поля зору (мало чого він накоїть, якщо залишиться сам? Приміром, своєму улюбленому дядькові Жорику за-телефонує). З іншого – не можна було взяти його з собою.

– Знайшла час для давніх справ, – здивувався Артем, однак слухняно зупинився. Сусід, очевидно, вже впокорився з тим, що до кінця операції йому доведеться терпіти мої примхи та відігравати роль безініціативного супровідника. – Нам ще зна-еш скільки всього встигнути треба... До другана-пожежника зайти по одяг, нову партію зілля набо-дязити. Не встигнемо ж бо!

Я зрозуміла, що він правий. Довелося змусити Тимка заприсягтися, що відхилень від наміченого плану не буде й на півкроку. До пожежника – й відразу додому. Виявилось, що Тимко теж мав ва-гомі причини не відходити від мене. Зі свого боку я пообіцяла, що нічого не наплутаю, валізу принесу цілісіньку. Домовилися зустрітись за півгодини до загального збору. У інтернет-кафе працював кон-диціонер. Я пожалкувала, що зайшла на хвилю.

«Ekstrennoe soobshenie! «Bentli» vashego klienta se-godny podvergnetsy napadeniu. Skazite otognat' mashi-nu v drugoe mesto», – послала я анонімну СМС-ку на мобільник Георгія. Як би не склалася ситуація, ви-крадення відбутися не повинне. Звичайно, це повідо-млення мало перестрахувати нас «на крайній випа-док». Доводити ситуацію до реальних спроб викраден-ня «Бентлі» я не збиралася. Або Робін з'явиться рані-ше, або я відраю хлопцям, або ж хлопці виявлять, що «Бентлі» відсутній, та самі відмовляться від операції.

Крім того, я послала навздогін своєму «викри-вальному листові» нашвидкуруч набрану купу сві-жої інформації, намагаючись зобразити хлопців у

якомога світліших тонах та щораз підкреслюючи: Робін просто запудрив дітям мізки казками про романтичних «мечів справедливості», я, проте, докладно описала ролі й завдання кожного з них у минулих пограбуваннях. Якщо зі мною щось станеться, Георгій зможе скористатися для розслідування хоча б цими зачіпками.

З трохи очищеним сумлінням я полишила цю чарівну оазу та знову поринула в міську задуху. Наближаючись до рідного дому, здаля помітила строкату сорочку Артема, який саме заходив до під'їзду. «Молодчага, швидко впорався», – подумала я, ще й досі перебуваючи в образі ділка злочинного світу. Навіть у під'їзді не було прохолодніше. Гучна луна вимучено тріскотіла десь нагорі звуком моїх підборів. Тіні двох зненацька змалювалися раптом у отворі дверей і змусили мене здригнутися та прискорити крок.

«Дожилася, людей жахаюсь, – нещиро поглузувала я з себе, натискаючи кнопку виклику ліфта. Десь нагорі натужно завили механізми.

– Дівчино, добрий вечір, – ноги мої підкосилися, коли знайомий голос пролунав на сходах. Шлях на вулицю заступали два чоловіки в міліційному однострої. Не було жодної ради. Намагаючись не втрачати самовладання, я обернулася до того, хто говорив. Хтось – той високий брюнет, що намагався затримати мене ще вчора після вечірки, – насуплено дивився мені у вічі.

*Розділ дванадцятий, котрий усе заплутує
і спрощує водночас*

– У чому справа? – на жаль, нікого не обпекла крига в моєму голосі.

– Ваші документи? – замість відповіді завчено промовив Хтось.

– Гарненький спосіб знайомитися, – я вдавала бадьорість. – А ваші?

– Пригадую, вчора вже показував вам своє посвідчення, – так само сухо відповів Хтось і поліз до нагрудної кишені піджака. Як і напередодні, розгледіти, що там значилось, я не встигла.

Цікаво, чому він ходить у цивільному? Грошей бракує, аби придбати однострій? Хлопці біля під'їзду з майже ніжними батьківськими посмішками дивилися кудись у бік дитячого майданчика, вдавали, що події в під'їзді їх не стосуються. Здається, ці двоє справді були ментами.

«Цікаво, якщо він мене вдарить, вони втрутяться? – напружено металась я в пошуках виходу. Можна було спробувати покликати на допомогу... – Ні. Схоже, ці двоє цілком запродали свої погони Комусь. А сусіди не протистоятимуть міліції. Що ж робити?»

Я спробувала опанувати себе. Зрештою, поява Когось обіцяла мені скору зустріч із Робіним. Потрібно було скоритися волі викрадачів.

– Давайте припинимо цей спектакль, – якомога спокійніше мовила я. – Ви чудово розумієте, що паспорта при собі я не маю. Покажіть закон, який зобов'язує громадян носити з собою документи?

– Шкода, але я мушу затримати вас до з'ясування особи. Пройдімо до авто.

І тут я все зрозуміла. Хтось не везтиме мене до Робіна. Навіщо? У шефа (чи компаньйона? Чи підлеглого?) й без того безліч справ. Мене просто посадять за ґрати. З'ясовувати особу вони можуть хоч три доби, а по тому моя присутність уже нікому не зашкодить.

«Цікаво, чи знає про ці плани Вадим? – кидалися в моїй голові уривки марних думок. – Чим я завадила Комусь цього разу? Валіза вже в нього. Може, хтось із хлопців проговорився?»

Цієї миті двері ліфта почали відчинятися. Час ніби сповільнився. Я вскочила до кабіни й натисла кнопку верхнього поверху. Хтось не сподівався від мене такого нахабства, тому на мить завмер зі здивовано піднятими бровами. Наші погляди зустрілися. Наступної секунди я щосили вдарила шпилькою по черевіку, вставленому в щілину дверей ліфта, готових зачинитися. Хтось рефлексивно забрав ногу, й кабіна з надривним рипінням понесла мене нагору. Почути, чи встигає за ліфтом Хтось (а я була впевнена, що він кинеться за мною), не вдавалось. Бурчання ліфта відрізало мене від усіх інших звуків. Дверцята кабіни розчинилися на дев'ятому. Важкі кроки переслідувача лунали десь на відстані половини сходового маршу від верхнього майданчика.

«Оце швидкість! – позаздрила я, натискаючи кнопку третього поверху. – Нехай побігає – захекається. Головне – першого ненароком не натисни, бо потрапиш у лапи до тих, що біля дверей». Подальші дії доводилося винаходити в цілком екстремному режимі, бо Хтось міг нарешті зметикувати, що час уже гукнути помічників. Утрюх вони легко спіймали б мене. На третьому я почула, що Хтось важко дихає десь у районі другого, і знову поїхала на дев'ятий. Звідти на другий, а далі зважилася на свій рідний шостий. Дивно, що Хтось відразу не залишив засідки біля дверей квартири. Так швидко та тихо я не відмикала свого замка ще жодного разу. Хтось був значно нижче. Він зупинився, дослухаючись до хряпання дверей.

«Ну і що далі? – подумки закричала я на себе. – Він же легко проникає до тебе в помешкання, ти що, забула?»

З натугою змусила я своє тремтяче тіло відліпитися від вхідних дверей (у паніці воно стало

абсолютно некерованим і вважало, що впираючись спиною в двері, а ногами в підлогу, зможе перешкодити проникненню злочинця в дім) і кинула до балкона. Слабка подоба розумної думки вдарила по мізках, і я швидко влетіла до сусідької кімнати.

Зі сходового майданчика почувся дзвінок. Дивно, але дзвонили до сусідів. «Може, запрошують свідків для підтвердження мого опору представникам влади? Чи підкинуть зараз що-небудь, а свідкам вилучення продемонструють», – недоречно пригадалися зловісні фільми про методи рідної міліції.

«Господи, тільки не зараз! – благала я. – Не дозволяй їм зараз зупинити мене. Робін уже на гачку. Він майже в мене в руках! Не можна ламати всі плани через безглузду примху Когось. Нехай він тимчасово випарується. Ось поговорю з Робіним, а далі й із Кимось стосунки з'ясую. На двох разом мене не вистачить... Нехай дотримуються черги!»

Схоже, мої прохання було почуто. Хтось так і не дочекався відповіді одних сусідів і заходився дзвонити до інших. Глухувата, але дуже відповідальна та допитлива сусідка з квартири навпроти напевно мала виявитися вдома та зажадати докладних пояснень. Це давало мені кілька хвилин фори.

На дні одного з пуфиків, що відкривалися, лежала потерта Жорикова валіза, натоптана старими бобінами, переважно без стрічок. Вперше в житті я зраділа, що Георгій відмовлявся викидати весь цей мотлох. Валіза була хоч і чорного кольору, зате якістю (м'яка рифлена шкіра) та розміром нагадувала заповітну жовтогарячу. Я ретельно обмотала валізу темно-синьою шторою, котра сто літ зберігалася в надрах того самого пуфика, автоматично прихопила наручники, знайдені тут-таки, – сувенір з колишньої роботи Георгія, – запхала їх у

свою сумочку і вискочила на балкон. Валіза виявилася важкою, але якось тягти її я змогла б.

«Не факт, що Артем не заодно з Кимось! Ти про це не забула?» – послужливо підказав хтось в'їдливий з глибин підсвідомості, коли я відчиняла вікно та щосили шкрябала шваброю по балконному склу сусіда.

«Головне – вчасно згадати! – огризнулась я сама до себе й привітно помахала вільною від швабри рукою Артемові, який здивовано звис через поруччя.

– Ти готовий?

– Не зовсім ще. А що, типу, таке?

– Біля під'їзду менти, – радіючи, що мені є з ким поділитися, сповістила я. – Намагались мене затримати... Гадаю, зараз двері ламатимуть.

Артем сполотнів.

– Мені треба півхвилини, – вичавив він нарешті. – Коли почнуть ломитися – клич.

Артем зник, а я схвильовано наслухала, що діється на сходах, та нервово крутила в руках стільниковий.

«Ні, Георгія викликати потрібно лише в крайньому випадку. Якщо справді до відділку заберуть – тоді. Робін майже в мене в руках, не можна дозволяти Жорикові завалити справу», – у думках чомусь несподівано проясніло.

– Я майже готовий, – знову вистромився з вікна Артем.

– Ти мене спершу забери, потім збирайся, – спробувала запротестувати я, але сусід знову зник.

Мене тим часом осяяло, що було досі зовсім мені не властиво. Я вже знала, що робити! Висмикнула – навіщось разом із цвяхами, тиньком та іншим стінним м'ясом – балконну мотузку для білизни, ретельно перев'язала замотану в ганчірку валізу, по тому примотала її собі до спини на зразок рюкзака. Свою сумку надягла на шию.

– Пішли? – знову вистромився зі свого вікна Артем.

– Ти тільки покажи, як лізти, – недбало кинула я, приховуючи хвилювання. Про те, як можна спуститися з шостого поверху балконним рядом, я знала суто з кінофільмів.

Проміжок між вертикальними балконними рядами в нашому будинку дизайнери, які не страждали забобонами щодо карних злочинів, вирішили прикрасити декоративними бетонними ґратами. Артем переліз через поруччя, дотягся рукою до найближчого трикутного отвору, з яких складався візерунок ґрат, потім перемістив у сусідній отвір стопу та доволі швидко перебираючи руками й ногами, немовби сходами, спустився на рівень мого поверху, а далі легко перемістився з декоративних ґрат на балкон і виявився поруч.

– Уже краще піду та здамся, – категорично заявила я, – бо так не зможу.

Артем тяжко зітхнув.

– Нагору лізти простіше, – по нетривалому роздумі констатував він. – Не так страшно, та й ближче. Ти тільки перелізь на ці ґрати, а далі вже дурниці. Ось так, – Артем наочно продемонстрував сказане, – що, пожежними драбинами ніколи не користувалася? Те самісіньке! Трьома кінцівками тримаєшся, четверту переставляєш. Зрозуміла? Давай, ставай на поруччя. Тримаєшся? Та не диви-ся ти вниз!

З'ясувалося, що не дивитися вниз я не можу. Рухатися, усвідомлюючи, на якій висоті це відбувається, теж не можу. Кінцівки ніби скам'яніли, я не могла поворухнутись.

– Ну гаразд, зараз я тебе затягну. Не пручайся тільки... – незрозуміло яким робом Артем вчепився за щось на ґратах ногами й зробив спробу схопити мене попід пахви. Я з дитинства боялася лоско-

ту, тому здригнулась усім тілом і ледве стримала крик, однак ще міцніше вчепилася за свій балкон. – Ет, не вийде. Слухай, але ж я тебе мотузкою страхувати можу.

Тієї миті, коли я почала несамовито мотати головою на знак протесту, в мої двері кілька разів подзвонили. З переляку я стала на подив покірливою. Як наслідок – напівпритомна виявилася практично розіп'ятою на триклятих декоративних ґратах. Отвори в них розташовувались на чималій відстані один від одного. Я заклякла від жаху і ввіткнулася носом у смердючий бетонний пил.

– Віддай мені валізу, – скомандував Артем звідкілься згори.

– Не можу, – чесно зізналась я, – бо так її в поспіху до себе примотала, що тепер дуже довго вовтузитись доведеться, аби мотузку зняти.

Артем вилаявся крізь зуби та пробубнів щось не надто люб'язне щодо жіночого інтелекту. Він збігав до себе по мотузку і, незважаючи на мій панічний жах перед будь-якими дотиками, обмотав нею мій стан.

– Постарайся второпати, що я кажу, – звелів він так, начебто звертався до навіженої. – Дивися, тепер я тебе страхую. Навіть якщо зірвешся – я тебе затягну назад. Отже, лізьмо нагору!

Незважаючи на запаморочення, що посилилося від слова «зірвешся», я все-таки зважилась на той шлях.

Сусід з восьмого поверху по кількох пошепки кинутих Тимком словах стулив пельку й поквапився ретируватись углиб свого житла. У районі дев'ятого поверху повзти стало значно складніше: ми потрапили в зарості винограду. Я заприсяглася, що найближчим часом відряджу сюди працівників санепідемстанції, аби помститися триклятим кузь-

кам за нахабні й безборонні танці на моєму обличчі, однак таки доповзла до кінця ґрат. Артем затяг мене на пласку чорну гладінь даху й сів поруч, аби відсапатися.

– Що ти сусідові наговорив? – я вже усвідомила, що жахливий підйом залишився позаду, й трохи заспокоїлася.

– Та так, – відмахнувся Тимко. – Сусід згори – людина з поняттями. Я йому сказав, як є: від міліції втікаємо, від політичних репресій рятуємось. Ти ж раніше журналісткою працювала...

Я не стала пояснювати Артемові, що в нашому місті політичні переслідування журналістів неможливі. Суспільна думка настільки не відіграє ролі в нашій політиці, що ті, хто її намагається формувати, небезпечними бути не можуть. Що б не написав журналіст, як би не поставився до цього читач – влада все одно вчинить по-своєму.

– Міг би просто пляшку пообіцяти за мовчання, і все було б гаразд, – я згадала безліч подробиць про сусіда з восьмого.

Але й сумні моменти життя мають свій позитивний бік. Я звелася й рушила до однієї з будок, що стирчали на даху. Природно до тієї, що подалі. Мені ж потрібно було потрапити до сусіднього під'їзду. На щастя, в нашому будинку постійно велися якісь ремонтні роботи, й мешканці верхніх поверхів, стомлені віддаванням та забиранням ключів від виходів на дах, просто не замикали їх.

– Як із під'їзду вийдемо, відразу лізь через поруччя та стрибай за ґанок, – шепнув мені на вухо сусід, коли кабіна чужого, пропахлого потім і подряпаного непристойними написами ліфта спускала нас донизу. Артем, збуджений пережитим, втратив свою звичну блідість. Веснянки розчинилися на зарожевілих щоках, очі блищали справжнім запалом. Пригоди вочевидь позитивно впливали на

зовнішність мого сусіда. Чого, судячи з його наступного зауваження, ніяк не можна було сказати про мене: – Слухай, посміхнися. У тебе вигляд зовсім переляканий. І неодмінно зазирни в свою пудреницю, чи де там ще в тебе ховаються дзеркала.

– Що, так погано виглядаю? – вдавано образилась я.

– Та ні, – сусід поквапився виправити помилку. – Просто прикмета така. У дзеркало, типу, подивися, щоб не повертатись. Ну і щоб заодно горіщну пилюку стерти.

Мене завжди трішки дратувала Тимкова звичка спочатку вигадувати щось для захисту від можливих обвинувачень, а вже потім говорити по суті.

Ми пірнули за ріг будинку й відразу вискочили на дорогу та взялися махати руками до всього, що рухалося. Коли вже сиділи в таксі, я зітхнула з полегшенням та почала давати лад своїй зовнішності. На щастя, в сумці знайшлися і дзеркальце, й гребінець і навіть дещо з важкої косметичної артилерії.

Незабаром агресивна з вигляду брюнетка з кісками, коротко перелаюючись із прихіпованим веснянкуватим хлопчиськом, який настирливо намагався вилучити в неї огидний згорток, перемотаний брудною мотузкою, увійшла до літнього кафе. Цього літа кожен гідний свого звання та призначення кіоск встановлював для клієнтів пластикові столики під яскравими, рябими від усіляких реклам парасолями. Таким чином, усе місто вкрилося міні-кафешками та перетворилось на величезний рекламоносій. Від різноманітних закликів освіжитися й закурити рябіло в мізках, зате завжди було де присісти.

– Ну й де, я тебе питаю, наші друзі? – трохи стервозно поцікавилась я, перш ніж відрядити його по сік.

– Ще п'ять хвилин. Не дрейф, надійдуть, – з інтонацій сусіда я зрозуміла, наскільки він стомився

від мене. – Слухай-но, ця твоя жахлива ганчірка привертає увагу значно більше, ніж сама валіза. Давай розмотаємо!

Я теж стомилася з ним сперечатись, тому нічого не відповіла, тільки сильніше стисла ногами поставлену просто перед собою валізу. Сусід тяжко зітхнув і рушив до кіоска.

Дивно, але про маскування в цій компанії подбала тільки я. Серж і Васько були вдягнені зовсім так само, як три години тому. Тільки плече Василя відтягала плямиста спортивна сумка.

– А чого ховатися? – захихотів Васько. – Та й маскуватися нема чим! У мене – точно. Усе, що є з одягу, – на мені.

– Хіба десь написано, що людям забороняється пити в кафе пиво? – підвів брови Серж.

– Цікаво, на що ж ти витрачаєш гроші, отримані за викрадення авто? – я не стрималась, звертаючись до Василя.

– На потреби серця, – серйозно відповів він.

– На бабів, чи що? – підтримав мене й досі сердитий на Васька Артем.

– На музику. У мене вже знаєш, скільки дисків? – Василь ображено махнув на нас рукою і відвернувся. – На біса перли тут розсипати перед усякими! – він звертався вже тільки до Сержа.

Той осудливо похитав головою і глянув на мене. По суті, він був правий. Я винна. Я перша почала. Аби виправитись, я хотіла гарненько розпитатися у Василя про його музичну колекцію, але Сергій зробив заперечний жест і заговорив про справи.

З подальшого я зрозуміла, що переодягання було потрібне лише Артемові. Сусід сидів за столиком, не скидаючи шкільного рюкзачка, та підморгував мені, щоб не хвилювалася.

Однак це було марно. Я хвилювалася. Я дуже хвилювалася. Стукіт власного серця заглушав для

мене й надривний галас радіоприймача. Й розмови хлопців. Робін так і не з'явився. Надії полишили мене остаточно. Хоч би як бажав Вадим знайти нас, тепер уже не зміг би. Іншого ж пункту зупинки перед початком операції з викрадення «Бентлі» не планувалося.

«Втекти? – майнула очманіла думка. – Зізнатися в усьому? Що ж його, в дідька, робити?»

– Ну гаразд, – Серж підвівся й галантно схилив підборіддя на знак прощання. – Ми з Артемом ненадовго відлучимося. Справи, знаєте...

– Сергію, зачекай, – уже не вперше цю розмову починала я. – Не йдіть...

Сусід боляче штовхнув мене під столом ногою, схилився до самого вуха й шепнув: «Я за тебе поручився!» У очах Василя двома холодними лезами зблиснуло щось недобре.

– Якщо боїшся, не треба було лізти, – серйозно сказав він, та враз і налякався, чи не перегнув, тому додав жартівливо: – Хто вовка боїться, тому в око стрель.

Сергій мої слова взагалі проігнорував.

– Якщо за сорок хвилин не прийдемо, ти, Василю, за старшого. Підеш розвідаєш, що і як. Дерево, з якого в них усе видно, знаєш? Коли що, чекайте зв'язку з Робіним. Він страхувати обіцяв.

Василь кивнув.

«Так, зараз вони підуть на виконання першої частини операції. Довідаються, що в особняку «Бентлі» нема, розчаруються, повернуться та скасують операцію, – заговорювала я власну тривогу. – Зараз їм нічого не загрожує. Нахабнуватий хлопець з пожежної охорони. Подумаєш... У крайньому разі, виженуть і слухати не схочуть...»

Ідея з пожежником, каюся, була моя. Намагаючись придумати, як би нейтралізувати охорону, ми з Артемом вигадали ряд цілковито нездійсненних

варіантів. На жаль, деякі з них видалися Сержу реальними. Прислугу поп-зірки відпускали по домівках доволі рано, тому в особняку, за відомостями Тимка, мали залишатися п'ятеро – двоє охоронців, які сидять у альтанці посеред двору, та дружина поп-зірки з двома дітьми – в будинку. Тимко розповідав: «Діти маленькі. Уже ходять і розмовляють, але ще нічого, типу, не розуміють. Та ні, не старшокласники. Дошкільного віку, я гадаю. Судячи з бантів – дівчиська, але шкодять, типу, як хлопчачки». Діти й дружина зарані вкладалися спати, тому їх можна було спокійно не брати до уваги. Охоронців необхідно було приспати. Спостережливий Артем твердив, що та зміна, яка мала чергувати цього вечора (і це був додатковий аргумент, щоб розпочати операцію), любила виносити з собою залізні кухлі та банку з заваркою. Вони курили та попивали круто заварений чай, лікуючись таким чином від сонливості.

Коли я почула ці ввідні дані, то чомусь пригадала Ожигова з його розповідями про те, як легко можна було заробляти гроші за колишніх часів. За планом, Артем для початку мусив подзвонити у ворота, вдати з себе розповсюджувача плакатів з техніки безпеки та спробувати вступити в діалог з охоронцями. І навіть тільки Ожигов розповів мені ці свої історії! Якби не вони, не довелося б зараз Тимкові так ризикувати. Звичайно, початкова ідея була нами ж із сусідом жорстоко висміяна.

– Здрастуйте, я з поліграфічної компанії, у нас сьогодні день оптового розпродажу, тому я вам за суцці копійки хочу продати ось цього плакатика. Він, звичайно, б/в, але тому й такий дешевий! – кривлявся під час обговорення Артем та за живота хапався від сміху. – Як «геть звідси»? Та ви що? Навіть чаю не наллете? За що б'єте, сволота!!!

Ми тоді вдосталь насміялися й раптом народили нову ідею: Артем повинен був грати пожежного інспектора.

– У мене друган є, пожежник, – раптом пожвавішав сусід, – так він, типу, в будь-який офіс може прийти і всіх там оштрафувати. Скаже, наприклад: «У вас чайник електричний не відповідає вимогам пожежної безпеки. Край, закриваю вашу контору!» Вони йому, природно, всі блага обіцяють, на лапу, типу, дають... Загалом, догоджають усіляко.

Артем випрохав у свого друга посвідчення (не нами помічено, що на фото в документах усі люди – близнюки), прибрав поважного вигляду, прихопив піджак для солідності та зібрався йти в такому вигляді. Коли я почула про наміри починати операцію в такий спосіб то, звісно, намагалася зупинити хлопців.

– Не, друган, звичайно, сказав, що ніхто мене в будинок, типу, не пустить. Ну й взагалі, що туфта це все. Але спробувати можна! – гаряче доводив Артем у відповідь на моє прохання не робити дурниць. – Я їм таку історію, типу, складу, що в них голови заклінить.

Ідея пожежного нагляду з самого початку належала Артемові, а він звик стояти за свої ідеї до останнього.

– Якщо цей номер не пройде – будемо Катерину з неприємністю запускати, – сухо відрізав Серж. – Повинен же бути якийсь варіант? Невже ми без ідей Метра взагалі нічого придумати не в змозі?

– Якщо довго мучитись, можна і замучитись, – багатозначно зауважив Васько, чи то на підтвердження, чи на заперечення.

Одним словом, хлопці попри все вийшли «на діло».

– Отримано сигнал, – мусив заявити мешканцям особняка Артем. – Ось громадянин скаржиться (Серж у ролі племінника тітки, що мешкала в

халупі на тій само вулиці. Він мав з гідністю кивати). – Не дотримуєтеся правил протипожежної безпеки. Через вас у мережі замкнення. А мережа-бо спільна. Більше того – державна! Будіть мені господарку. О такій порі, тому що позивач тільки після роботи вашою справою займатися може. Він-людина робоча. Ну гаразд, можете не будити. Тільки покажіть, як дроти розподілено. Може, це й не через вас замкнення...

Артем відволікав би охоронців розпитуваннями та проханнями щось показати, підняти, відсунути... А Серж тим часом стомлено, як справжній роботяга, сидів би в альтанці, де й підсипав непомітно снодійного в банку з заваркою, що стояла б на столі. Природно, попередньо Артем вичікував би на своєму дереві слухного моменту, коли й заварка на столі буде в порядку, та й інші обставини складуться найсприятливіше.

– Чуєш, а тебе справді ж не Катрею звать, так? – вищирився Васько, відволікаючи мене від роздумів.

– Чого це ти вирішив? – сторопіла я.

– Знаю. Немає в Метра сестер з таким ім'ям.

Ось це було вже достеменною брехнею. Дві рідні сестри Шурика справді не звалися Катрями, але ж він мав ще цілі полки двоюрідних, справжніх імен яких не знав, мабуть, і сам.

– Помиляєшся, – відмахнулась я.

– Та добре вже, звись, як хочеш, – трохи розчарований тим, що спроба вивідати чиюсь таємницю зірвалася, Васько усе-таки здав назад. – Мені що. Це я так, для розмовлювання підтримки... Точніше, для підтримання розмови, – він знову взявся до своєї улюбленої гри в слова. Нормальні люди, коли нервують, смикають щось, перебирають. Васько, очевидно, мав власний спосіб релаксації – він перебирав слова. Не заговкаючи ні на мить, перекручу-

вав загальновідомі афоризми, розповідав мені всілякі історії зі свого дитинства. Я раптом зрозуміла, де бачила раніше цього хлопчиська. Ще до вечірки з екраном зустріла Артема, який саме з ним і розмовляв. Це було днів зо два тому біля нашого під'їзду.

– Скільки часу минуло? – перебила я, не дозволяючи собі ні на мить забути, на який ризик наражаються в цей час Артем і Серж.

Васько мигцем глянув на годинник.

– Сімнадцять хвилин і сорок секунд, – так само посміхаючись, відповів він, і я раптом зрозуміла, що він анітрохи не менше за мене хвилюється за товаришів. Просто вдало приховує напругу за нібито невимушеною розмовою. Тому-то й розповіді його видавалися такими безглуздими та неприродними.

«Бери приклад з молодших! – я набралась від Василя дурної звички до перебріхування приказок, і оце так звертався до мене тепер мій Внутрішній Голос. – Розслабся, вдавай, що нічого особливого не відбувається. Зараз твої хлопці повернуться і повідомлять, що операцію скасовано. Ну який нормальний охоронець їхнім казкам про пожежників повірить?! Це ж тільки діти малі на такі прийоми можуть розраховувати... А навіть якщо охоронці й повірять, все одно викрадення не вдасться. Авто ж бо в гаражі нема. А коли нема, як відомо... Щоправда, це якщо авто дійсно там нема».

– Ідуть! – на мить Василь став серйозним, шепнув мені те єдине слово та знову заторохтів щось до нудоти веселеньке.

Я здригнулася, рвучко озирнулася. Сутінки майже перейшли в п'ятьму, через це доводилося напружувати зір, щоб розрізнити дві знайомі постаті, що рухалися до нас.

– Не крутись! Вони, нібито випадково повернулися. Забули щось. Зрозуміла?

Я кивнула, проте не відверталась від хлопців. Артем сяяв. Серж, як завжди, залишався незворушним.

– Ну?

– Усе в повному, типу, порядку, – гаряче зашепотів Артем, – показали, поводили по дворі. Навіть до гаража з «Бентлі» впустили. Я там прилади подивився.

– І? – я досі не вірила почутому.

– Що «і»? – передражнив Артем. – Один, типу, з Сержем у альтанці сидів, інший зі мною по території тинявся. Але Серж – молоток. Усе одно зумів підлити мого зілля.

– А машина? – тупо допитувалась я.

– Просто клас, а не машина, – охоче підтримав тему сусід.

– А охоронців лише двоє? – я просто не вірила своїм вухам. Ну не міг Жорик не зреагувати на моє послання!!! Може, зі зв'язком щось не гаразд?

«Щось тут не так. Усе це виглядає жахливо підозріло...»

– Годі. За півгодини смеркне. Почнемо.

– А як же код на валізі? – ніби за останню соломинку, кволо чіплялась я за власну вигадку. – Робін же не з'явився...

– Васько знає, що з замком робити. Він консультувався. Якщо відірвати кришку, прилад від цього не вийде з ладу. Катю, ви б змінили колір майки... Нічого темного накинути зверху нема? Вас же за два квартали видно.

– І кажани, до речі, біле полюбляють, – вирішив вплинути на мене безпрограшними, на його думку, аргументами Васько.

Я нічого не відповіла.

«Бентлі» на місці! Стоїть у гаражі! Георгій що. зовсім з глузду з'їхав? Я ж просила його відігнати авто клієнта в інше місце! Невже так складно було

зателефонувати охоронцям і сказати, щоб відігнали?! Стривай! Але ж він міг зумисне залишити авто... Як принаду... Як же я відразу не здогадалася?!»

У думках моментально сплив текст посланого Георгію попередження. Ну звичайно, будь-який профі, коли отримає анонімку такого штибу, накаже своїм людям організувати засідку. Тоді зрозуміло, чому професійні охоронці з такою легкістю дозволили себе одурити.

«Засідка! Засідка! Засідка! Що ж робити тепер? Розповісти Сержу про все? Не повірять. А повірять – так провалю собі всю підготовку до побачення з Робіним. Що тепер буде?!»

Загалом моя участь у викраденні не була потрібна. З самого початку планувалося, що я принесу валізу й піду собі. Але я, звісно, наполягла на своїй присутності (тоді мені здавалося, що єдиний варіант не прогавити Робіна – невідступно ходити за хлопцями). Тепер нам з Артемом належало ховатися в кущах і чекати результатів. Валізу я повинна була віддати Василю...

«Що буде? Що буде? Що буде?» – я ніяк не могла позбутися цієї думки та почати нарешті міркувати, що ж справді слід робити.

– Тимку, – скомандував Сергій, ще раз нагадуючи, хто як повинен діяти. – Мерщій на розвідку. Глянеш, вирубалися вони чи ні. А ми поки тут посидимо. Якщо за п'ятнадцять хвилин не повернешся – значить, усе нормально. Тоді ми з Васьком підемо. А Катерина на розі вулиці стоятиме: раптом що – нас попередить.

Артем зник у темряві, яка швидко огорнула нас.

– Хлопці, – хрипко промовила я, – операції не відбудеться... Тому що, – я навіть приблизно не могла собі уявити наслідків мого зізнання, – тому що...

Дикий вереск гальм перервав моє мурмотіння. Біля кафе, а точніше просто поряд із нашим столиком, хвацько загальмувала «дев'ятка». З неї вискочив Робін.

– Уф, – він стер краплі поту з чола, – здається, встиг. Усе скасовується. Особняк поп-зірки натовпаний міліцією. Мої люди з ментівки повідомили, що в них там засідка.

– Артем! – щоб не закричати на весь голос, мені довелося затулити рота рукою.

– Котько? – Вадим окинув мене безтямним поглядом. – Ти тут звідкіля? Це ти від Метра, так? – голос Робіна звучав недовірливо. Але зараз мені було не до того.

– Потім поясню, – кинула я вже на бігу, – не їдьте без нас, ми зараз.

Я кинулась наздоганяти сусіда. Важкі кроки за спиною і приглушені вигуки не могли зупинити мене.

– Куди! Серж піде! Стій!

Але я не думала зупинятись. Кулею домчала до повороту на вулицю поп-зірки й побачила футболку сусіда, що манячила звіддаля. Спокійнісінько, щось тихо наспівуючи собі під ніс, він наближався до заповітного дерева біля височеного паркана. Підоспів ззаду Серж і міцно схопив мене за плечі.

– Далі не можна. Побачать – гірше буде. Тимко не дурень – викрутиться. Звичайним грушезбиранням відмажеться.

У те, що міліція схвалить спроби колишнього пожежника з чужим посвідченням у кишені обносити чийсь груші, я категорично не вірила.

– Артеме!!! – щосили закричала я і рвонулася з обіймів Сержа. – Шухер! Біжи назад! Засідка!

Тієї ж миті я знову почула вереск гальм, і Серж безцеремонно закинув мене на заднє сидіння «дев'ятки». Ще за кілька хвилин туди само приземлився захеканий Артем. Авто різко ро-

звернулося, майже на місці, не виїжджаючи з освітленого ліхтарями п'ятачка, і ми рвонули в темінь.

– Погоні нема, – сказав Василь, який сидів за кермом. Він збавив швидкість і виїхав на пожвавлену центральну вулицю. – Дивно?

– Дивно, – погодився Робін. Я не розуміла, що відбувається. – Виходьте, розбігайтеся по одному, – скомандував він, коли Василь зупинився біля перехрестя. – План зв'язку колишній.

Артем і Серж швидко полишили салон.

– Я не вийду! – категорично заявила я. – Мені з тобою поговорити треба.

Світлофор спалахнув зеленим, позаду засигналили.

– Гаразд, вийдеш разом із Васьком, – з досадою поморщився Вадим і звернувся вже до водія: – За наступним світлофором звернеш у підворття. Там я пересяду за кермо. Забереш Катерину, і привіт.

– А ти? – втрутилась я.

– А мені авто чуже ще повернути треба, – відповів Робін, – я його без дозволу позичив. У зовсім незнайомих людей. Але їхати ж треба було на чомусь, чи не так? Гадаю, що від такої нетривалої експлуатації...

Я злякалася, що зараз Вадим знову почне розвивати котрусь зі своїх філософських теорій і оглухне до будь-яких закликів. Але він раптом затнувся й роздратовано перебив сам себе:

– Котю, що ти тут нав'язала? Я мотузки розплутати не можу.

Я підвелася, зазирнула через його плече й остаточно отямилася. На колінах у Робіна лежала обгорнута в ганчірку валіза з бобінами. Я миттєво згадала, що збиралася робити в такому випадку.

– Дай сюди, я розв'яжу, – недбало кинула я. – Таємницю вузла знати треба.

Вадим беззастережно послухався. Щойно валіза потрапила мені до рук, я швидким рухом звільнила її ручку від ганчірки (добре, що на справжній рудій валізі ручка теж була чорна), дістала з сумочки на-ручники та пристебнула свій зап'ясток до валізи.

– Тепер ти точно візьмеш мене з собою, – по-сміхнулась я першому колишньому чоловікові, демонструючи руку.

– От дурепа, такий вантаж до себе пришпандорила, – захоплено присвиснув Васько. – Ти його тягати замахася...

На це підліткове хамство ніхто не зреагував.

– Ризикуєш, що я накажу відпиляти тобі кисть, – замислено промурмотів Вадим, і мені раптом стало спокійно. Жартує, значить, адекватний. Виходить, від розмови буде пуття. – Гаразд, – знову подав голос Робін, – тоді висадишся разом із Васьком і валізою. Потім я тебе сам знайду...

– Ні, – я відчула, що збожеволю, якщо Робін хоч на секунду зникне з моїх очей без пояснень, – ти візьмеш мене з собою. Я забагато знаю. І про Дітей Дєточкіна, й про Ожигова, навіть про Шурика. З ким, ти думаєш, замість Вікторії розмовляв? – у очах Робіна промайнув подив. – Атож, зі мною. Причому, все, що я знаю, записано та зберігається в надійному місці. Спробуй тільки втекти – миттю куди слід повідомлення передам.

З кожним моїм словом Робін темнів і темнів на обличчі.

– Васю, ти справді сам виходь. Схоже, нам з Котею багато чого треба обговорити.

Я зрозуміла, що Вадим боїться викриття навіть перед Василем. Ще б пак! Ото хлопці зраділи б, якби дізналися, хто прибрав з дороги Метра!

– То може, того... – розгубився Васько, намагаючись придумати бодай щось, аби лишень отримати доступ до інформації. – Допомогти чим?

– Не варто. Ми з Котькою чудово одне одного зрозуміємо. Виходь.

Василь зупинив авто біля сміттевого бака й ображено залишив водійське місце. Робін сів за кермо. Я раптом помітила, що безсоромно посміхаюся, не звертаючи уваги на похмуре Вадикове обличчя.

– Ой, Вадько, – зізналась я, – коли б ти знав, як я рада тебе бачити...

– На жаль, не взаємно. Ситуація, як ти сама розумієш, не та, – Робін не рушав з місця, очікуючи, поки Василь зникне за поворотом. – Розумний хлопець, – кивнув він услід помічникові, – тільки балакучий дуже. І від своїх, коли що не так, відвертається, – я зрозуміла, що Робін говорить про кляузи Василя на Артема.

– Сам винен. Заохочуєш до такого, от вони й перелаялися, – я теж не відривала погляду від спини Василя.

– Заохочую? – Робін поморщився. – За кого ти мене маєш?

– Залякав дітей тим, що можеш перевіряти.

– А, он ти про що, – Вадим відмахнувся. – Це я для порядку. Щоб не бешкетували. Але не для того, щоб один за одним стеження влаштовували. Він справді спочатку зажадав перевірки для Артема, а потім сам же його виправдовувати почав. Бачиш, настукав зопалу, потім заперезживав... Вважати мемо, що виправився. Однак Артемові він нервів, я так розумію, чимало попсував. Мені Серж розповідав.

З усього сказаного я зрозуміла, що Робін нітрохи не підозрював Тимка. Що ж, це десь виправдовувало мої хитромудрі комбінації.

– Стривай, ще хвильку, – попросила я, коли Робін завів авто. – Я валізу викину. Вона не справжня.

Я дістала ключа від наручників, продемонструвала обуреному Робіну підробку й викинула стару валізу на смітник. «Жорик мене вб'є! – промайнуло в думках, – якщо Робін не випередить його, звісно». Незважаючи на те, що значна частина бобін відтворенню не підлягала, а ті, які ще були годні бодай на щось, давно вже переписали на сучасні носії, незважаючи на те, що ні в нас, ні в когось зі знайомих не було магнітофона для їх прослуховування, незважаючи взагалі ні на що, Георгій дуже беріг цю валізу. Але не могла ж я все життя тягати її за собою?

– Як ти могла піддати всіх такому ризику? Якби операція не зірвалася й хлопці, які так розраховували на прилад, прокололись? Ти уявляєш, що було б тоді?! Ти при своєму розумі?! – накинувся на мене Вадим.

– А ти?! – я теж перейшла на крик, але за мить змусила себе стишити голос. – Слухай, так ми нічого не з'ясуємо. Давай посваримося пізніше. Краще поясни мені, що все це означає...

– Ти перша.

– Ні, – крижаним тоном відповіла я, – це я тримаю тебе на гачку, а не навпаки.

Вадик страждено закотив очі, різко крутонув кермо, звернув на узбіччя та вилаявся німецькою.

– Ні, ну навіщо сигналити?! – виявилось, лаявся він не на мене. – Чого сигналити? Я що, винен, що в «дев'ятки» цього кретина не працюють повороти? У нормальній країні людині б і на думку не спало, що я можу не показати повороту зумисне, – звернувся Вадим уже до мене. – У нормальній країні мені б поспівчували. Ще й під'їхали б, сказали, що з авто негаразд. А тут просто в менталітеті за-

кладено облити брудом ближнього. Ми від цього кайф ловимо, самореалізуємося. Раніше в чергах самостверджувалися, тепер на дорогах...

– Вадику, – благала я, – заради всього святого, не ухиляйся від теми! Думай про головне! Послухай-но, – я заходилась, немов дитині, пояснювати Робіну, що відбувається. – Тобі загрожує викриття. Забудь про філософію, повернися на землю.

Вадим широко розвів руками.

– Ну про що тут можна розмовляти! – багатозначно сказав він, закликаючи в свідки невидимих глядачів, – Чи варто дивуватись деградуванню нації, якщо навіть кращі її уми...

– Припини! – закричала я. – Ти все одно не зіб'єш мене з пантелику!

– Виходь із машини, – Вадим раптом став дуже серйозним, голос його звучав різко, майже брутально, і я раптом відчула, що боюся таких змін у Робіні.

– Не вийду, – намагаючись приховати хвилювання, пролепетіла я.

– Тоді вийду я, – Робін так і зробив, потім, видно, пожалів мене, схилився до відчиненого вікна й повідомив. – Ну, посидь ще, коли хочеш, незабаром пересядеш до іншого місця. Авто ж бо викрадено. Якщо тебе в ньому помітять...

Я вже стояла поруч із Робіним.

– Так воно краще, – посміхнувся перший колишній чоловік і знову заговорив м'яко і вкрадливо, – я б, звичайно, підігнав його ще на півкварталу ближче до будинку, від якого взяв, але не хочу так ризикувати в твоїй присутності. Через тебе людина на квартал довше бігтиме з лементом: «Украли! Украли!». Не сором?

– А тобі?

– Ні, ну ти взагалі нормальна людина? – Вадим так задуриив мені голову, що однозначної відповіді

на це запитання я дати вже не могла. – Який лист? Яке викриття?

Ага, значить, він усе-таки чудово зрозумів, про що йшлося.

– Я хочу з'ясувати, що відбувається, – вагомо промовила я, намагаючись наслідувати інтонації солідного Сержа. – Розкажи мені все. Врахуй, дуже багато я вже знаю, тому легко встановлю, в чому ти схочеш мене обдурити. А, так, – я спохопилася, – і ще одне. Зовсім забула. Я хочу, щоб ти відпустив Метра.

– А де, до речі, справжня валіза? – як звичайно, запитанням на запитання відповів Робін. – Без неї ми не зможемо обробити тачку співака...

«Невже Хтось не повідомляє Робіну про свої дії?» – промайнула в мене несподівана думка.

– У надійному місці, – я вирішила й далі блефувати.

– Гаразд, – протягом усього діалогу Робін міцно стискав мою руку, а тут зовсім невластивим йому швидким кроком віддалився від покинутої «дев'ятки», а я, немов П'ятачок з мультфільму про Вінни-Пуха, задріботіла слідом. – Ти, Котько, сама напросилася. Не люблю мати справи з близькими людьми, – раптом знову почав скаржитися він. – То Метр підкачав, тепер ти. Але ж я був такий прихильний до нього! Він, знаєш, незважаючи на всю цю дурню в голові...

– Не відволікайся від головного, – вже з погрозою рикала я.

– Добре, добре. Значить так, буде валіза в мене – з Метром нічого не станеться. У іншому випадку...

Я зупинилась, мов укопана. Такого від першого колишнього чоловіка я ніяк не очікувала. Я тут через нього зі шкіри ладна вискочити! Крацій подрузі голову морочу, щоб не викрити цього негідника! Власному оперові у відставці про Когось ні слова не

кажу, щоб ніяк дорогоцінного Вадичка не підставити! А він... Виходить, війна? Тоді тримайся...

– Он як? – я звела брови, примружилася, вперлася в бік вільною рукою і надала обличчю якомога стервознішого виразу. – Ну що ж, негайно йду в міліцію і розповідаю все, що знаю.

– Але, дозволь, ти ставиш мене в безвихідне становище... Не вбивати ж мені тебе справді? – ображено благав Робін.

– Не допоможе, – безжально відрізала я. – Якщо не з'явлюся до завтрашнього ранку, моя людина віддасть викривального листа...

– Гарзд, переконала, – тяжко зітхнув Вадим, – тільки ходімо з вулиці.

– Де Метр?

– Саме там, куди ми й ідемо. У мене вдома. Точніше, у моєму тимчасовому помешканні. Я наймаю приватний дім за містом...

Я уявила нещасного Шурика, що нудиться у вогкому, смердючому підвалі. Заклеєний скотчем рот і зв'язані за спиною руки, беспорядно примружені очі, позбавлені окулярів, змарніле обличчя, та підборіддя гордо підняте...

– Негайно веди мене туди.

Вадим прискорив крок.

– Я, по-моєму, й без того швидко йду, – пробурчав він собі під ніс.

Я ледь встигала торкатися ногами асфальту, так мчав перший колишній чоловік на допомогу другому.

Розділ тринадцятий, який наочно демонструє, що напруженість ситуації прямо пропорційна кількості колишніх чоловіків, які беруть в ній участь

Виявилось, ми летимо ловити таксі.

– Якби ти доклав до платні за будинок ті гроші,

які щодня витрачаєш на таксі, то зміг би найняти помешкання в центрі, – зауважила я.

– Я б і так міг, – посміхнувся Вадим. Я відчула себе повною дурепою, коли згадала, які нині в Робіна прибутки. – Але навіщо мені центр?

– Навряд чи варто хвалитися награбованими грішми, – вчасно знайшла я гідну, як на мене, відповідь.

– Господи, Котько, давай без повчань, – благав Робін.

Він назвав таксистові адресу, розчинив переді мною дверцята авто. – Зараз побачиш, як у нас там добре. Свіже повітря, пташки співають. Навіть ставок десь поруч є, але я його ще не шукав. Одне слово – приміська зона...

Вадик знов ухилився від головної теми. У присутності водія, природно, не могла ж я ропочинати допит і завдяки цьому Робін вигравав час, аби детально продумати своє становище та скласти для мене, дурненької, сякі-такі виправдання.

«Куди тебе несе?! – прокинувся мій Здоровий Глузд, ледь ми з'їхали з добре освітленої центральної вулиці. – У лігвисько злочинців, та ще й проти ночі! Ти при своєму розумі?»

«Але ж там Шурик...»

«Це хто тобі сказав? Це ватажок банди тобі сказав. А ти, дурна, повірила. Приб'ють вони тебе там і не помітять».

Я силкувалася притлумити тривогу і про всяк випадок переклала стільниковий ближче. На жаль, зателефонувати я вже нікому не могла – акумулятор цілком розрядився. Уперто намагаючись не впадати в розпач, я вирішила підтримувати розмову.

– Скажи, а розетки у вас там є? Мені б телефон зарядити...

– Та знайдемо...

«Правильно! Ти йому ще запропонуєш ключ від квартири, де діти лежать, – Василь вочевидь згубно вплинув на мої внутрішні голоси. – Ще в чомусь свою беззахисність відкрий. Йому ой як придасться...»

Марно себе заспокоюючи, я нарешті чітко сформулювала, що мене турбує. Я боялася не Робіна, якого знала надто добре, щоб припускати в ньому прагнення завдати мені шкоди. Я боялася лиховісного Когось. Когось, про особу якого, крім зовнішніх прикмет, нічого не значилося в моєму викривальному листі. Когось, якого не пов'язувало зі мною романтичне минуле. Когось, який зовсім не підкорявся Вадимові (цей висновок я зробила, судячи з того, що Робін не знав зараз, де насправді зберігається руда валіза). Когось, який хотів відправити мене за ґрати. Боялась я того, хто, як мені здавалось, був єдиним справжнім злочинцем із усіх Дітей Деточкіна, єдиним запеклим ворогом для мене.

– Отут, будь ласка, – раптом звернувся Робін до водія. Я припала до вікна. Ми щойно переїхали залізничні колії. Неподалік від переїзду тьмянний ліхтар освітлював глухий полустанок. «Неодмінно треба запитати назву цього місця», – подумала я.

– Я можу й у село завезти, – таксист розчулився, бо, мабуть, гідно поцінував Вадимову щедрість.

– Не варто, там кепські дороги. Насправді, якщо лісом, тут зовсім недалечко, – Вадим показав рукою кудись у чорноту. – Хвилин п'ятнадцять пішки. Подихаємо повітрям...

Я все барилася, й таксист здивовано повернувся в мій бік. Неголена припухла пика зі страшним шрамом через усю щоку, беззубий рот, розкритий у німому запитанні, наколка на правому плечі, на якій було зображено чи то купол, чи коров'ячевим'я... Ні, вже краще Робін!

Я сперлася на підставлену Вадиком долоню й сміливо ступнула в п'ятьму. Ми ввійшли в ліс, але чомусь зупинилися.

– Ну? – я скорилася давній звичці не здіймати галасу в лісі, тому пошепки зажадала пояснень.

– Нам не в село. Нам у інший бік. Нехай авто від'їде, тоді підемо. Та не бійся ти, тут справді недалеко.

– Я ще сьогодні додому повернутися хочу, на мене люди чекають – навіщось брехала я.

– Ну от, – Робін сплеснув руками, – а чим же ти думала, коли їхала сюди? Зателефонуєш, попередиш, що сьогодні тебе не буде...

– Я викличу нам із Шуриком таксі, – категорично відрізала я, бо була певна, що Вікторія, звісно, погодиться сплатити за авто, яке привезе її Олександра.

– Як знаєш, – Вадим розвернувся й пішов уперед. Цього разу тягти мене за руку було зайве. Побоюючись залишитися сама серед нічного лісу, я незрозуміло звідки набрала енергії та дріботіла за Вадькою, майже не відстаючи.

– Тільки я тебе обдурив, – кинув раптом Робін, і я відчула, як серце глухо гупнуло та затихло. – Нема там ніякого ставка. Ставок – це в селі.

Моє серце знову пішло.

– Вадик, не смій мене лякати, я й так перелякана! – ледве вичавила я з себе.

– А чого перелякана? – Робін косував на мене з щирим співчуттям. Однак не дочекався відповіді й сам зробив багатозначний висновок. – Зауваж, від власної запопадливості страждаєш. Ти ж тут, я так розумію, представляєш інтереси Вікторії Силенської? Ніяк не міг пригадати, звідки чув раніше про дружину Метра. А ось як ти сказала, – згадав. Ти ж про неї розповідала. Це твоя подруга, так?

– Так, – я кивнула, хоча й сама не знала, на котре з Вадьчиних запитань відповідаю. – А перелякана ... – і знову вирішила спробувати повернути його до потрібної теми. – Ти сам, якби вночі йшов лісом до лігва злочинців, не боявся б?

– Навряд чи, – Вадим дбайливо відводив від мого обличчя щупальця нічного лісу, що зачаївся вздовж стежини. – Ні, не боявся б. Тому що не йшов би. Я, знаєш, у чужі справи волюю не втручатися, власних не бракує. І потім, – одна з гілок все-таки вирвалася з Вадьчиних рук і боляче хльоснула мене по щоці. – Прошу пардону...

– Продовжуй думку!

– Я себе злочинцем не вважаю, – слухняно скінчив Робін – Для мене – ви всі злочинці. Злочинно бачити, як кровожерні тварюки жеруть, і потурати їм власним добрим ставленням. Радіше-бо як було?

– Як? – здається, я домоглася нарешті свого, Вадим захопився темою і зараз швидко-швидко викладе мені все про своїх Дітей Деточкіна.

– Та так само, по суті, як зараз, – Вадим раптом замовк і, здавалося, втратив інтерес до розмови. Але чималий досвід спілкування з ним підказував, що головне – не перебивати, й тоді все ще буде сказано. – Просто я тоді молодший був, тому інше місце в організації посідав. Менше відповідальності було, більше волі для чистої творчості.

– Це ти про викрадення авто? – обережно запитала я. – Чувала, що раніше інші Діти Деточкіна були, ще при Совку...

– Були. Всесоюзна, між іншим, організація. Навіть два зльоти в Москві проводилися. Таємні. Я тоді у виконавцях ходив. Ну, на кшталт того, ким зараз мій Василь...

– А Ожигов звідки про тебе знав?

– Таж він – зв'язківець наш тодішній. Між нами та старшим ешелonom, тими, хто мусив далі машинами займатися... Коли чищення почалося, багато наших сіли. Хто серйозно, хто просто на «хімію»... Я, вважай, тільки завдяки Пашиним зусиллям і не засвітився. Попередив він мене вчасно. Тому і в боргу перед ним. Тому авто повернув. Хай хто інший із ним розбирається. Бомбонуті його, звичайно, є за що, але мені не з руки. Товариш усе-таки...

– Нічого не розумію, – зізналась я, – Вадику, ти що, й справді віриш казкам про робінгудство?

– Казки... – стежина вивела нас на досить широку курну дорогу і ми тепер могли йти поруч. – Можеш називати це як завгодно, але я особисто вважаю, що, коли людина гнида, то її за це карати слід. Раз покарають, двічі покарають, а втретє, перш ніж у німечного старого хліб відібрати, замислиться... Совісті втраченої, звісно, не повернеш, але хоча б рефлекс зупинить. Знатимуть, що безкарність була тимчасова. Суки, – Вадим говорив дедалі палкіше, і я раптом відчула, що маю справу з людиною психічно нездоровою, – нехай подякують, що не вбиваємо... Навіть при Совку, коли писнути без узгодження з партією не можна було, ми негідників карати примудрялися... А зараз що? Ручки склали, сидимо та спостерігаємо, як ті, хто до годівнички прорвався, жирують?

– Та нехай собі жирують, – навіщось вступила я в суперечку, хоча внутрішній голос наказував кивати на знак згоди та промовляти щось заспокійливе. – Чужі гроші рахує той, хто своїх не має.

– Та до чого тут гроші! – майже закричав Вадим. – До чого гроші!!! Ти розумієш, що в цій країні висунулися зараз ті ж самі комуняки? Або ті, хто служити їм подався. По трупах пройшли – і в дам-

ки. Хто, як не сам народ, поставить їх на місце? Хто стримає їхнє нахабство?

– Це ти, чи що, наш рідний народ? – посміхнулась я, – а в вашому зарубіжжі багатих нема?

Вадим не відповів, запекло футболячи порожню консервну бляшанку, що трапилася під ноги.

– Це ж брехня все, Вадику, – провадила я, розуміючи, що ніколи не пробачу собі, якщо змовчу. – І серед багатих, і серед бідних безліч і чесних людей, і негідників... Ти ж сам чудово розумієш.

– Ні, – Вадим зупинився і божевільним поглядом втупився в моє обличчя. Я ледве стримувалась, щоб не кинутися геть. – Я ж не просто так, без розбору. Я ж список жертв за вчинками добирав...

– Скажи чесно, ти хоч копійку з цих авто зароблену, на добродійність витратив?

– Поки що все тут – суцільна добродійність, – схоже, напад минав, і Вадим приходив до тями. – Ти так говориш, начебто я все життя тільки й робив, що краденим торгував. У мене, якщо хочеш знати, давно налагоджений бізнес, нічого спільного з вашими авто він не має. Це все, – Вадим показав руками навколо себе, очевидно маючи на увазі своє нинішнє місцезнаходження, – просто експеримент. Я з інтернету, від людей знаю про несправедливість вашу... Дійсно, жах якийсь. Виживає не те що найсильніший чи там найхитріший – це ще можна було б зрозуміти. Виживає найпідліший. А це вже протиприродний добір якийсь. Протиприродний і країні протипоказаний. Я просто показав, що боротися з підлістю можливо – на такому незначному прикладі, як локальне відродження кволої подоби Дітей Дєточкіна. Навчив відповідати на образи, – Вадим раптом посміхнувся чомусь невідомому і знову пожвавішав. – Але ж ніхто не вірив. «Неможливо, – говорили, – не вийде. Охорона, продажні

менти, боягузи-найманці». Але ж вийшло! І в кожного вийде, якщо тільки захотіти й не боятися. Я показав цій країні, що відновлювати справедливість можна. Тепер – справа за вами. Тими, хто живе тут!

«Зрозуміло, божевільний мільйонер з манією величності та жагою до пригод вирішив погратися в солдатики, – промайнуло в мене, – ну навіщо ним виявився не чужий мені чоловік? Мало, чи що, нічийних мільйонерів на світі?»

Вадим, який майже вигукував свої гасла та заклики, став раптом жахливо схожим на парторга, що з трибуни провіщає світле майбутнє. Вітер, який піднявся зненацька, розворушив Вадьчиного чуба, і його обличчя з запаленими натхненням очима стало зовсім молодим. Це було гарно, але дуже сумно.

– Ти не відповів про добродійність.

– Поки ні копійки прибутку я з цього заходу не маю, – миттю спустився на землю Робін. – Якщо вигорить, – Вадик чомусь перехрестився, – боюся наврочити просто, – я ледве стримала смішок: докотилися, віру заради наживи експлуатуємо. – Я свої витрати компенсую, звісно. А решту Сержу віддам. Нехай сам вирішує, кому в цій країні зараз допомога необхідна. Ет, раніше Метру хотів справи передати, так він... Серж молодий ще, звичайно...

Мені раптом стало нестерпно тужливо. Люди розважаються, ставлять експерименти на подібних до себе, веселяться... А я бігаю, розмахую руками, переживаю... Навіщо?

«Ось заберу Шурика й забуду всю цю маячню назавжди. І Робіна, й авто... Сусіда тільки відшмагаю гарненько...» – подумки скиглила я.

– Стомилась? – як завжди, Робін чутливо відреагував на зміни в моїх настроях. – Тут уже близенько. Я зазвичай майже до самого дому доїжджаю,

але сьогодні, ти ж чула, в міліції до нас підвищена увага. Не схотів перед таксистом світитися. Нехай думає, що ми в цьому селі живемо... Слухай, Коть, – Вадим говорив уже зовсім нормальним тоном, – ти мене своїми розпитуваннями скоро до божевілля доведеш. Так про головне й не поговорили.

Що ж, цікаво, для Робіна зараз головне?

– Ти валізу поверни. Хлопцям вона потрібна, як ніщо інше. Відмикання охоронних систем – це дві третини роботи... Ти ж сьогодні мало не погубила всіх цією своєю фальшивою валізою. А не скасував би я операції? Пов'язали б, як ти, Боже, бачиш!

– Ти б не скасував – я б скасувала, – похмуро озвалась я, не бажаючи виправдовуватися. – До речі, а звідки ти взагалі про валізу довідався? І знайшов нас так легко...

– А, – Вадим самовдоволено примружився, – старі технології. Хочеш бути в курсі всіх подій – дзвони одночасно декільком їх учасникам. Головне – роби так, щоб усі знали, що ти одночасно кільком дзвониш. Тоді вони бояться, що інший розповість більше, і їх звинуватять у замовчуванні.

– Васько? – здогадалась я.

– Точно. Я йому після вашого збору зателефонував. Він усе й виклав.

Як же я могла не передбачити, що Робін може зв'язуватися не тільки з Сергієм?! Ні, Васька я, звичайно, теж просила не говорити про валізу...

– Слухай-но, Вадику, – не знати чому саме зараз я остаточно повірила, що Робін справді не здогадується про нинішнє місцезнаходження валізи, – технології технологіями, але в твоєму командуванні також є діри...

Ми саме вийшли з лісу. Дорога, петляючи, поринала круто вниз. Біля підніжжя пагорба, на якому ми стояли, затишно прилаштувалося густо присипане зоряними намистинками сільце. Місяць

уже цілком увійшов у свої права на нічних небесах і заливав усе навкруг рівним, яскравим світлом.

– Ось ми й прийшли. Моя хата скраю, нічого не знаю, – посміхнувся Вадим, вказуючи на перекошений дах, відділений від інших будівель села чималим пустирищем. Жодне вікно того дому не світилося.

«Усі сплять? Чи вдають, що сплять?» – думка про можливу засідку, влаштовану Кимось, не давала мені спокою.

«Господи, та може цей Хтось зовсім і не живе тут! – спробувала я заспокоїти саму себе. – Може, він, як і хлопці, мешкає десь у місті... Ну звісно! Не з Робіним же він приїхав? Звідкіля б він тоді так добре знав місто, що не припинив стеження після всіх моїх петлянь та хитрощів? Спить зараз собі десь у залізобетонній коробці, навіть не підозрюючи, що я про нього тут навігадувала».

– А оце наше холостяцьке житло, – Робін галантно розчохнув переді мною страшенно рипучу хвіртку.

За бажання з цієї місцинки можна було б зробити чудову дачну ділянку. На жаль, такі думки, схоже, спадали тільки мені. Стежина, що вела від хвіртки до будинку, який аж ніяк не нагадував людське житло, – настільки він був занедбаний та розкурочений, – петляла поміж густих заростей ворожих чагарників.

Спираючись на лікоть Робіна, я не без побоювань увійшла в дім. Повіяло вогкістю.

– Роззуватися не треба, проходи, сідай, – Вадим клацнув вимикачем, однак перед цим ретельно замкнув двері. І це чомусь мені видалося лиховісною ознакою. – Це щоб комарі не налетіли, – виправдався Робін, і я відразу засоромилася. І власної схильності до перебільшень, і невміння її приховати.

Я боязко озирнулась і присіла на вкрите чимось ліжко з металевою сіткою. Інших місць для сидіння у цій напівкухні-напівкімнаті не було. Цікаво, що змусило Робіна, розбещеного комфортом і затишком, обрати саме такий прихисток?

– Чайку вип'ємо? – не чекаючи відповіді, Вадик поставив на електричну плитку великий емальований кухоль, куди налив води з умивальника. – Ти не дивуйся, що в нас тут усе так. Не обжилися ще. А взагалі – чудове місце. Вода, електрика. Ми тут ще таке собі затишне гніздечко облаштуємо, ого-го! Жодна собака не відшукає!

– Хто це – «ми»? – хрипким голосом запитала я та покvapливо підімкнула зарядний пристрій свого телефону до найближчої розетки. Без зв'язку з зовнішнім світом почувалася надто невпевнено.

– «Ми» – це «ми»! – Робін аж засяяв від можливості знову заморочити мені голову. – Усі ті, кому з твоєї милості тепер у підпілля доведеться піти.

– Чого це «з моєї»? – я несподівано для самої себе образилась. – Між іншим, якщо по совісті, то мені потрібно було ще три дні тому все про тебе Вікторії розповісти.

– Красно дякую, – Робін, блазнюючи, низенько вклонився, – відвернула мою загибель, відвела від мене смертоньку...

– Годі! – думка про те, що Робін вважає мене зрадницею, чомусь виявилася нестерпною. – Я лише прийшла забрати Метра. Зла ні тобі, ні хлопцям не бажаю...

«Що ти верзеш?! З якого дива взялася виправдовуватись?! – волав хтось усередині. – Значить, дозволиш Робіну й надалі примушувати хлопчаків до пограбувань? Йому що? Виїде собі, та й слід його загубиться в далекому зарубіжжі. Хлопцям за нього відповідати?!»

– Не бажаєш? – Вадим, здавалося, тільки й чекав на таке моє зізнання. – Тоді зроби ласку, – рухом фокусника, що переграє, він витяг з-за пояса мобільний телефон, – подзвони своїм, м-м-м, перевіреним людям, – і посміхнувся так безневинно, ніби йшлося про дріб'язкову послугу, – будь така люб'язна, попередь, що з тобою все ОК і листа читати не треба...

«Отакої!»

– Читайте класиків, добродію. Ввечері гроші – вранці стільчики. Я до того, що ми з Метром, який має бути при повному здоров'ї, цілі та неушкоджені роз'їдемося по домівках... – мимоволі я підхопила Вадьчину гру і тепер також зображала світську балаканину, котра ні до чого не зобов'язує.

Вадим замислився, нібито відволікся заварюванням чаю. Вкинув заварку в симпатичні квітчасті чашечки, залив її окропом і накрив журналом «Работница», випущеним у середині минулого століття, що невідомо як тут зберігся.

– Ти ставиш мене в зовсім неестетичну позу, – зволив він озватися нарешті. – Припустимо, я відпущу Метра. Ви обоє опинитеся на волі. Воля п'янить, і хтозна, що спаде вам на думку наступної миті...

Я раптом помітила, що пальці Вадима трішки тремтять. Кілька крапельок поту, що виступили на його аристократичному чолі, викликані були аж ніяк не спекою, котра давно вже вляглася на нічний спочинок. Вдавана незворушність Вадика вочевидь дорого йому коштувала.

– Я обіцяю тобі... – почала я.

– Ти не можеш обіцяти за інших, – швидко промовив Робін, і я зрозуміла, що він передбачав цю мою відповідь.

– Метру не вигідно підставляти тебе. Адже таким чином він відкриє і власну причетність до по-

грабувань, – у відповідь на це Вадим стражденно здійняв руки до стелі і скорчив таку пику, начебто я виголосила щось дурнувате й блюзнірське. – Гаразд, що ти пропонуєш? – моя холонокровність теж не так просто мені давалася.

Вадим зітхнув з полегшенням, мабуть, сприйняв моє запитання як згоду на співробітництво.

– Ти скасовуєш свого листа, кажеш мені, де зберігається руда валіза та залишаєшся моєю гостею, скажімо, до остаточного завершення операції. Це ще днів зо три, не більше. Зі свого боку гарантую шанобливе ставлення та повну недоторканність як тобі, так і чоловікові твоєї Вікторії.

– Не згодна з жодним пунктом. Навіть із останнім, тому що твого захисту моя недоторканність не потребує.

– Помиляєшся, – тим самим жестом стомленого штукаря Робін дістав з-під поли піджака пістолет і навів на мене, – дзвони, – коротко кинув він і став раптово дуже серйозним і напруженим.

– Що це? – мені ж, навпаки, раптом стало жахливо смішно. – Ні, ну нормально?! – істеричні схлипування вичавлювалися з мене попри всі спроби їх стримати. – Я з ризиком бути на смерть загризеною власним сумлінням шукаю з ним зустрічі, зважуюся на небезпечні перемовини, їду бозна-куди проти ночі, а він... А він виявляється банальним гангстером при пістолеті... Вадику, ти мене розчаровуєш.

– Припини істерику! – Вадим не відводив від мене ні очей, ані смертоносного дула. – З тобою серйозно розмовляють! – він чомусь теж не зміг стримати здавленого смішку. – Котько, припиняй, – це вже було вимовлено зовсім іншим тоном, – ну подумай сама, що б ти робила на моєму місці? Ти не залишаєш мені вибору. Сама вирішила воювати проти мене. А на війні, ти ж знаєш, як на війні. Тим

більше, ніякі інші аргументи на тебе не діють, – він повчально похитав дулом пістолета, точнісінько так, як сваряться пальчиком на неслухняну дитину. – Подзвони ж бо врешті-решт, щоб я міг забрати цю штуку. Знаєш-бо, рушниця в кадрі зобов'язує до пострілів... Я такого не хочу...

Я раптом уявила, що буде, коли Робін зважиться вистрілити. Коротка мить болю, а далі – обійми блаженної безтямності. І спокій. Довгоочікуваний, виблаганий, необхідний... По тому уявилася реакція Георгія. Він, звісно, поставиться до всього пофілософськи. Не зламається, ні, житиме собі далі. Боротиметься за свою справедливість і спокій мирних громадян. Тільки скорботні складочки заляжуть у кутиках губ, несподівано якимось спорожніе погляд, і лише це вказуватиме на тягар, що лежатиме на його серці, та на всю глибину втрати. Спочатку він, щоправда, переб'є задля помсти всю зграю Робіна, не розбираючи, хто саме винен у моїй загибелі. Мені раптом стало шкода Шурика з Артемом. Та й Васька з Сержем. І Робіна. І навіть Когось – зовсім трішки... Він же не винен, що отримав таку роль... А потім мені стало жахливо шкода маму. Вона, звичайно, буде в трансі. Щоправда, Настусі моя загибель, цілком можливо, піде на користь. Як поганий приклад, якого не варто наслідувати. Як рання трагедія, що миттєво робить людину мудрішою та вчить цінувати близьких...

– Ти довго ще з мене знущатимешся? – голос Робіна повернув мене до реальності. – Може, о такій порі запізно дзвонити? – він уже добровільно підказував мені можливі шляхи до тимчасового перемир'я. – Пообіцяй, що вранці зателефонуєш.

Я зненацька відчула нестерпну огиду. Робін грав негарно, так, ніби всі люди – прості маріонетки. Натискав, ніби на кнопки, на різні інстинкти, психологічні нюанси, домагався цікавих результа-

тів, забавлявся... Хто дав йому право вважати всіх, хто його оточує, матеріалом для психологічних дослідів? Та ми самі! З точністю механічного годинника відпрацьовуючи всі прогнози щодо нас, самі живили манію Вадика й таких, як він. Хто сказав, що інстинкт самозбереження, на який нині намагався натиснути в мені Робін, справді має безмежну владу наді мною?

– Стріляй, – я подивилася просто у вічі першому колишньому чоловікові й сама здивувалась від власного спокою, – жарти скінчилися. Загрожуєш – будь готовий виконувати погрози. Може, хоча б, коли зробиш децю дійсно жахливе, тоді припиниш свої дурнуваті ігри та вилікуєшся від потреби штучно вставляти людей у сюжети. Стріляй.

Світ, у якому Вадим Робін, близький друг, перший чоловік і багато в чому вчитель, міг вистрілити в мене, був мені не потрібен.

Вадим вистрілив. Я замружилася, але не стримала ридань.

«Він усе-таки зробив це! Зрадник! Як він міг? За що?»

За кілька секунд Вадим тремтячими руками, притискав мою голову до своїх грудей і голосив:

– Ну Котенько, ну ти чого... Ну заспокойся... Та я ж стріляв у плитку! Не в тебе. Ось, докотилися... Ну а що мені залишається? На мені ж відповідальність не лише за себе, а й за хлопців! Ну заспокойся, га?

Я підвела обличчя й побачила сльози на очах Робіна. Ох, і далися ж йому ознаки і наша розмова, і цей дурнуватий постріл!

– Вадь, – несподівано мене буквально пронизали жалощі до цієї людини, що заплуталася у власних іграх, – пошукаймо компромісу. Я не можу дозволити тобі й надалі морочити дітям голови та

тримати їх у полоні дорослих... Ти безжально граєшся їхніми долями. Твої експерименти на людях – це жахливо.

– Атож, – навдивовижу легко погодився Робін, – певна річ, пошукаймо. Якби ти знала, як мені самому набридла роль негідника, – гіркота в інтонації не дозволяла засумніватися в його щирості. – Спочатку я думав, що все це буде весело. Я сам домігся всього, що нині маю. Мені хотілося навчити людей не боятися домагатись свого... Але виявилось, – Робін говорив уже не мені, здається, він формулював почуття для самого себе, – виявилось, що це не так просто. Вести когось за собою – величезна відповідальність. Я б сказав завелика відповідальність як на людину. Зайва, не потрібна. Я не хочу більше всіх цих експериментів. Годі. Я хочу спокійно спати ночами. Знаєш що? – нарешті він розтис обійми та раптом пожвавішав. – Таж Метр, він дуже розумний хлопець... Ось із ним і порадимось. Він-бо точно щось та придумас. Домовилися?

– А де він? – я й досі ще схлипувала.

– Та тут, де ж іще! – Вадим вказав рукою на двері, що вели вглиб дому.

Я кинулася до тих дверей.

Попри найгірші мої очікування Шурик був гладко виголений, підтягнутий і виглядав, мабуть, значно краще, ніж протягом усіх довгих років, прожитих на волі. Бранця розмістили в просторій, але захаращеній меблями кімнаті, єдиним недоліком якої була відсутність вікон. Шурик, звично зсугулений, сидів за комп'ютером. На моніторі звивалися, стрибали та стікали кров'ю монстри. Усе це я спостерігала крізь вічко міцних дверей.

– Відчиняй, – потроху закипаючи, вичавила я з себе.

Робін байдуже гмикнув і натис кнопку дзвінка. По моніторі миттєво пробігли якісь перешкоди.

Шурик з досадою вдарив кулаком по столі, потім, видно, згадав, через що виникає перешкода, і скинув навушники. Вадим ще раз натис на дзвінок.

– Хто там? – не повертаючи голови до дверей, гукнув Шурик, який і далі натискав якісь кнопки на клавіатурі.

«Якщо він зараз відчинить двері зсередини, я його придушу», – чомусь подумалося мені. Але тут я помітила замок, який висів на зовнішньому боці дверей, і трохи заспокоїлась.

– Ти здивуєшся, але тут не тільки я, – прокричав у відповідь Робін.

Шурик з цікавістю скосив око на двері.

– Усі попередження в силі, – тоном людини, що дотримується обридливих і пустих формальностей, знову погукав Робін. – Увага, ми заходимо.

Робін зняв замок, повісив його на гвіздок обіч дверей і дістав ключі від звичайного дверного замка. Двері відчинялися всередину, значить, вибити їх Шурка не міг.

– Катерина? – Шурик підхопився.

– Ну ти даєш! – я все-таки не стрималася. – Ми там через тебе божеволіємо, ночей не спимо... А ти тут біля комп'ютера спокійнісінько розважаєшся!

Шурик перевів запитливо-вимогливий погляд на Робіна.

– Не дивися на мене так, – Вадим стояв біля дверей, не виймаючи рук із кишень. – Я дзвонив твоїй дружині, слово честі.

– Він дзвонив, – заступилась я за Вадима, якого неправильно зрозуміли, – тільки ми через той дзвінок ще більше розхвилювалися...

– Баби, – розвів руками Робін і відразу знову поклав руку на пістолет.

– Знаєш, Катерино, – Шурик посміхнувся, – коли є тільки два варіанти – розважатися за комп'ютером спокійно чи знервовано, я обираю

перше... На біса марно переводити нервові клітини?

– Але ти хоча б намагався втекти? – сваритися з другим колишнім чоловіком зараз мені абсолютно не хотілося і я старанно придумувала йому виправдання.

– Намагався-намагався, – чоловіча солідарність не дала Вадикові змовчати, – він ще й не таке намагався. Не вийшло, от і заспокоївся.

Кілька секунд ми всі троє силкувалися досягнути все, що відбувається.

– Стривай-но! – раптово хором вигукнули мої колишні чоловіки, дивлячись один на одного. Однакові інтонації свідчили про доволі тісне спілкування та тривалі розмови на філософські теми. – А звідки ви знайомі?

– Взагалі, я її колишній чоловік, – ще раз у один голос відповіли вони.

– А я тоді хто? – так само дружно запитали обоє.

– Господи, Котенько, з тобою точно можна з глузду з'їхати! Метр, я завжди знав, що в нас однакові смаки, – Робін усе-таки перетяг ковдру ініціативи на себе. – З цим дозвольте віддалитися, – не змінюючи інтонації, додав він.

За мить обстановка, що вже ледь схилялася в бік гумору, знову стала надзвичайно трагічною. Робін вискочив за двері, покvapливо загромотів замками та задзенькав ключами.

– Як ти можеш! – я заходилася товкти кулаками в одвірок. – А викривальний лист? Робін! Негайно відчини! Вадику, це нечесно!

– Котенько, перестань, – голос Вадима крізь двері видавався мало не жалібним, – зважай на мої сиві нерви, – схоже, Робін теж переспілкувався з Василем. – А щодо листа – сама винна. Не треба було його писати. Зараз підніму всіх хлопців, оголошу термінову евакуацію. Поки твого листа хтось

там прочитає, встигнемо всі сюди перебратися. Про це місце ти там написати не встигла. Не засмучуйся, Котенько...

– Тобто як це не засмучуйся! – я і далі біла в двері. – Я йому і те, і це.. А він мене під замок!

– Метр, благаю, заспокой її! – Вадим вважав мене несамовитою, тому вирішив закликати на поміч другого колишнього чоловіка з усіма його здібностями щодо заспокоєння.

– А чим ти думав, коли її сюди віз, Робін? – глузливо поцікавився Шурик. – Як завше: спершу накоїш не знати чого, а потім: «Метр, заспокой!» Її тепер ніхто не заспокоїть. Ще й за хазяйські меблі розплачуватимешся...

Шурик устав і послужливо простяг мені важкий дерев'яний стілець з вигнутою спинкою. Такого антикваріату було шкода, але ситуація не залишала вибору. Я схопила стілець, ретельно прицілилася і вдарила ним по дверях. Нічого не зламалося, і я мимоволі пораділа з того. Однак у поле мого зору на своє лихо потрапив монітор. Монстри, що спливали кров'ю, й досі казилися на екрані. Ще з тих далеких часів, коли я була одружена з Шуриком, у мене виробилася відразу до комп'ютерних ігор. Бути дружиною програміста – суще божевілля, хвороба, одним із яскравих симптомів якої є ненависть до комп'ютера в цілому. Ігри ж віднімають у чоловіка чи не більше часу за всі інші заняття з комп'ютером, зате грошей у дім не приносять. Ось він, момент істини! Я розмахнулася і... Стілець раптом став нестерпно важким.

– Ні! Тільки не комп'ютер! – не своїм голосом заволав Шурик і завис на спинці стільця, тож ми всі втрюх – стілець, Шурик і я – повалилися на брудний колючий палас. – Це єдина істота, яка тут мене розуміє! – бідолашний Шурик волав, уже лежа-

чи на підлозі. – Робін, негайно забери звідси Катерину!

Робін не відповідав.

– Ти її сюди привів, ти й розбирайся! – знову прокричав Шурик.

– Вона, між іншим, до тебе прийшла, – перший колишній знайшов нарешті пристойний привід, щоб не вплутуватися, – і взагалі, мене ваші справи не обходять. Я в чужі стосунки втручатися не збираюсь. Самі визначтеся. Годі, мені час іти.

– Адже він піде! – я заплуталася у власних ногах і ніжках стільця, тому полишила марні спроби підвестись і поповзла до дверей.

– Куди він піде? – раптом заспокоївся стомлений Шурик. – Максимум до гаража, щоб твого несамовитого лементу не чути.

– У вас тут ще й гараж?

Робін мене вже не чув, тож я вирішила марно не надсаджувати горлянку.

– Ще б пак, – гмикнув Шурик, – власне, через нього сюди і їздимо. Втім, насправді ніякий це не гараж. Ділянка з ангаром здавалася. Чому площі мають пропадати? Ось ми цей ангар як гараж і використовуємо. Стривай, – Шурик підняв з підлоги стілець, сів на нього задом наперед, сперся ліктями на спинку, протер окуляри. Схоже, він допіру почав усвідомлювати, що саме відбувається. Здавалося, моя поява нарешті почала справляти на другого колишнього чоловіка бодай якийсь ефект, – а ти, виходить, нічого й не знаєш? Що ти тут взагалі робиш?

– Вадик же сказав, до тебе прийшла, – я вже давно перебувала в розряді Шурикових товаришів, тому місце для посадки довелося шукати самій. – Міг би, до речі, стільцем дамі поступитися, – це я пробурчала, вмоцнюючись на краєчок тапчана, що нагадував лікарняні ноші.

– Якби міг, то поступився б, – похмуро озвався Шурик, – я, знаєш, не надто мужньо переношу відчуття провини за твій полон.

– Взаємно, – я вважала за потрібне пояснити думку. – Коли ми з Вікторією зрозуміли, що ти зник, і розкопали масу фактів з історії ваших Дітей Дєточкіна, я миттю згадала, як порадила тобі поговорити з ворогами відверто.

– Ти мені таке радила? – здивувався Шурик.

Неймовірні зусилля знадобились мені, щоб переконати себе, що він жартує. Я б не гайно збожеволіла, якби усвідомила, що марно себе накручувала протягом такого тривалого часу.

– Ми обоє чудово знаємо, що радила. Це я наштовхнула тебе на думку про відвертість, я втягла у відкриту гру...

– Приголомшлива манія величності! – захоплено зітхнув Шурик.

Мій інстинкт самозбереження змусив мене не вдумуватися в цю репліку. Божеволіти не хотілося. Принаймні зараз, коли кожна розумна думка важила так багато.

– Я зрозуміла, що винна в твоєму викраденні, і вирішила будь-що-будь витягти тебе. Проникла в цю вашу організацію. Навіть пішла сьогодні «на діло» разом із хлопцями Сержа...

– А Віка? Як вона?

– До чого тут Віка? – відмахнулась я. – З нею все гаразд. Нудьгує, страждає, нервується. Мучиться в чеканні. Усе, як і має бути.

Шурик, видно, не вважав, що такий стан для Вікторії норма. Він заклопотано похитав головою, безпорадно озирнувся, ніби очікуючи побачити посеред стіни дивовижно розверзнутий вихід, тому розчаровано зітхнув і повернувся до комп'ютера.

– Дуже заспокоює, – пояснив він і пробігся пальцями по клавіатурі, – спробуй, замочи двійко гоблінів... Жити відразу стане краще.

– Маю на кого вилити безсилу лють. На тебе, любчику. Скажи, яке право ти мав вплутуватися в цю історію?! Чому ти брехав мені про банки та кредити? Ти ж завжди був найрозумнішим серед нас! Ти подумав, який приклад подаєш мені?

– Ні, – Шурик не зміг стримати сміху, – про це якось не подумав. Тепер, бачу, дарма.

– Ну і як ти вляпався в таке?

– Ти ж, наскільки я зрозумів, знаєш Робіна, – Шурик ухилився від прямої відповіді. – У нього воістину талант щодо залучення всіх навколо до своїх справ.

– Продовжуй.

– Ми познайомилися випадково, по інтернету. Грали разом у онлайнний преферанс. Виявилось, Робін жив раніше в нашому місті. Слово за словом, лист за листом... Спільні інтереси, спільні спогади про міські події. Виявилось, нас пов'язує страшенно багато різних речей. Ми навіть усе життя читали ті самі книги, уявляєш?

– Не розумію, як ви примудрилися не встановити, що обоє в минулому були моїми чоловіками?

– Розумієш, і в мене, і в Робіна, була безліч яскравих подій у житті, не пов'язаних із тобою. Тобі, звичайно, важко в таке повірити...

Шурик вочевидь знущався.

– Ти розповідай, – перебила я. – Отже, у вас, чоловіків, у розмовах не прийнято обговорювати особисте життя, тому про мене ви не говорили. А про що ж тоді?

– На той час я вже винайшов свій «ол-аут». Точніше, придумав саму його ідею.

– Що?

– Так я назвав свій прилад. З англійської – «все геть!» Розповідаючи ідею Робіну, я зовсім не збирався шукати спонсора для експериментального зразка... Просто якось розмова зайшла про те, що всі талановиті в минулому люди тут у нас давно сидять «на ставці», отримують зарплату й нічого більше знати не хочуть. «Людам забезпечили принизливий прожитковий мінімум, але цього виявилось досить, щоб у них геть чисто зникла потреба діяльності!» – говорив Вадим. Я пояснив, що все це не зовсім так. Ідей у нашого народу – під зав'язку. Засобів для втілення бракує. Для детального опрацювання будь-якої ідеї потрібні чималі гроші... «Ну то шукайте спонсорів!» – гарячкував Робін. Тоді я здуру й розповів йому про свій «ол-аут». Мовляв, ось навіть у мене є ідеї, але який же спонсор зважиться в це вкладати? По-моєму, саме тоді у Вадима зародилася думка про вдосконалення методів роботи Дітей Деточкина. Він почав надсилати мені уривки з листів, у яких наші пострадянські типи скаржилися на несправедливість нинішнього життя. У Робіна було широке листування...

– І ти перейнявся ідеологією: «Мы наш, ми новый мир построим?» Достеменний комунізм – відібрати усе в багатих і роздати бідним.

– Ідея була не в цьому! Не стільки відібрати (не збанкрутіє жоден наш клієнт, позбавлений авто), скільки налякати. Не даремно ж ми візитки залишаємо. Нехай ця сволота замислиться, згадає всі трупи, по яких довелося пройти на шляху до багатства... Нехай знає, що коли держава не може встановити справедливості, то знайдуться люди, котрі не залишать зло безкарним...

– Діти, – я ніяк не могла повірити, що Шурик зараз не жартує, – ви просто діти. Хлопчиська, які досі не нагналися у війну...

– Загалом, ти права, – Шурик якось дивно посміхнувся, – але хтось же повинен робити дурниці? Чому не я? Тим більше, що це приємно. Почуваєшся героєм. Особисто я купився лише на можливість виробництва першої моделі «ол-аута»...

– Господи, що ти таке говориш? І як це я примудрилася повиходити за всіх вас заміж? Іти на злочин заради експерименту?! Один вигострює здатність керувати людьми, інший на що завгодно ладен заради створення якогось дурнуватою приладу... Добре, а інших хто в цей маразм уплутав?

Шурик знову миттєво змінив жвавий тон на доволі похмурий.

– Коли ми з Робіним остаточно вирішили, що діятимемо саме так, я залучив до справи Артема. Свого часу познайомився з ним у вас, хлопчина припав мені до вподоби. Ми навіть потоваришували. Я знав про його схильність до кримінальних історій (якось виявився випадковим свідком, коли Жорик вичитував Артемові, що той мало не банк намагався пограбувати) і вирішив, що такий хлопець зможе нам допомогти. Артем погодився. Він усе життя марив справжніми романтичними пригодами. Обіцяв перемовитися ще з одним, просто незамінним у таких справах товаришем. Ним виявився Василь. Я чув про його батька – чудового автомеханіка, якому довіряв своє авто навіть директор найбільшої СТО міста. Васько виявився таки справжнім профі. Тимко запевняв, що хлопець надійний і готовий до будь-яких пригод... Я провів одну-дві навідні бесіди... Ось за це мені посправжньому соромно. Не можна було пацанів у таку справу вплутувати. Ідея помсти «крутим», які навели рекет на майстерню батька, видалася Василю надзвичайно цікавою. Ми домовилися продовжити розмову більш предметно, якщо справа набере реальних обертів. Тим часом я отримав від Вадим

ка перші гроші. Справа пішла. «Ол-аут» працював. Я почувався генієм. З усього виходило, що Робіну варто приїхати. Ми якнайретельніше продумали легенду його появи в місті. Забезпечений емігрант на батьківщині шукає дружину.

– Але ж Робін одружений?

– Формально ні. Якись махінації, ще за тих часів, коли вони жили на допомогу з безробіття, змусили Робіна фіктивно розлучитися. Отож, нам дуже вдало трапилася інтернет-аферистка Валерія. Знав я від Ключки про їхній бізнес...

– А я дурна зі шкіри пнулася, аби порятувати бідолашного Вадика з пазурів лихої Кішки...

– Кумедна ситуація, – Шурик гмикнув, – вона «обробляла» його, а він – її. Рідкісна, зазначу, взаємність.

– Зажди, але якщо Робін усе знав і раніше, то чого ж психував на вечірці? Навіщо він у Ключки авто викрав?

– А дідько його розбере, цього Робіна, – Шурик знизав плечима. – Прийшов потім, розповів про свою помсту Ключці.

– Ти погодився розмовляти з ним? Я б навіть спілкувалася з людиною, котра мене під арешт посадила.

– А з ким же бідному Робіну ще поділитися думками? Ми чудово спілкуємося весь цей час... Ти ж розумієш, він не зо зла так поводитьсь. Просто натура, схильна до надмірних захоплень... Каже, що тільки тоді, коли на Миколу з Лерою глянув, зрозумів, що Валерія – справжній янгол, а ось підлий Микола змушує її кривити душею та робити всіляку гидоту.

– Але ж це не так.

– Не так. Але ти ж знаєш, голова Вадика – пастка для думок. Якщо вже він щось утовкмачив собі, то це назавжди. Мені Миколи щиро шкода.

– Ми повернемо йому авто! Зобов'язані повер-

нути! – від хвилювання я стисла кулаки. – Адже це я винна в усьому, я налаштувала Робіна проти Ключки...

– Починається, – Шурик поквапився змінити тему: – Ти слухай далі. Вадим приїхав на виклик Валерії, оселився в готелі, старанно ходив на побачення, буцімто перебирав наречених... Коли що, ніхто не зміг би підкопатися.

– А чого ж він виїхав з готелю?

– Час настав. За документами Вадим Робін вибув із країни учора ввечері.

– Як таке можливо?

– За гроші можливо що завгодно. Нині наш Робін зветься зовсім по-іншому. І виїжджатиме з новими документами.

– Стривай, а що ж було далі? Приїхав Робін сюди...

– І вирішив поговорити з Василем і Артемом. Хлопці привели з собою Сержа. Серж завжди був мозком цієї компанії і без його ідей не відбулася б жодна операція. Усіх трьох Робін успішно прилучив до справи, розповів про колишні часи та необхідність відродження Дітей Деточкина. Вдав із себе такого крутого імпортного героя, що приїхав рятувати Батьківщину від засилля негідників. Пацани, звичайно, погодилися. Василь з бажання помститися, Серж, я так розумію, через гроші, Тимко просто так, з любові до пригод. До речі, для всіх нас суттєвим фактором виявилася платня. Робін заплатив нам із хлопцями чимало.

Таке виправдання мене відверто розлютило.

– А вбивства не пробували? А що? І гроші заплатять, і цікаво теж...

– Не знущайся. З самого початку планувалося, що ми нікому не заподіємо шкоди.

– Невже ти не розумів?

– Не хотів розуміти. Потім, коли справа пішла, почало потроху доходити, що ми робимо. Розумієш, спершу планувалося викрасти лише три авто. Мав я з ласником одного з них давні рахунки, інший насолив Василеві, за непорядність третього клієнта поручився Серж. Але Робін згадав раптом про зиск, вирішив, що весь цей захід нічого, крім жахливих мінусів, йому не дає та знайшов спосіб продавати машини.

– Мені він сказав, що хотів весь прибуток тобі віддати, щоб ти її на добротинність пустив.

– Не здивуюся, якщо воно й справді так. Спочатку ми взагалі збиралися авто покинути в тутешньому гаражі. Але Вадим вирішив, що захід виявився надто витратним. Що ж, Робіна можна зрозуміти. Експеримент експериментом, але якщо є можливість відшкодувати вкладення, чому б нею не скористатися?

– А кому він збирався продавати авто?

– Не знаю, – швидко відповів Шурик, і я зрозуміла, що він просто не хоче когось підставляти, – автомобілі перефарбовуються, перебиваються номери... Робляться нові документи... Післязавтра сюди має приїхати фура, котра їх усі забере.

– Як? Адже їх шукають!

– Не знаю, як. Отож, – Шурик повернувся до розповіді, і я, боячись пропустити якісь подробиці, вирішила тимчасово не ставити запитань. – Нові плани Робіна мене анітрохи не влаштовували. Ризик зростав прямо пропорційно кількості викрадень. Крім того, мені чомусь не вірилося, що інші жертви теж мусять бути покарані. Робін просто прагнув отримати прибуток.

– Теж мені, судді! Цього слід покарати, а цього ні, – передражнила я Шурика.

– Не варто сперечатися, – Шурик зробив такий жест, ніби хотів мене зупинити. – Це потім уже ста-

ло зрозуміло, що взагалі відрізнити, хто сволота, а хто нормальна людина – не так легко. Робін, як з'ясувалося згодом, взагалі вважав, що будь-який забезпечений громадянин цієї країни – негідник.

– Будь-який негідник, у будь-якій країні – все одно людина. Звідки ти знаєш, що штовхнуло його на здійснення того чи іншого вчинку? Може, він не підлість робив, а... Може, теж мстився комусь?

– Може, й так. Я не сперечаюсь, кажу ж. Одним словом, поступово наша справа перетворилася на дуже ризиковану та доволі брудну в моральному відношенні роботу. Я зрозумів, що просто зобов'язаний усе це зупинити. Робін, уже одержимий новими ідеями, навіть слухати не хотів моїх аргументів. Для пацанів він був величезним авторитетом, тому відверто засуджувати його я не міг.

– А чому ти особисто не вийшов зі справи?

– З подібних справ просто так не виходять. На моєму сумлінні вже були викрадення. Усі ми виявилися зав'язані однією ниточкою... Я почав готувати таємний переворот. Якби всі члени організації вирішили відмовитися працювати на Робіна, тоді ми змогли б зупинити його.

– Для цього ти найняв мене? Щоб я назбирала матеріалу, який свідчив би про невинність Робіновських жертв?

– Ну так, – Шурик знову протер окуляри, – справді божевільна ідея. Спочатку я сам хотів цим займатися. Але Робін почав мене підозрювати... Навіть довелося їздити на твоєму авто.

– І прилад свій, гад, до мене переклав!

– Ох, Кет, мені й без того страшенно соромно, а ти ще давиш на психіку... Я боявся, що Робін умовить хлопців забрати прилад силоміць. Мені здавалося, що до тебе в машину ніхто не зазиратиме. Я ж поклав туди валізу лише на одну ніч. Потім планував її на «Форді» відвезти одним своїм друзям за мі-

сто... Загалом, не вийшло. Ми, як завше, зустрілися з Робіним, я показав йому теку з зібраним матеріалом. Заявив, що не жартую і що коли Вадим не скасує нашу операцію добровільно, то я викрию його перед хлопцями. Природно, я мав намір повернути Робіну його гроші, виплачені мені як гонорар. За хлопців і за інші витрати я збирався віддати Вадикові свій «ол-аут». Робін розлютився. Заявив, що «ол-аут» і так належить йому, Робіну, тому що робився він на його, Робіновські, гроші. Усе, мовляв, що я кажу – чистісіньке зрадництво та невиконання взятих на себе зобов'язань. Я тепер гадаю, що Робін підсипав мені в каву якоїсь гідоти, скористався моєю безпорадністю та замкнув мене в цій ноі. В принципі, я передбачав такий розвиток подій...

– Дарія повинна була розповісти нам із Вікою про фішбургери, – згадала я, – так?

Шурик кивнув.

– А чому ти просив передати ті папірці моїй агенції? Чому ти вирішив, що якби я наткнулась на твої записи, то так відразу й зрозуміла, в чім тут річ? Я, між іншим, такої праці доклала, щоб розшукати тебе! Якби не безліч збігів, що привели мене до Робіна...

– Крім тебе, в агенції ще працюють люди, – перебив мене Шурик. – Георгій, звичайно, відразу розібрався б у моїх записах.

Я навіть не стала заперечувати чи ображатися. Он воно як, у Шурика, виявляється, манія Жорчиної величі...

– Віддала б ти вчасно папери Георгію, я б тут уже не сидів, – і далі знущався Шурик. – Ні ти, ні я... А ми сидимо. Сумно.

Я не знала навіть, що сказати... Допомоги чекати не було від кого. Телефон мій залишився в Робіновій кухні. Викривальний лист навряд чи допоможе Георгію знайти мене. Адже якщо Артем, Серж і

Василь зникнуть, то в Жорика не залишиться жодної зачіпки.

«Як ти могла поводитися так нерозумно? – судила я саму себе. – Невже життєвий досвід і досі не навчив не приймати самотійні рішення в усьому, що стосується криміналу? Жорик неодмінно щось придумав би!»

«Так, але ж ішлося про моїх колишніх чоловіків. Навряд чи Георгій з розумінням поставився б до цієї обставини і не здав би обох у міліцію, – відразу почала виправдуватись я. – Хто міг подумати, що Вадим виявиться настільки безпринципним...»

– Ти не сумуй, – вирішив підбадьорити мене Шурик, – Вадька намагається забезпечити тут пристойні умови. Годує добре. Піклується, як може. Він же, по суті, гарна людина...

– Усі ми по суті гарні люди, – понуро буркнула я.

І уявила, як Жорик прочитає мого листа. Господи, яка ж я була дурепа, думаючи, що провчу Георгія своєю самотійністю... Хто я взагалі така, щоб намагатися провчити будь-кого? Ніщо в цьому світі не може виправдати свідомо завданого ближньому болю. Жорик переживатиме. Він збожеволіє від тривоги...

«Хіба не цього ти хотіла? – в'їдливо поцікавився хтось усередині. – Зрозуміє, як багато ти для нього значиш. Кохання спалахне в ньому з новою силою. Йому більше й на думку не спаде їхати кудись без тебе».

«Ні, ні, я хотіла зовсім не цього. Швидкоплинного переживання, яке миттєво змусило б Георгія усвідомити свої помилки, після чого я відразу з'явилась би. В жодному разі я не бажала Жорикові тривалих страждань. А моє нинішнє становище, безперечно, завдасть їх бідоласі».

– Випусти мене звідси!!! – знову затарабанила я в двері. – Випусти негайно! Я не можу тут залиша-

тися! Дай мені хоча б зателефонувати, попередити близьких! Не можна ж так! Робін, відчини!

– Кет, перестань, – Шурик безглуздо снував навколо мене, але підходити зовсім близько не зважувався. Напевне, я справляла враження божевільної, – Кет, нервові клітини відновлюються тільки в мріях наших науковців, не витрачай їх марно.

– Ото ж бо й воно! У тому й лихо, що нерви не відновлюються. За мене хвилюватимуться... Відчини двері! Господи, – я підвела очі до стелі, намагаючись просити якомога жалісніше, – якщо ти є, нехай...

Цієї миті в замковій щпарі зашпортався ключ. Шурик здригнувся і втупив у мене очі, що стали раптом завбільшки як оправа його окулярів, і такі самі круглі. Я вирішила, що то від поваги. Далі він перевів погляд на стелю, приклав руку до грудей і кивнув, галантно, але стримано, ніби рекомендуючи себе.

– Катерино, ти тут? – голос Георгія вивів мене зі ступора.

– Тут, ми тут, Жоричку, ми тут! – заверещала я, і відразу наказала собі замовкнути. Настільки бурхлива радість була не до лиця скривдженій бранці.

– Де Робін, де всі інші? – запитав з-за двері неймовірно рідний голос.

– Він пішов, – швидко проказав Шурик, який чомусь поквапився відповісти за мене. – Більше в домі нікого нема.

– А дівчисько?

– Яке ще дівчисько? – хором запитали ми з Шуриком.

Жорик не відповів, він і далі вовтузився з замком. Його мовчання видалося мені вкрай підозрілим.

– Знайшла де сидіти! До цього замка не підходить жоден ключ.

Я згадала, що в Жорика є чарівна, як він запевняв, в'язка найрізноманітніших ключів. Зважаючи на радянську промислову одноманітність, за допомогою цієї в'язки можна було відімкнути практично будь-який вітчизняний замок.

– Я б із задоволенням сиділа десь у іншому місці, – холодно озвалася я.

– Беручи до уваги товариство, в якому ти нині перебуваєш, таку можливість ще матимеш, – Жорик і далі длубався в замок, і фраза вийшла не надто люб'язною.

– Якщо ти тут, щоб повчати мене, можеш іти, звідки прийшов!

– Оце вже дзуськи, – втрутився Шурик, – Кет, звичайно, як хоче, а я не проти видобутися звідси.

– Спочатку їде, полишає мене напризволяще... Тобто на колишніх чоловіків, – я вирішила оформити своє обурення в слова, – потім з'являється казна-звідки, грубіянить, та ще й торочить про якихось сторонніх дівчисьок... Негайно поясни мені! Про яке дівчисько ти так допитувався?

– Про те пекельне поріддя, що постійно псувало всю операцію, – охоче озвався Жорик. – Імені не знаю, але ця особа вимотала мені всю душу своїми витівками. І де тільки Робін її відкопав...

– Вона гарна? – недобрі передчуття заворушилися в моїй душі.

– Не знаю, ніколи не бачив її зблизька. Підозрюю, що страшна. Не може людина з такою вдачею мати гарну вроду.

Я трішки заспокоїлась.

– Георгію, – знову втрутився Шурик, – я в курсі всього, що відбувається, але хоч убий не знаю, про кого мова.

– Про дівчисько, яке Робін найняв уже після твого зникнення.

Цікаво, однак, звідки це Жорик знав про зникнення Шурика? І звідки він взагалі тут узявся?

– Яке ще дівчисько? – дивувався Шурик.

– Та така спритна гадючка, що нічим її не зупишиш. Маленька, вертка, чорнявенька, зі жмутом кісок на макітрі.

Я завмерла з роззявленим ротом. І цієї миті двері піддалися й на порозі постав Жорик. Він теж остовпів, коли побачив мене.

– Я за мить повернуся, – маневруючи між нами, як серед статичних перешкод, Шурик вискочив кудись у садок.

– Ти? Це все ти?

Наступної секунди я, не маючи більше сили, щоб стриматись, зависла на Жориковій шиї. Він приїхав, і це головне. Як з'ясувалося, що б не відбувалось, для мене наявність Георгія здатна була виправити будь-яку ситуацію.

Розділ чотирнадцятий, котрий полишає всіх страшенно здивованими

– Стривай, стривай, ну-бо ще раз, я щось не дуже зрозумів, – ми з Жориком розтапувалися, мов господарі, за столом на кухні Робіна. Самого Робіна з нами не було. І я цотай навіть від самої себе страшенно з цього раділа.

– Робін утік, – за кілька хвилин до того повідомив Шурик, який повернувся з гаража, – узяв одне з крадених авто й поїхав.

– Далеко не заїде. Ці авто всі дашники міста знають.

– Та й він не дурень, до цивілізації дістанеться й тачку покине. А там загубиться в міській юрмі, та й годі, – Шурик говорив серйозним тоном, але чомусь корчив мені дивні цики за спи-

ною в Жорика. Я нарешті зрозуміла, чого він домагається, та потягла Георгія оглядати дім. Ми мусили дати Вадимові час, аби від'їхав подалі.

– Я сказав Робіну, що в дім увірвався збройний загін спецназівців. З танками та вертольотами, – шепнув мені Шурик пізніше, коли Георгій особисто вирушив оглядати гараж.

– Навіщо? – не зрозуміла я.

– Звідки я знаю, може, інакше цей баран зчинив би стрілянину та спробував опиратися. Це ж Робін. Ти розумієш? А так він запевнить себе, що усвідомив безвихідь ситуації. Сили виявилися нерівними, що дало нашому героєві дозвіл на втечу. Про танки він, звичайно, не повірив, але перевіряти, чи не жартую, сподіваюся, не матиме часу. Піде, як я й просив, від гріха подалі. І правильно зробить.

«Ні, все-таки той, хто писав весь цей сюжет – дуже жорстока істота, – я заздалегідь подумки вибачилась перед Всевишнім за недоречну критику, але не могла відмовити собі в тому, щоб трішки покапризувати. – Ні хвилини ми з Робіним не мали для нормального спілкування. Але ж я так і не сказала йому головного. Так і не сказала, наскільки вдячна йому. І за щасливе дитинство (яке тоді здавалося мені найсправжнісіньким дорослим життям), і за основи психології, які опанувала з ним, і навіть за той величезний букет троянд, якого він мені так і не подарував...»

Ниточка, котра пов'язувала нас із Робіним, схоже, обривалася тепер назавжди.

– Що з ним далі буде? – якомога байдужіше запитала я, намагаючись відігнати сльози від очей. Подумки я виправдовувала власний розлад пережитим стресом, а зовсім не усвідомленням того, що більше ніколи не побачу Вадима.

– Оце вже не знаю, – знизав плечима Шурик і відвернувся до вікна. Там над найближчими пагорбами вже верховодив свавільний світанок. Шурик посміхнувся

– Як правильно сказав хтось із фанатів комп'ютерних ігор: «Життя – велика гра. Сюжет, звісно, – лайно. Зате графіка промальована чудово». Хто знає, може, там у нього в буржуйському раї сонце ще прекрасніше, а друзі – цікаві та вірні. Може, він ще буде й там щасливий... – Схоже було на те, що Шурик переживав вимушену розлуку з Робіним не менш тяжко, ніж я. – У Вадика зворотний квиток на літак з відкритою датою. Зрозуміло, на нове ім'я. Швидше за все, Робін благополучно повернеться додому, місяців зо два поживе в спокої і добробуті, а потім вляпається в чергову історію. Вирішить поставити черговий експеримент...

– Не вирішить, – упевнено заявила я, – він сам сказав, що не хоче більше тренуватися на людях.

– Виходить, хтось вирішить поставити експеримент на ньому. У будь-якому разі без пригод наш Робін не залишиться. На щастя, ми до цього вже ніяк не будемо причетні, – всупереч сказаному, голос Шурика звучав якось нерадісно.

По тому другий колишній подався до Георгія.

Тепер він орудував у гаражі, з дозволу Жорика знищуючи всі докази, які могли б вказати на особу котрогось із викрадачів. Хвалити Бога, Георгій, як і ми з Шуриком, не хотів віддавати нерозумних Дітей Деточкина під суд.

– Насамперед хочу попросити вас, дами та добродії, – дуже серйозно звернувся до нас Георгій перш ніж узятися до гаража, – поблажливо поставитись до Артема та його друзів. Мій сусід, безумовно, буде покараний, але іншими методами, не тими, котрі може запропонувати йому держава.

Схоже, Жорик вважав Робіна єдиним винуватцем усіх останніх подій. Ми, звичайно, не надто переконували колишнього опера в протилежному.

– Ану зажди, – знову заговорив Жорик, відволікаючи мене від прокручування в голові подій останніх хвилин, – то невже ж таки бестія з кісками – це ти?

Я навіть не встигла образитися, перш ніж Жорик вдався до пояснень.

– Це ти довела банківську операціоністку до такого стану, що вона не схотіла розмовляти зі мною про Ожигова?

– Я?! – невиразний здогад промайнув у мене. – Стривай, а ти намагався розмовляти з нею про Ожигова? Коли?

– Відразу після твоєї розмови з нею. Я зайшов до банку, мені сказали, що операціоністка та панянка з кісками сидять у найближчому кафе. Я побачив вас здалека, вибрав хвилину, коли ти відійдеш... Господи, як же я не впізнав тебе? Навіщо ти так замаскувалася?

– Від Кішки намагалася сховатись, – мусила зізнатись я. – Але ж, – я буквально фізично відчувала, як потроху божеволію. Якісь фрагменти неспокійно переверталися в моїй голові, чіплялися за сусідні та позбавляли мене можливості зосередитись, – але ж виходить, що ти і Хтось – це одна особа? – нарешті вирвалося з мене.

– Ще раз? – не зрозумів Жорик.

Подальша розмова складалася з суцільних докорів, які переривалися вибухами божевільного реготу.

– І тобі не сором?! Я, можна сказати, життям ризикувала, від тебе рятуючись!!! Я з балкона могла впасти! Носик у чайника через тебе відбився! Та ти хоча б уявляєш, до якого стану мене довів? – кричала я цілковито спантеличеному Георгію.

– Ти можеш пояснити більш-менш зрозуміло? – він і досі наївно сподівався на благополучне розв'язання конфлікту.

– Я думала що ти останній негідник. Може, навіть убивця! – його очі так виразно покруглишали, що я зрозуміла: таких пояснень цьому тепневі замало. – Ні, – довелося здатися, – нічого пояснити зараз не зможу. – Однак я знову відчула, як у мені закипає гнів. – І до всього, ти не заслуговуєш на жодні пояснення! Хай тобі просто буде соромно!

Чергова моя істерика спіткнулася об телефонний дзвінок. Жорикові телефонувала Настуся.

«П'ята ранку, Господи! – миттєво промайнуло в думках. – Але ж таки ранок. І не причепишся».

– Секундочку, – Жорик прикрив трубку рукою і запитливо глянув на мене, – Сестриця, я так розумію, диктує мені координати поштової скриньки, які ти просила повідомити... Це до чого?

– Та до того, що коли Хтось... Точніше, якщо ти мене вб'єш, у листі про це буде написано. Ти прочитаєш і не мститимешся безвинним, – як на мене, цілком зрозуміло пояснила я.

«Як можна жити разом, якщо ми настільки одне одного не розуміємо!?» – тут-таки поцікавилась у самої себе.

– Вікторії ще не дзвонила? От і не дзвони, усе вже в нормі, – повідомила я Настусі, віднімаючи в Жорика слухавку.

– Якщо в нормі, то виконуй обіцянку, – радісно закричала Сестриця. – Я так хвилювалася, – з маминою інтонацією додала вона.

– Не переживай, – пом'якшала я, розуміючи, що тільки страшенне занепокоєння могло змусити Сестрицю скочити з ліжка о такій ранній порі, та ще й під час канікул, – зі мною все гаразд... Дякую за турботу.

– Та не те! – заволатала Сестриця, лютуючи, що її неправильно розуміють. «Ет, і як вона житиме з такою вдачею?» – тяжко зітхнула я, і лише по тому до мене дійшло, що дві хвилини тому й сама поводилась, як Настуся. – Я не за тебе хвилювалася! Що з тобою станеться? Я за себе хвилювалася. Точніше, за те, що ти мені не розповіси нічого, і я вмру від цікавості. Ну, розповідай!

– Поки розповідати нема чого. Самій багато чого з'ясувати потрібно.

Мене змусили заприсягтися, що найближчими днями я приїду та все розповім, і Настуся поклатла трубку та пішла спати далі.

– Скажи, якщо я ознайомлюся з листом, то зможу второпати нарешті, в чому ти мене зараз намагаєшся обвинуватити?

– Зможеш, – я, звичайно, сумнівалася в розумових здібностях Жорика, але не настільки, – звісно, зможеш! Негайно вирушай до інтернет-кафе...

Оце вже не сподівалася, що мій викривальний лист придасться в такій специфічній справі. Зараз це був таки єдиний спосіб пояснити Жорикові бодай щось.

– Вчинимо інакше, – Георгій, видно, не надто хотів відлучатися, – ти зараз пригадаєш усе, що там написано, та почнеш мені розповідати. По порядку, спокійно, без емоцій. Просто перекажеш листа, домовились?

Я погодилась, і ми, звичайно, перебиваючи одне одного та обурюючись, знову вдалися до спроб пояснити останні події. Щойно розмова заходила в глухий кут, згадували про установку, з якої починали, і я знову напам'ять цитувала свого листа. Метод виявився досить дієвим. Невдовзі ми вже багато чого з'ясували.

Отже, Георгій із самого початку розслідував справу про викрадення авто.

– Шурик, коли зрозумів, що настав час перешкодити втіленню нерозважливих планів Робіна, прийшов до мене. Він нічого конкретного не говорив. Усе натякав на щось. Просив поради. Я запропонував йому або розповісти все, як є, або йти під три чорти, – розповідав мені Георгій, не випускаючи моєї руки, затиснутої в його долонях. – Шурик обрав друге. Я так часто бачив їх удвох із Тимком, що не складно було здогадатися про причетність Артема до справи. На сусіда, на щастя, мав чим надавити. Колись цей ненормальний намагався пограбувати банк, отут я зрозуміла, про який шантаж торочив Тимко. Виявляється, він працював на Робіна з доброї волі, а ось на Георгія – з примусу. – Крім того, сусіда довелося трішки заморочити психологічним тиском. Спочатку я сказав Артемові, що Шурик у всьому зізнався. Потім, коли сусід уже дещо розповів, я пояснив, що Метрмовчав, як риба об лід, і що він, Тимко, щойно зрадив товаришів.

– Благаю, не вбивай мене подробицями своїх методів! – не витримала я. – Мені потім довго доводиться переконувати себе, що насправді ти гарна людина. Отже, ти залякав дитину та обманом примусив стати твоїм інформатором.

– Не зовсім так. Пізніше Артем, як мені здалося, відчув, що робить корисну справу. По суті, якби Тимко не допоміг мені, усіх їх найближчим часом посадили б. Робін зовсім знахабнів і якийсь єдиний крок залишався його людям до зустрічі з міліцією.

– Виходить, Артем врятував друзів від в'язниці, – скінчила я Жорикову думку.

– Саме так. І врешті-решт він уже сам зрозумів, що робить, та працював на мене не на страх, а на совість.

– Не ухиляйся від основної теми, – попросила я.

– Коли я зрозумів, наскільки міцно в справі

зав'яз твій колишній чоловік...

– Який?

– Розвела тут гарем! Нащадки випустять багатотомну енциклопедію: «Чоловіки Катерини Кроль» з алфавітним покажчиком і стислими повідомленнями про кожного... Про Робіна я тоді ще не знав. Отож, я вирішив, що тобі про цю справу знати протипоказано. Твоя тонка вразлива вреднючість не витримала б. Погодься, ти не змогла б грати проти Шурика!

Незважаючи на нову образу, я не могла не визнати його правоту.

– І цього ще замало – Шурик, який частково зізнався мені в своїй причетності до справ Дітей Деточкина, напевно став би тепер обережнішим і почав відверто мене уникати.

– Навіщо ж тоді він тобі все розповів?

– Я хотів отримати пораду, – похмуро озвався Шурик, – несподівано виникаючи в дверях. – А цей недолюдок зажадав від мене цілковитої відвертості. Тоді я ще не був готовий відкривати чиїсь імена. Тож я віддав перевагу власним методам. Жорик правий. Якби він не виїхав, я б розповів хлопцям про свій прокол. Можливо, через своїх знайомих у міліції Робін би постарався нейтралізувати Георгія.

– Тому я й визнав за необхідне імітувати власний від'їзд, – закінчив Георгій.

– Своєю брутальністю ти, як завжди, розполохав людей! Якби нічого не вимагав від Шурика... – мене тішила можливість підкреслити Георгієві промашки.

– Далі було ще веселіше, – він і не збирався зважати на мої слова. – Хочеш бути щасливим – будь ним, – (мене це по-справжньому вразило: раніше й не підозрювала в Жорикові такої начитаності, принаймні, цитат із класиків аж ніяк не очікува-

ла). – Я вирішив сам створити собі робоче місце. Знаючи, хто зможе добре заплатити за збереження авто, а також маючи від Артема відомості про майбутні жертви, я пішов на переговори з нашим співаком.

– Виходить, ти справді поїхав? – я відчула полегшення. Той факт, що Жорик бодай у дрібниці не обманював мене, трохи втішав.

– Так, але тільки на один день. Отримав замовлення й поринув у розслідувати цієї справи з головою. Насправді Артем знав дуже мало. Його знань було достатньо лише для того, щоб знешкодити його друзів. Я обіцяв цього не робити. Крім того, мене не цікавили пацани-виконавці. Мені потрібен був Робін. А доступу до Робіна Артем не мав. Тоді я вирішив серйозно трусонутися Шурика, чи Метра, як називали його хлопці. І що ти думаєш? Виявилось, що Метра вже й духу нема. Тепер доводилося шукати і його.

– Стривай, – знову перебила я, – ти хочеш сказати, що цей негідник Артем, який навмисне залишив покаліченою нашу стелю, не зашпаровував дірки між квартирами для того, щоб...

– Так. Щоб я міг слухати його переговори. Сусідові набридло переказувати їх мені, ось він і скористався такою вдалою для безпечного шпигування обставиною... Не дивися на мене так! Я вилаяв його, коли дізнався. До речі, саме тоді я й мав необережність сказати йому, що ти – наша людина.

– Слухай-но, а чому ти не розповів мені про те, що сусід намагався пограбувати банк?

– Так і знав, що ти до цього причепишся... Розумієш, Артем тоді так налякався власного вчинку, що прибіг до мене та все розповів і навіть не помітив, що на кухні в цей час сидів Шурик. Ми вирішили, що в справу й без тебе втаємничено забагато люду... Крім того, не забувай, Тимко ж намагався

пограбувати твою маму... Я вирішив, що тобі не варто гострити зайвого зуба на сусіда.

– Господи, як тобі не сором?! Якої ти, виявляється, поганої думки про мене...

– Не час для дорікань, ти згодна? Давай посваримося пізніше, гаразд? Отож, про сусіда...

Як з'ясувалося, Тимко робив мені стільки послуг, бо вважав, що я дію заодно з Георгієм. Трохи згодом, коли ми перемовилися з сусідом про це, з'ясувалось, що він і не припускав наявності в мене власного плану. Усе, аж до моєї згадки про якусь кішку того дня, коли Тимко, щоправда, без жодного успіху, намагався ввести в них із Жориком пароль «Чорна кішка», вказувало, що я працюю разом із Георгієм. Коли сусід помітив, що за ним стежать, вирішив більше не ризикувати, зустрічаючись із Жориком. Ось чому він просив мене переказати, що хвіст позбавляє його можливості діяти. Моє бажання ввійти в банду Артем сприйняв як наказ Георгія.

– Давай усе по порядку, – благала я, знову остаточно заплутана.

– Я почав розслідування...

Виходило щось немислиме. Виявляється, саме Жорик накинувся на мамину знайому операціоністку з розпитуваннями про Ожигова. Через нього Равлик відмовився відповідати взагалі на будь-які запитання. Причому Георгій вважав, що його методи, найголовнішою метою котрих був ефект несподіванки, обов'язково спрацювали б, коли б я не зачепила в розмові з операціоніскою цієї теми.

– Навіщо взагалі тобі знадобився Ожигов? – я ніяк не могла вгамувати свого обурення.

– Щоб знайти злочинця, просто необхідно багато чого з'ясувати про жертву. Робін, як стверджував Артем, ретельно копирсався в минулому та сьо-

годенні людини, перш ніж записати її у свої жертви. Виходить, хтось із оточення цих жертв повинен був співпрацювати з Робіним.

– Ось чому ти запитував у мене про губну помаду! – раптом згадала я, – ти стежив за хатньою робітницею Ожигова.

– Так, – Жорик навіть розгубився від глибини моїх знань, – а звідки ти й це знаєш?

– Робота така, – посміхнулась я. «Як же мало потрібно людині для значного покращення настрою! Усвідомлення, що вона – не абищо, та й по всьому. Що вона дещо може, дещо знає, дещо розуміє. На почуття власної значущості, по-моєму, хворіє переважна частини людства, вважаючи саме це почуття головним компонентом щастя. У мене, принаймні, саме так», – подумала я і знову засмутилась, цього разу від усвідомлення того, що моя внутрішня конструкція аж надто примітивна.

– Але з'ясувалося, що ця лінія веде в глухий кут, – як завжди, не зважаючи на мої глибокі та щиро-росердні переживання, провадив Жорик. – Нічого Робін не досліджував. Просто дізнавався, хто має дорогі авто й проголошував цього «когось» ворогом народу та Дітей Деточкина.

– Може, він боровся проти дрібнобуржуазної психології в нашій країні, – навіщось я кинулася захищати Робіна. – Зверни увагу, всі викрадені ним авто – іномарки. Може, він проводив акцію на підтримку вітчизняного виробника, – мене саму розсмішила така теорія, – кричав іномаркам: «Янкі! Гоу хоум!» І віднімав їх у власників, щоб ті привчалися купувати вітчизняне.

– Як добре, що він тебе не чує! – посміхнувся Шурик. – Ідея б йому напевно сподобалась...

– Не сподобалась б, – заперечив Жорик, – метушні забагато. Довелося б замість іномарок стави-

ти в гаражі до жертв «Запорожці», аби до кінця відповідати концепції. А Робін, зважаючи на все, не терпить зайвої роботи...

Коли ми вдосталь насміялися, знову перейшли до з'ясування стосунків. Виявилось, що це Георгій періодично заходив додому, це він залишив чашку на кухні, він же витирав мокрою ганчіркою свої сліди в передпокої.

– Як ти міг! Я мало не збожеволіла від думки, що хтось сторонній спокійнісінько походить нашим помешканням!

– Звідки я знав, що ти така допитлива? Подумаєш, чашка... У такому поспіху дивно, як я ще голову не залишив удома... Я, до речі, потім повернувся і чашку цю прибрав, якщо ти помітила, – відбивався Георгій. – Не міг я не заходити додому! Повинен же був слухати Тимкові наради.

– Невже не можна було в усьому зізнатися?

– Ти не дала б мені й кроку ступнути вільно, намагаючись вигородити своїх друзів.

Нові подробиці справи і далі градом сипалися на моє самолюбство. Це саме Георгій викрав тоді з кафе Шурикову теку.

– Я не знав, що Шурика викрали, – зізнався Георгій, – вирішив, що Метр просто забув свою теку та зараз повернеться по неї. Я почувався трохи винним. Розслідую справу й навіть не намагаюся витягти з неї Шурика, котрий сам навів мене на слід злочинця. Одним словом, я залишив йому замість теки записку з натяком...

– Записку, котру я прийняла за погрози на мою адресу... – Я вчепилася нігтями собі в долоню, щоб стриматися та не накинутись на цього негідника.

Що далі я вдивлялася в Жорика, то більше вражало власне ставлення до нього. Раніше мені й на думку не спадало, що Жорик здатен справити враження демонічної особистості. Високий загад-

ковий брюнет. Ну хіба це про нього? Жорик був настільки рідною мені людиною, що цей романтичний опис, незважаючи на відповідність кожної деталі, взятої окремо, ніяк не асоціювався з Георгієм. Може, я все життя недооцінювала колишнього опера? Втім, зараз мене це найменше обходило. Безліч фактів заважала змалюванню виразної картини.

– Стривай, але ж я бачила Когось...

Той, кого я вважала ворогом, виявився звичайним працівником міліції. Теж опер, Жориків колега. На вечірці, з якої Робін викрав Ключчине авто, цей опер справді був «при виконанні», й нічого протизаконного в його запрошенні пройти до зали не було. Протизаконні дії цей опер намагався вчинити під час нашої наступної зустрічі. Причому, з подачі Георгія.

«Мені страшенно заважає одне дівчисько. Потримайте її в себе, хоча б півдня, га?» – просив тоді цей негідний Жорик свого колишнього колегу.

Але дівчисько втекло. Незаконно вдиратися до чужого помешкання опер не зважився. Хтозна, які потім зв'язки виявляться в цієї мадам? Тим більше, він не встиг помітити, до якої саме квартири шостого поверху вона ввійшла.

– Чим же я так тобі не догодила? – мене не переставала боляче вражати Георгієва жорстокість.

– Я отримав від Артема СМС, де говорилося, що за ним встановили стеження. Через це Тимко не міг виходити на зв'язок. Мені потрібно було забрати тебе від пацана, щоб спокійно перемовитися з ним. Я був упевнений, що ти – людина Робіна, у якого чомусь зародилися підозри стосовно Артема. Виникла необхідність тимчасово вивести тебе з гри.

– Краще б чимось корисним займався, – огризнулась я.

Крім усього іншого, з'ясувалося, що руду валізу з мого авто забрав також Георгій.

– Ти ж сама подзвонила мені та сказала, що валіза в тебе. Тоді ж, коли виказала мені місцезнаходження Робіна. До речі, наші телефонні розмови взагалі дуже мені допомагали. Наприклад, з їхньою допомогою я міг встановлювати, коли ти збираєшся з'явитися додому. Якби не телефон, з самого початку ризикував зіштовхнутися з тобою в дверях... А про Вадима Робіна... Я й раніше підозрював, що цей злочинець належить до касті твоїх чоловіків. Збігалися ім'я та прізвище. Але, зрештою, це могло співпасти й випадково. Та коли ти повідомила, що твій перший чоловік, якого, як я пам'ятав, кликали Вадимом Робіним, приїхав з-за кордону... Жодних сумнівів не залишилося. Робін-злочинець звався так само і приїхав у наше місто в той самий час....

Я згадала телефонну розмову, яка здавалася тепер далеким минулим, і тяжко зітхнула. Чому найжахливіші неприємності завжди створюю собі сама? Жорик дочекався моменту, коли я кинула «Форда» наприволяще, й викрав «ол-аут». Ось чому сусідські бабусі не здійняли галасу – вони ж бо чудово знали, що авто у нас із Жориком спільне.

«Але чому ж вони не сказали, що валізу забрав саме Георгій?»

І знову я з'ясувала, що сама винна. Адже про особу злодія розпитувала тільки в новенької двірнички, котра жодного уявлення не мала, хто такий Георгій. Ну що за невезіння!

– Краще скажи, як ти нас відшукав, – за нас обох запитав Шурик.

– Знову ж, Катерина винна. Артем надіслав мені СМС про час здійснення спроби нападу на гараж мого клієнта...

– Це не Артем! – образилась я, – це я повідомила. Я, на відміну від деяких, про своїх не забуваю. Не могла ж я дозволити викрасти авто людини, на яку ти працюєш? Рідною ж мовою написала: «Відвези машину в інше місце!». Ні, треба було все по-своєму зробити...

– Не такою вже й рідною. Ну гаразд, гаразд, – примирливо посміхнувся Георгій, коли помітив, що я знову закипаю, – загалом, я організував засідку. Випрохав у свого клієнта підмоги. Ну, ви ж знаєте, зараз будь-яка грошовита людина може до міліції звернутися з проханням надати під його командування людей для здійснення якоїсь благородної мети. У такий спосіб під моїм керівництвом опинився цілком придатний до облави колектив. План дій було ретельно продумано...

– Але ж ти все одно затримав би самих Василя та Сержа.

– Зате я продемонстрував би клієнтові, що викрадення справді готувалося. Гроші мені ж платили за цілком конкретні операції. Крім того, я хотів спіймати цей молодняк на гарячому. Через Артема вийти на Робіна не вдавалося. А маючи важелі тиску на Василя чи на Сержа, вже можна було розраховувати на те, що ми його спіймаємо.

– А навіщо було Вадима ловити? – не витримала я.

– Для іміджу, – й оком не змигнув Георгій. – Приватний детектив знешкодив злочинця і повернув людям викрадене...

– Міг би й раніше повернути викрадене.

– У тім то й справа, що не міг! Той гараж, у якому хлопці займалися машинами, знаходиться зовсім у іншому місці. Ти хіба не знаєш? Що ж ти тоді розслідувала, питається, коли навіть не з'ясувала технології приховування краденого?

– Я Шурика шукала, а не авто, – я була ображена. – І знайшла, між іншим.

– Ось вона – різниця між чоловіком і жінкою, – втрутився в розмову мудрий Шурик, – що б не відбувалося, чоловік шукає матеріальні блага, а жінка – чоловіка.

– Причому, чужого, – в'їдливо зауважив Жорик і продовжив свою розповідь, – Робін з Метром, а далі вже й сам Робін, переганяли перефарбовані авто зі зміненими номерами в орендованому Вадимом фургоні. Куди поділися тачки після цього, ні Артем, ані його друзі не знали.

– Так. Цей ангар, – Шурик кивнув кудись у двір, – тримався у величезному секреті.

– Разів зо два я намагався простежити за фургоном, – Жорик тяжко зітхнув, – але Робін дуже піклувався, щоб не було стеження. Вистежити його самому виявилось неможливо. А виділяти мені людей на такі сумнівні рейди клієнт відмовився. Звертатись же по допомогу в міліцію не на правах командувача я вже не хотів. Навіщо ділитися славою з кимось?

– Отже, – я знову згадала про головне, – ти сидів у засідці.

– І тут ця мерзотниця з кісками, – цього разу Жорик вже посміхався, – знов усе зіпсувала. Заволала «Шухер!» і зірвала мені операцію.

– Так, – гордовито всміхнулась я, – схоже, я дійсно випила з тебе трохи крові. Але якби ж ти тільки знав, як я тебе боялася... Точніше не тебе, а Когось... Загалом, ми квити.

– А вас я вистежив досить легко. Цього разу вже мав необхідну кількість людей. Я ж заздалегідь передбачав можливість вашої втечі. Гонитв ми влаштовувати не збиралися, ні. Просто розставили постових з раціями на всіх найближчих перехрестях.

– Скільки ж у тебе було людей? – здивувалась я.

– Та не так і багато, – знизав плечима Жорик. – Щойно ви опинились на головній вулиці, я при-

лаштувався в хвіст. Помітити стеження серед такого руху практично неможливо. А потім я знайшов викинуту Робіним валізу. Мою валізу! Першої миті я подумав, що марю. Та згодом усвідомив, у що може вилитись твоє близьке знайомство з Робіним. Тебе ж цілком могли взяти в заручниці! Я місця собі не знаходив... Ну не мав я тепер права випустити цього бридкого Робіна з поля зору. Якщо ти в нього в руках, операція зі звичайних робочих інтересів переходила в особисті. На жаль, ви як крізь землю провалилися. Я розумів, що Робін надто полюбляє комфорт і навряд чи йтиме пішки. Ловити приватні авто, що проїздили повз нього, Вадик теж не міг. Однак опитування таксистів, які працювали на найближчій до місця вашого зникнення стоянці, дало потрібні результати.

– Але ж ти тоді повинен був потрапити в село, до далекого переїзду? Як ти знайшов цей будинок?

– От це якраз і виявилось найпростіше. Я спіймав тамтешнього алкоголіка, і той під клятвою запевнив, що не буває в них у селі сторонніх. Ось у сусідньому селі якісь міські товчуться. У них там здаються в оренду будинки для літнього відпочинку городян. Так я дізнався про село. А будинок, певна річ, по ангару вирахував. Як побачив його – відразу зрозумів. Ось воно, те, що Робінові було необхідне, аби машини ховати. Вхідні двері тут виявилися відчиненими. А по тому я вже почув твій лемент.

– Бачиш! – я гордо глянула на Шурика. – А ти казав: «Не кричи марно». Ніколи не можна сидіти склавши руки.

– Але й безладно розкидатися ними, як ти, теж не надто корисне заняття, – заперечив Шурик. – Знати слід, навіщо кричиш...

Я не дослухала його, бо зіштовхнулася з черговою страшною думкою.

– Я ось що думаю, – промовила я, сама здивована трагічністю свого тону, – адже ж це я в усьому винна! Зверніть увагу, з шести найактивніших учасників подій, четверо – близькі мені люди. Два колишні чоловіки й сусід – Діти Деточкина, а ти, Жоріку, – той самий Хтось із моїх кошмарів... Це не може бути випадковим збігом. З усього видно, щось я лихе вчинила в цьому житті, раз мене так покарали.

– Взагалі, до чого тут ти? – спробував зупинити черговий напад мого всесвітнього комплексу провини Георгій.

– Як до чого? З Артемом Шурик через кого познайомився? Через мене. А з Вадимом? Стали б вони – Шурик з Робіним – друзями, якби не виявилось в них такої кількості спільних інтересів? А ці інтереси в них звідкіля? Від мене. Це я Шурикові книжки всілякі підсовувала. Ті, що мені раніше підсовував Вадим.

– Слухай, – Шурик раптом пожвавішав, – я знаю, що потрібно з тобою зробити. Тісне спілкування з психологом, усе-таки, справило на мене вплив. Лікуватимемо твої комплекси.

– Що? – не зрозуміла я.

– Негайно уяви, що весь цей сюжет ти просто прочитала в книжці. Сидиш зараз, читаєш, скептично посміхаєшся. Уявила?

– Ну?

– Що ти відчуваєш?

– А що потрібно?

– Тьфу! Ти зовсім не вмієш брати участь у психологічних експериментах. Постав свою підсвідомість перед фактом, що в усьому, що сталося, вона жодної участі не брала. Уявила? Погодься, що їй тепер жахливо кривдно! Сумно, коли щось цікаве відбувається поза твоєю участю?

Якимось незрозумілим чином Шурик точно вгадав мою реакцію.

– Отож, – з інтонацією переможця заявив ново-явлений експериментатор, – це доводить наступне. Твоїй підсвідомості жахливо хочеться брати участь у всьому, що відбувається навколо. Вона обожнює пригоди й ладна будь-які факти трактувати на свою користь. А найлегший спосіб переконати себе в причетності до тих чи інших подій – це сплеснути руками та впасти в істерику під кодовою назвою: «Ах, це я в усьому винна!»

– Землю, часом, не ти створила? – підхопив Георгій.

Я ображено промовчала.

– Ну чого надулася? – сплеснув руками Шурик. – Кет, зараз ти мусила б відчутти блаженство від думки, що твої переживання з приводу провини перед усім людством цілковито безпідставні.

– Замість цього я почуваю сором і провину за невихованість моєї зацікавленої підсвідомості. Ви, психологи, вічно одну проблему виліковуєте, але масу інших при цьому створюєте.

Втім, не можна було не визнати, що з комплексом провини за вчинки всіх ближніх я, завдяки Шурчиному втручання, розпрощалася навіки.

«Нізащо більше нікого не рятуватиму! – я в'їдливо посміхнулася Шурикові. – Коли самі винні, самі нехай і викручуються».

– Приємно все-таки, коли розумні люди розумними словами про розумні речі розказують, – Жорик підклав руки під голову та простягся на Робіновому ліжку, немов у себе вдома. – Тільки мені здається, що вкрай нерозумно з боку цих розумних людей робити це о п'ятій ранку, коли справ незакінчених ще маса, а спати вже страшенно хочеться. Може, попрацюємо все-таки?

– Нам усім просто поталанило, – знищуючи сліди свого проживання в кімнаті, повідомив Шурик. – До будь-кого іншого, хто повівся б отак, як ми, удача

нізащо не повернулась би обличчям. Добре, що все добре скінчилося... Особисто я відтепер обіцяю бути законослухняним громадянином. Ніяких більше поступок перед совістю... Ніяких сумнівних пригод...

– Це ти говориш? – засумнівалась я.

– Ну повинен же я хоч якось налаштувати громадянина колишнього опера на бажання не видати мене владі, – посміхнувся Шурик, і ми всі дружно засміялися.

– Тільки за однієї умови, – Жорик раптом зробився над міру серйозним. – Ти муситимеш спокутувати свою провину на тяжких роботах.

– Я так розумію, відпрацьовуватиму на педагогічній ниві? – миттєво зорієнтувався Шурик.

– Так. Мені здається, довідавшись, що Робін обманював їх і тримав тебе під замком, хлопці добряче замисляться... Не вплутуватимуться казна в що... Ну не здавати ж, справді, їх у міліцію?

– Зрештою, – встряла і я, – свою справу ми зробили. Шурик на волі. Авто твого клієнта цілісіньке. Інші, нехай і трохи видозмінені, повернемо господарям. Наше сумління має бути чисте.

– Загалом так, – серйозно кивнув Жорик.

– А з тими, хто повинен був потім ці авто купувати, нехай міліція розбирається, щоб і їй було чим займатись, – докинув Шурик.

– Сумніваюся, – скептично скривився Георгій, – гадаю, людям, котрі не бояться майже відкрито збувати крадене, міліція не страшна. Усе в них давно обговорене.

На кілька секунд усі ми замовкли. Особисто я подумала, що, можливо, у терористичних ідеях Робіна й була крапля здорового глузду. Наявність у нашому суспільстві тих, у «кого все давно обговорено», викликали в мене аж надто войовничі настрої.

– Втім, давайте боротися з тими проблемами, які нас серйозно зачіпають, – швидко знайшовся

Шурик. – На відміну від Робіна, я не бажаю переробляти й рятувати цілий світ. Мені й без того є про кого подбати.

Врешті-решт було вирішено підлаштувати ситуацію таким чином, начебто всі спільники Робіна разом із ним втекли за кордон, заздалегідь змінивши документи, що робило їх цілком невловимими.

Наступного дня ми з Жориком статечно сиділи за столиком у затишному кафе та святкували першу голосну справу нашої агенції. Отримані від Вікторії та поп-зірки гонорари дозволили нам трішки гульнути. А місцеві газети з зазвичай нехарактерною для них швидкістю підхопили новину про те, як приватний детектив примудрився повернути городянам викрадені Дітьми Деточкіна авто й підкинули чудовий привід для цього.

– Я ось думаю, – я досі не могла отямитись після шквалу подій, – наскільки простіше та безболісніше ішла б уся ця справа, якби ми з самого початку були відверті одне з одним.

– Наскільки? – демонічні очі Георгія глузливо посміхались.

– Дуже набагато! – авторитетно заявила я. – Давай пообіцяємо надалі не лукавити одне перед одним. Ніколи. Я обіцяю. А ти?

Вимовляючи останні слова, я непомітно схрестила пальці за спиною. Головне, хай Жорик пообіцяє. Мені до смерті набридли всі ці замовчування з його боку, бо вони створюють страшенну плутанину в житті в цілому та в наших стосунках зокрема. Звичайно, хотілося б бути зараз цілком чесною. Але, на жаль, існували в моєму житті речі, розповісти про які Георгію було б немислимо. Приміром, він ніколи не пробачив би мені, коли б дові-

дався, що я, хоча й опосередковано, та все ж допомагала Робіну втекти.

– Кгм... І я обіцяю, – повільно промовив Жорик. Я раптом помітила, що одну руку він також тримає за спиною. Жорик простежив за моїм поглядом і все зрозумів. Ми обоє розсміялися.

– Ну гаразд, гаразд, – і далі сміючись, Жорик, витяг обидві руки перед собою та розставив пальці, – обіцяю бути з тобою цілковито відвертим!

Така несподівана перемога викликала в мене навіть розгубленість, тож я не встигла приховати вираз дитячого, майже дурнуватою захвату, що відразу відбився на моєму обличчі. Погляд Жорика став раптом зворушливо теплим.

– Добре, коли ти справжня, – він посміхнувся. – Знаєш, я таки хочу бути відвертим. Не збирався тобі говорити, боявся, що засудиш, не зрозумієш... Одним словом, я знав, як можна було спіймати Робіна. Знав прізвище, під яким він спробує виїхати з країни. За своїми давніми каналами з'ясував, які документи він замовляв. Але я не збирався зупиняти його. Адже насправді він нікому не бажав зла. Ти, напевно, не повіриш. І, знаєш, я не жалкую, що дав йому змогу втекти. Мені здається, я вірно вчинив.

Ось така запізніла одностудність. Втім, у нашому з Жориком житті всі позитивні аспекти виявляються завжди випадково та невчасно. Наша нині майже доросла дочка стверджує, що це добре. Каже, що через усілякі збіги, непорозуміння й безглуздя, котрі постійно відбуваються з нами, у нас так і не залишилося часу, щоб досконало вивчити одне одного та розчаруватися. «Головне – щоб весело й цікаво, тобто як у вас», – запевняє вона. І ми обоє ствердно киваємо. Я – щиро погоджуючись. Цікаво, а Жорик? Здається мені, він це робить просто з ввічливості. Хоча, напевно, те саме він думає про мене.

Р. S. За місяць по вищеописаних подіях усі телевізійні новини почали наввипередки обурюватися з приводу того, що в одному з великих міст нашої країни з'явилась банда викрадачів авто. Злочинці викрадали іномарки забезпечених людей і підкидали замість них вітчизняні автомобілі. «Купуйте українське!» – закликала візитівка, котру грабіжники незмінно залишали на місці події.

Прокоментувати ці факти ні я, ані Жорик із Шуриком, ані, тим більше, вітчизняні виробники автомобілів, ніяк не змогли.

Школа шантажу

Чи здатні жінки на дружбу? А якщо здатні, то чи можна залишитися найкращим другом свого колишнього чоловіка? Взагалі, чим є стосунки двох людей, які одне одного кохають, – притягання чи відштовхування, гармонія, чи взаємне заперечення? Над цими питаннями людство б'ється уже не перше століття, але поки що марно.

Якось серед ночі на порожній вулиці вас зупиняє Городне Опудало та просить підвезти. А за мить з'ясовується, що це опудало не хто інший, як подруга вашого дитинства. І наступної хвилини ви дізнаєтеся, що бідолаха потрапила в лапи шантажиста. Як чинити у такому випадку? Не кидати ж подругу напризволяще. А з шантажистами можна боротися тільки їхньою зброєю, отже, доведеться вступити до школи шантажу. Треба лише здогадатися, хто тут справжній злочинець, чого він насправді хоче, та хто буде наступною жертвою? А можливо, в усьому винне лише кохання?

Втім, ніхто не забороняє письменникам (і особливо письменницям!) пропонувати власні варіанти розгадок цих вічних таємниць. Повісті Ірини Потаніної, які ви й далі читатимете в серії «Авантюристка», розкривають нові аспекти глобальної проблеми, котра не має однозначного рішення і називається Стосунки Двох.

Літературно-художнє видання

Ірина Потаніна

Бунт моїх колишніх

Відповідальна за випуск *Т. Клюкіна*

Підписано до друку 10.04.06. Формат 70×90/32.

Ум.-друк. арк. 12,87. Обл.-вид. арк. 13,65

Гарнітура SchoolBook.

Друк офсетний. Наклад 2000 прим.

Зам. № 2

Віддруковано:

ФОП Толмачова Н.Ю.

61142, м. Харків,

пр-т Тракторобудівників, 124Б, кв.3

ТОВ «Гамазин», 04071, м. Київ а/с 110

Телефон для оптових покупців: (044) 467-50-24

- Стривай-но! - раптово хором випукнули мої колишні чоловіки, дивлячись один на одного. Однакові інтонації свідчили про доволі тісне спілкування та тривалі розмови на філософські теми. - А звідки ви знаєте?
- Згадали, я її колишній чоловік, - ще раз у один голос відповіли вони.
- А я тоді хто? - так само дружно запитали обоє.
- Господи, Хотенько, з тобою точно можна з уязду з'їхати! Метр, я завжди знав, що в нас однакові смаки. З цим дозвольте віддашитися.
- Як ти можеш! - я захоплюлася товкми кулаками в одвірок. Негайно відчини! Задіку, це нечесно!
- Метр, благаю, заспокой її! - Задим вирішив закликати на поміч другого колишнього чоловіка.
- А чим ти думав, коли її сюди віз, Робін? - уязливо поцікавився Шурик. - Як завжди: спершу накоїш не знати чого, а потім: «Метр, заспокой!»

ТОВ "Книгарня"
Бунт моїх колишніх/
Ірина/Авантюрист
00102
9 799663 650813 002668